

Huvitus

Harri Potaska

Klaus Kuurinmaa

Sisällys

1. luku: Tolloelämää	2
2. luku: Kaksi unta	9
3. luku: Suuri päivä	19
4. luku: Pitkä uni	34
5. luku: Uudet ystävät	45
6. luku: Inhapihka	55
7. luku: Tietopohja	71
8. luku: Jokainen on yksilö	81
9. luku: Kaikkeus ei erehdy.....	91
10. luku: Elämää varten	118
11. luku: Sielu terveessä ruumiissa	127
12. luku: Luudalla lentämisen taito.....	134
13.luku: Eriseura	143
14. luku: Ihmissusi	155
15. luku: Luihuruoko.....	171
16. luku: Arvoitukset ratkeavat	184
17. luku: Valde Marto	194

1. luku: Tolloelämää

Tivoli oli saapunut kaupunkiin. Tai tässä nimenomaisessa tapauksessa siihen alemman keskiluokan kansoittamaan Lontoon kaupunginosaan, jossa Harri Potaska asui vanhempiensa ja vuotta nuoremman Herbie-veljensä kanssa. Lukuvuosi alkaisi maanantaina, mutta nyt oli vielä lauantai, viimeinen päivä, jolloin saattoi työntää koulun pois mielestään. Vanhempien antamat rahat yhdessä säästettyjen viikkorahojen kanssa riittäisivät normaaliin muutaman tunnin hauskanpitoon.

- Osaakos pojat sanoa, minkä kupin alla herne piilee? sanoi mies mairealla äänellä.
- Koitetaanko? hihkui Herbie.
- Koitetaan vain. Aloita sinä! vastasi Harri ja löi rahan pöytään.
- Tuon, sanoi Herbie ja osoitti sormella yhtä kuppia.
- Eipä ollut, sanoi mies naureskellen. – Vieläkö pojat yrittää?
- Totta kai, sanoi Herbie ja pani toisen kolikon pöydälle.

Mies nosti kuppia, jonka alla herne oli ollut. Sen jälkeen hän sekoitti.

- Tuolla, sanoi Herbie.
- Ei ollut siellä vaan täällä, sanoi mies ja nosti viereistä kuppia.
- Jospa minä yritän nyt, sanoi Harri.

Mies sotki niin taitavasti, ettei silmä pysynyt mukana. – No? hän kysyi Harrilta.

- Tuon alla.
- Väärin taas, sanoi mies naureskellen ja pani rahat taskuunsa.

Hän oletti poikien kyllästyneen, mutta he seisoivat pöydän edessä aikomatta lähteä mihinkään.

- Vieläkö? mies kysyi hämmästyneenä.
- Joo. Me olemme tulleet voittamaan, sanoi Harri. – Jatka, Herbie!

Kun he olivat hävinneet jo roiman summan rahaa, mies sanoi:

- Eiköhän tämä riitä pojille, ettei tule ihan suru puseroon!
- Minulta loppui. Onko sinulla vielä jäljellä? kysyi Harri Herbieltä.
- Ei muuta kuin tämä äidin antama. Se on aika iso.
- Meillä ei ole kuin seteli, Harri sanoi. – Sopiiko, että me pannaan tämä peliin ja jos me voitetaan, me saadaan omat takaisin tuplana?
- Pojat haluaa pelata isommalla potilla. Kyllä se sopii, myhäili mies. – Tuli pojille lyhyt tivolireissu!
- Haluatko arvata? Harri kysyi Herbieltä, jonka suu levisi hymyyn.
- En. Arvaa sinä vain, sanoi Herbie.

Vähän matkan päässä ennustajaeukko huuteli ja viittoi pojille kojunsa edustalla:

- Tulkaa, pojat, tänne, niin povaan teille! Noin nuorille puolella hintaa!
- Mennäänkö? kysyi Herbie.
- Mennään vain, sanoi Harri.

Eukko kertoi heille, että koulu sujuisi mukavasti, jos he tekisivät työtä viime vuotta enemmän, ja että joku pieni punatukkainen tyttö ihastuisi Harriin ja joku tummahiuksinen Herbieen. Ja että raha-asiat kohentuisivat pitkällä aikavälillä, johon Harri tokaisi, että ”se on selvä”. Kun tuli maksun aika, Harri otti rahan esille ja sanoi:

- Jos minä povaan sinulle yhtä hyvin kuin sinä minulle, saanko pitää rahan? Jos paremmin, maksatko sinä minulle?

Ennen kuin eukko ehti sanoa mitään, Harri otti hänen kätensä ja sanoi:

- Otit ekat kännit yksitoistavuotiaana. Sinulla on ollut viisitoista miestä, eikä sekään, jonka kanssa olet nyt, ole sinun miehesi. Sinulla on kolme aikuista lasta neljän eri miehen kanssa. Viime kuussa tätisi kuoli, mutta ei jättänyt sinulle perintöä.

Eukko oli täysin tyrmistynyt, mutta Herbie tirskei kämmeneensä.

- Haluatko viestin tädiltäsi? Hän voisi kertoa syyn.
- Häipykää, paholaisen pennut! huusi eukko ja heristi nyrkkiä heidän jälkeensä.

Seuraavaksi Harri ja Herbie menivät Merenneitojen taloon, jossa aikuiset, mutta pääasiassa nuoret naiset makasivat lavoilla merenneitoasuissa. Jos osui pallolla lavojen alapuolella olevaan maalitauluun, lava retkahti ja merenneito putosi veteen, mutta niin kävi harvoin, sillä maali oli pieni ja kaukana. Herbie ei saanut palloja lähellekään maalia, mutta Harrin heittokäsi ja osumatarkkuus kiinnittivät kohta huomiota. Pian muut maksoivat hänelle heitoista ja niin jokainen mies sai suosikkinsa pudotettua. Harri ja hänen veljensä olivat nuorimmat lukuun ottamatta yhtä isänsä takinliepeessä roikkuvaa pikkutyttöä – muita naisia ei merenneitojen lisäksi ollutkaan – eivätkä he oikein tavoittaneet sitä intoa, joka paistoi miesten ja nuorukaisten silmistä.

Kun pojat lähtivät kotimatalle, heillä oli naama sotkussa jäätelöstä ja hattarasta, molemmissa käsissä muovipussit täynnä voittoja ja taskuissa rahaa enemmän kuin tullessaan. Tivolin valot välkkyivät niin kuin ei koskaan ennen ja maailmanpyörä pyöri väärään suuntaan.

Lauantai-illan ohjelmaan kuului säännöllisesti lottoarvonnan seuraaminen. Isä luki lehteä keittiössä tarkastellen veikkaustuloksia, kun äiti otti esiin kupongin ja kynän sekä aikakauslehden, jonka päällä olisi parempi tehdä merkinnät. Hän istui tv-tuoliin odottamaan arvонnan alkamista.

- Lotossa on tänään uusi juontaja, sanoi Harri, kun hän ja Herbie ryntäsivät olohuoneeseen.

Kun ohjelma alkoi, ilmeni, että vakituinen juontaja oli tilapäisesti pois sairastumisen takia.

- Ensimmäinen numero on sitten viitonen, sanoi Harri.
- Minulla ei ole viitosta, sanoi äiti.
- Onko sinulla kaksikymmentä yksi? kysyi Harri. – Se tulee seuraavaksi.
- Minulla on kaksikymmentä, vastasi äiti. – Panen aina meidän syntymäpäivät.

Arvonnan kaksi ensimmäistä numeroa olivat viisi ja kaksikymmentä yksi. Harri iski silmää Herbielle, joka iski silmää ja avasi suunsa:

- Täten julistan kolmannen numeron olevan seitsemäntoista!
- Sen olisi parempi olla yksitoista, sanoi äiti. – Tuo on sinun vaikutustasi, Harri. Et viitsisi jättää pikkuveljeäsi rauhaan? Hänellä menee koulu muutenkin huonosti.
- Enpä tiedä. Me voitamme aika paljon piiraamalla, sanoi Harri. – Niillä rahoilla ostimme sen uuden tietokonepelin.
- Minä en pidä siitä, että te pelaatte rahasta, sanoi äiti.

Kolmas numero oli se, jonka Herbie oli sanonut.

- Teidänhän tässä perheessä pitäisi lotota, sanoi äiti.
- Neljäs numero on luullakseni yhdeksäntoista, toittoti Herbie tikahtumaisillaan nauruun.
- Ei löydy sitäkään, sanoi äiti. – Se on veljeni syntymäpäivä, mutta huhtikuussa.

Neljäs numero osoittautui oikein ennustetuksi.

- Saakos kolmella oikein mitään? kysyi äiti enemmän itsekseen.
- Vain, jos on lisänumero, sanoi Harri. – Eikä sinulla ole mitään niistä.
- Kello on yhdeksän nolla kolme ja seuraava arvottava numero on kolmekymmentä kaksi, kailotti Herbie.
- Voin kertoa, ettei sinun hyödytä pelata tätä ensi lauuantainakaan, sanoi Harri.
- Tuon viisauden joku olisi voinut kertoa minulle jo kaksikymmentä vuotta sitten.
- Kuten isoisä? totesi Harri katsahtaessaan kirjahyllyn valokuviin. – Nyt hänellä voisi olla vielä enemmän viisauksia jaeltavana.
- Miten niin ”nyt”? ihmetteli äiti.
- No, siltä puolelta, jossa hän on nyt, näkee paljon paremmin. Ei ole samojen rajoitusten alainen kuin me täällä. Se kuuluu esi-isien etuihin, sanoi Harri.
- Esi-isien? hihkaisi Herbie.
- Sillä tarkoitetaan kaikkia menneitä sukupolvia, sukupuolesta riippumatta, sanoi Harri.
- Onko isoisä myös esi-isä? kysyi Herbie.
- Tavallaan, vaikka sillä kyllä tarkoitetaan kaukaisempia sukupolvia, vastasi Harri
- Onko isoisä sitten esiesi-isä? Entä onko isoäiti esiäiti?
- Yhtä paljon varmaan.

- Esi-isä-esi-isi-isoisä-esi-iso-isoesi-äiti! luutteli Herbie.

Harri nauroi Herbien sujuvalle muuntelulle.

- Herb! huusi äiti keittiön suuntaan. Vastaukseksi kuului epämääräinen murahdus. – Minä luulen, että Harrissa on taas niitä demoneita!

Isä rymisteli olohuoneeseen käärien hihhojaan.

- Piiskaamalla ne ovat ennenkin lähteneet!

Molempia vietiin korvista yläkertaan. Harri ei äännähtänytkään ja Herbie veisteli edelleen menneistä. – Esi-au-isä-au-isi –

- Vanhempi saa niin että raikaa ja nuorempi herra pysyy muuten vain huoneessaan! komensi isä työntäen Harria edellään. Ohimennen hän heitti Herbien omaan huoneeseensa ja paiskasi oven kiinni.

- Esi-isä sihisi hississä!

Syntyessään Harri Potaskalla oli suussaan neljä hammasta. Hänellä, kuten kaikilla velhoilla, viisaudenhampaat puhkesivat ensimmäisenä. Muuten hänen taipumuksensa pysyivät piilevinä seuraavat neljätoista vuotta. Ainoan kerran ne antoivat vihjeen olemassaolostaan, kun pyhäkoulun pehmotarrataulun hyvä paimen ja lampaat liikkuvat itsestään sisään ja ulos aitauksesta.

Nutturapäinen opettajatar kauhistui, heitti Harrin ulos ja kielsi häntä palaamasta enää koskaan.

Tapaus huvitti kovasti seurakunnan teologiharjoittelijaa, mutta hänestä tulikin sittemmin piispa.

Katon rajasta purkautui kultainen suihku, ja kultahan on, niin kuin hyvin tiedetään, enkelien väri. Samalla kuului kuin kaukaisuudesta ihmeen ihanaa laulua:

da da di da da daa

Harri nosti päänsä tynnystä ja näki vuoteensa vieressä enkelin.

- Älä murehdi, äläkä itke, Harri Potaska, sillä olen tullut ilmoittamaan sinulle suuren ilon!
- Kuka sinä olet? kysyi Harri.
- Olen enkeli Gizmoel, joka on lähetetty auttamaan sinua tässä elämäsi ehkä ratkaisevimmassa käännekohdassa.

Harri oli aika tavalla hämillään.

- Nuori mielesi on hämmentynyt, eikä se ole mikään ihme, sanoi enkeli Gizmoel, olethan elänyt pimennossa melkein viisitoista vuotta.
- Missä pimennossa? kysyi Harri.
- Et ole tiennyt, kuka oikeasti olet, eivätkä ympärilläsi olevat ihmiset ymmärrä sinua.
- Kyllä minä tiedän olevani Harri Potaska.
- Totta kai sinä sen tiedät. Mutta tiedätkö, kuka tai mikä on Harri Potaska?

- Englantilainen, Lontoossa asuva melkein viisitoistavuotias koulupoika...Mitä muuta minun pitäisi olla?
- Etkö ole kokenut suurta ymmärtämättömyyttä viimeksi tänä iltana? Eikö ole surullista, että omat vanhemmat voivat olla niin ymmärtämättömiä?
- Onhan se toisaalta, sanoi Harri. – Mutta jos muistan oikein, niin on ollut aina.
- Se johtuu siitä, että olet täysin toisenlainen kuin he, itse asiassa olet täysin toisenlainen kuin kaikki tuntemasi ihmiset, sanoi enkeli Gizmoel.
- Millä tavalla? kysyi Harri.
- Muistele erityisesti viimeisen vuoden aikana tapahtuneita asioita, kehotti enkeli Gizmoel. – Mitä erikoista on tapahtunut?
- Välit isän ja äidin kanssa ovat kiristyneet tosi paljon.
- Hyvä. Entä muuta?
- Olen nähnyt outoja unia.
- Niihin on selitys. Vieläkö jotain?
- Sitten oli se Anne Bysantin kumma kysymys, että kertoisinko hänelle, onko hän hukannut rintakorunsa vai onko joku varastanut sen. Mutta hänet vietiinkin pian sen jälkeen hourulaan.
- Rouva Bysant ei suinkaan ole hullu, vaan hyvin herkkä ihminen, vaikka tollo onkin.
- Siitä olen samaa mieltä, sanoi Harri.
- Ymmärsit väärin, Harri hyvä, tarkoitin, että hän kuuluu tollojen lajiin.
- Hullu tai tollo, mitä eroa?
- Tollo voi olla hullu tai olla olematta, sanoi enkeli Gizmoel, ja hullu on aina tollo. Velhot eivät koskaan tule hulluksi.
- Ihan miten vain, sanoi Harri. – Velhot?

Enkeli Gizmoel hymyili Harrille.

- Mitä sinä tekisit mieluiten? kysyi enkeli Gizmoel.
- Jaa, sanoi Harri ja heittäytyi selälleen, söisin jäätelöä, pelaisin tietokoneella, katsoisin teeveetä. Sekä joskus videoita tai kävisin ehkä leffassa.
- Missä sinä olet hyvä?
- Olen hyvä historiassa, maantiedossa, liikunnassa.
- Missä olet muita parempi, Harri?
- Ehkä historiassa.
- Muissa kuin kouluaineissa.
- Haluaisin piirtää sarjakuvia yhtä hyvin kuin Humpy Oddcoat.

- Mitä tapahtuu ylihuomenna?
- Koulu alkaa.
- Haluatko mennä kouluun?
- Oikeastaan joo, koska näkee taas kaverit.
- Entä, jos vaihtaisit koulua paremmin kykyjäsi vastaavaan? kysyi enkeli Gizmoel.
- Mitä kykyjä? Ei meillä ole varaa yksityiskouluun.
- Ylihuomenna sinä menet aivan erityiseen kouluun.
- Mihin muka? Ei minulle ole kerrottu mitään! Vaikka totta puhuen, minusta on pitkän aikaa tuntunut siltä, että äiti ja isä salaavat minulta jotain.
- Tätä he eivät salaa, koska he eivät tiedä sitä, sanoi enkeli Gizmoel.
- Mitä he eivät tiedä?
- Että sinä olet velho.

Harri tuijotti enkeli Gizmoelia ihmeissään. Kuitenkaan väite ei kuulostanut Harrista niin oudolta kuin sen kenties olisi pitänyt.

- Jos tutkit menneen vuoden tapahtumia, tajuat, että se on totta ja että olet salaisella tavalla tiennyt sen aina, sanoi enkeli Gizmoel.

Harri nyökkäsi.

- Totta. Vähän kuin muistaisi jonkin kaukaisen tapahtuman tai unen, sanoi Harri.
- Sinä lähdet ylihuomenna kouluun, jossa kykysi pääsevät oikeuksiinsa. Koulun nimi on Inhapihka, sen rehtori Doubledoor on valmistellut kaiken ja koska on itse estynyt, hän lähettää talonmiehen tervehtimään sinua jo huomenaamulla. Menet hänen mukaansa, niin hän näyttää sinulle Lontoosta sen puolen, joka koskee sinua, mutta joka ei ole avoin tolloille.
- Menenkö minä velhokouluun? kysyi Harri. – En peruskouluun tuossa lähellä?
- Sinä matkustat Inhapihkan velhokouluun, sisäoppilaitokseen, jossa kehität taitojasi.

Harrin ilme kirkastui. Hän hyppäsi pois sängyltä.

- Mahtavaa! Menen heti kertomaan äidille!
- Älä mene, sanoi enkeli Gizmoel vakavalla äänellä. – Sitä varten minut on lähetetty, että tuen sinua oikeaan suuntaan.
- Tarkoitatko, että he eivät ymmärtäisi minua?
- Tarkoitan. Mutta sinä voit ymmärtää heitä niin kuin viisaampi ymmärtää tyhempiä. Koska he eivät tajua, sinun on pidettävä tieto itselläsi.
- Ainakin Herbielle voin kertoa, enkö voikin? kysyi Harri. – Vai enkö voi?
- Herbie ei ole sinun oikea veljesi, eivätkä sinun vanhempasi ole oikeat vanhempasi.

Harri romahti lattialle. – Mitä?

- Sinun oikeat vanhempasi ovat velhoja. Nämä, joita pidät vanhempinasi, ovat tolloja. Sinä et ole heidän jälkeläisensä, etkä voisikaan olla, koska olet velho. Velhot synnyttävät velhoja, tollot synnyttävät tolloja.
- Uskomatonta!
- Saat nähdä ja kuulla vielä paljon ihmeellisempiä asioita, sanoi enkeli Gizmoel. – Sinun on vain elettävä niiden kanssa.
- Miksi he eivät ole kertoneet? Miksi he ovat salanneet asian kaikki nämä vuodet?
- He ovat uskoneet tekevänsä oikein. He haluavat parastasi, eivätkä ole ymmärtäneet tekevänsä väärin sinua kohtaan.
- Kai he joskus olisivat kertoneet? Eihän sellaista voi salata loputtomiin?
- Sitä on mahdoton sanoa. Myös tolloilla on vapaa tahto. Mutta katso sinä tulevaisuuteen! Sinua odottavat suuret tehtävät, suuremmat kuin osaat kuvitellakaan. Sinä autat ihmiskuntaa kehittymään.
- Lopetanko minä sodat?
- Paljon suurempaa ja parempaa, joskin se voi olla sivutuotos. Katsos, Harri, ihmiskunta elää aikakauden muutoksen kynnyksellä. Sinä olet Valittu, sinun täytyy tehdä kaikkesi, jotta tollotkin valaistuvat.
- Miten? kysyi Harri. Hän oli mennyt taas vuoteeseen.
- Kaikki selviää sinulle aikanaan, huomisaamusta alkaen, vastasi enkeli Gizmoel.
- Ai niin, tulee se joku tyyppi. Miten tunnistan hänet?
- Hän on täysin toisenlainen kuin kukaan muu, johon olet törmännyt tähänastisessa elämässäsi. Tunnistat hänet varmasti, älä huoli!

Enkeli Gizmoel muuttui läpikuultavammaksi.

- Mihin sinä menet? kysyi Harri.
- Menen sinne, mistä lähdinkin. Hyvää yötä, Harri, sanoi enkeli Gizmoel ja katosi.
- Hyvää yötä... vastasi Harri ja nukahti saman tien.

2. luku: Kaksi unta

Lontoossa liikkui paljon velhoja – enemmän kuin luulisi. Eräs heistä käveli Wimbledonin esikaupunkialueella sisään taloon, jonka oven vieressä oli kyltti:

C.G. Young
terapeutti

- Terve, Carl, sanoi velho. – Tulin, kuten sovittiin.
- Terve! Siitä on jo aikaa. Käy sisään.

Velho astui yksinkertaisesti, mutta mukavasti kalustettuun huoneeseen. Terapeutti istahti raskaan kirjoituspöytänsä taakse, velho häntä vastapäätä mukavaan kukkakuvioiseen nojatuoliin. Takaseinä peittyi kirjahyllyyn, muilla, beesin värisillä seinillä, roikkui modernia taidetta ja äänet vaimensi tummanruskea kokolattiamatto. Sohva löytyi tietenkin myös.

- Annoit viime kerralla hienoja mietelauseita, sanoi terapeutti. – Niiden pohjalta kirjoittamani kirja käy vieläkin hyvin kaupaksi. ”Sinulla on jo se, mistä päästit irti” oli listojen kärjessä viikkokausia. Luentokutsuja sateli. Mutta tarvitsisin jotain uutta, jotta pysyn kehityksen kärjessä. Sellainen on ajan henki.
- Minä tarvitsisin hiukan käteistä. Luottotiedot eivät ole vielä päivittyneet, sanoi velho.
- Ne järjestyvät varmasti. Haluaisin keskittyä enemmän siihen, minkä sanoit olleen kaikkien vihkiytyneiden tiedossa jo kauan, siihen jumaloitumiseen.
- Jumalaksi kehittyminen on väistämätön seuraus aikakauden vaihtumisesta.
- Niinhän sinä sanoit, mutta se jäi viimeksi enemmän vihjauksen asteelle. Kuitenkin juuri siitä minulta aina kysyttiin luentojen päätteeksi eniten. Hämmästyin, miten ihmiset osasivat poimia täsmälleen ne pari sivulausetta. Sitten minulta kysyttiin jo kehittymisen edellytyksiä!
- On tunnettava ihminen, jotta osaa selittää kehittymisen syyt ja vaikutukset.
- Aivan niin. Voisin pitää jumaloitumiskursseja. Jumaloitumisluentoja. Kirjoittaa kirjoja aiheesta. Mutta meistä kahdesta sinä olet sisällä siinä tiedossa ja minä olen tavis. Siksi olet minulle korvaamaton.
- Annan arvoa esoteerista tietoa koskevalle kiinnostuksellesi. Velhot tietävät, että tavallisia ihmisiä pitäisi valistaa, mutta monet haluavat pantata tietoa. Silti he tietävät, että väistämätön on kohdattava. Tieto tulee kaikkien ihmisten ulottuville, joko heidän avullaan tai ilman heitä.
- Pidän suuressa arvossa humanisuuttasi. Haluat hyvää ihmiskunnalle. Minä haluan myös auttaa sitä kehittymään paremmaksi, kohti jumaluutta.

- Hienoa, sanoi velho. – En haluaisi vaivata ikävällä asialla, mutta rahatilanteeni on...
- Tiedän, tiedän. En ole unohtanut. Mutta mikä ihminen on? Minkälaisia tasoja hänessä on, mitä ulottuvuuksia ja syvyyksiä? Kerro minulle siitä ikivanhasta viisaudesta, joka teillä velhoilla on hallussanne!
- Muinaisten, vuosituhansia sitten eläneiden viisaiden mukaan ihmisessä on seitsemän tasoa.
- Upeaa! Sopiiko, että kirjoitan muistiin?
- Toki.
- Jatka, ole hyvä, sanoi terapeutti, joka kaivoi vikkellästi esiin lehtiön ja kynän.
- Ensimmäinen, alin taso, esoteeriselta ja henkiseltä kannalta katsottuna –
- Totta kai. Niin?
- Tuo taso on nimeltään aistikeho. Sillä tarkoitetaan ihmisen fyysistä ruumista aisteineen.
- Siis aistikeho...toisti terapeutti kirjoittaessaan muistiin.
- Seuraava, toinen, ylempi taso, on eetteriruumis eli kaasukeho. Se on eräässä mielessä sisempi ruumis, joka ihannetapauksessa käy yksi yhteen aistikehon kanssa, mutta niin tuskin on kenelläkään, vaan tuo eetteri pyrkii aika ajoin omatoimisesti ulos kahlitsevasta ruumiista.
- Eetteriruumis...kuulostaa mahtavalta! Mikä sen jälkeen?
- Kolmas taso on sisempi, nimeltään kaunosielu. Se tarkoittaa tietoisuuttamme. Neljäs on henkiminä eli *sutki*. Se vastaa lähinnä piilotajuntaamme.
- Kolmas ja neljäs...Entä sitten?
- Viides taso on alin niin sanottu hengellinen taso. Siellä on pikkusielu eli *batman*, joka on jokaisessa uinuva sielullinen raaka-aine. Siitä on kehityttävä kuudennen tason suurisielu, *sahram*, joka täydellistyttyään yhtyy Kaikkeuteen. Viimeinen, korkein taso on elämänhenki, kaikessa elollisessa oleva yhteinen voima.
- Ihmisen seitsemän tasoa. Kirjoittanut Carl G. Young. Fantastista!
- Tämä on vasta pintaa, sanoi velho. – Eihän se ole kuin luettelo.
- Kyllä, kyllä, mutta ei liikaa nannaa yhdellä kertaa. Pitää osata säästellä. Ensin tehdään käsitteet selväksi. Näillä tiedoilla saa kasattua taas yhden bestsellerin. Seuraavassa kirjassa edetään ja sitä seuraavassa mennään vielä syvemmälle. Ikään kuin kasvetaan yhdessä lukijan kanssa.
- Hieno ajatus. Miten minun palkkioni laita? Minulla on paha arpi takapuolella ja tarvitsisin ehkä jopa ihonsiirron. Se taas maksaa.
- Kustantaja ei varmaan ymmärtäisi kahden kirjailijan tuotosta. Kaksi tekijän nimeä kannessa sotkee ajatukset. Se on epäselvää ja haittaa myyntiä. Kysyin sitä viimeksi, mutta näin ne vastasivat. Täytyy meidän jatkossakin toimia niin, että minä tuloutan sinulle suoraan.

- Kuinka pian ne maksavat, kun kirja on tullut myyntiin?
- Hitaasti. Ne haluavat ottaa ensin omansa pois päältä, mikä on ihan ymmärrettävää. Hehän sen riskin ovat ottaneet. Sen jälkeen siitä ei paljon jääkään, kun kirjakaupat ovat ottaneet ensin omansa. Oikeastaan julkisuus on ainoa verovapaa hyöty. Sitä taas voi hyödyntää asiantuntemuksensa markkinoinnissa. En ole saanut mitään unelmapalatsia Karibialta niillä rahoilla, muutenhan en olisi tässä.
- Onko asiakkaita riittänyt? kysyi velho.
- Viime aikoina on ollut hiljaisempaa. On täytynyt syödä pääomaa. Mutta ehkä sitten, kun olen saanut tuon uuden kirjan julkaistua.
- Minulla ei ole rahaa vuokraan. Jos en maksa, joudun etsimään kämpän muualta.
- Ei se herkkua ole ollut minullakaan. Tämä asunto on kallis ylläpidettävä.
- En ole saanut sinuun yhteyttä, vaikka olen monesti yrittänyt.
- On ollut noita työkiireitä. Leivän eteen pitää raataa. Se on meidän kaikkien osa. Olen kyllä ajatellut usein ottaa yhteyttä sinuun, mutta vasta nyt järjestyi kalenterista sopiva aika.
- Minä olen kuitenkin kertonut sinulle salaisuuksia, joiden paljastaminen ulkopuoliselle on kiellettyä. Voin joutua vaikeuksiin, jos se paljastuu.
- Siksi haluankin suojella sinua, enkä vain lypsää heti kaikkea, mitä noista seitsemästä tasosta voisi saada irti. Minulle on ensiarvoisen tärkeää varjella henkilöllisyyttäsi.

Hetken aikaa he istuivat hiljaa. Velho näytti onnettomalta, terapeutti pohdiskelevalta.

- Minulla ei ole edes rahaa ruokaan, sanoi velho. – En ole syönyt mitään koko päivänä.
- Käymme ravintolassa heti tämän jälkeen, sanoi terapeutti. – Tuli vain mieleen, että josko osaisit auttaa...
- Missä? kysyi ravintolasta virkistynyt velho. – Autan mielelläni, kuten aina.
- Moni tutkija on päätenyt siihen, minkä sinä kerroit minulle jo kauan sitten, mutta en oikein suoraan sanoen ymmärtänyt sitä silloin. Se tuntui niin omituiselta. Mutta kuten tiedät, sen jälkeen olen varauksetta luottanut sinuun. Kysymys on siitä, että useimmat persoonallisuuden vauriot syntyvät aivan lapsuusiässä, ensimmäisinä vuosina. Jopa niin, minkä sinä sanoit silloin, ja omaa hölmöyttäni en kuunnellut, että aivan kohdussaoloaikakin on äärimmäisen tärkeä kehitysvaihe.
- Velhot ovat tienneet sen aina. Vuosituhansia, sanoi velho.
- Mutta me tavalliset emme. Vasta kuin aivan viime aikoina. Siinä olisi ollut hyvä tilaisuus tehdä rahaa. Ja auttaa ihmiskuntaa. Nyt se ei ole mikään uutuuks enää.
- Olen pahoillani, mutta minähän –

- Ei siitä enempää! Olin typerys, mutta omapa on häpeäni. Mutta sellaista terapiamuotoa ei ole, jossa palattaisiin kohtuasteelle. Analyysissa tarkastellaan tietoista ja tiedostamatonta muistia, mutta kohtuun saakka ei päästä. Onko velhoilla jotain tietoa tästä? Luulisi, että jos kerran velhot tietävät näiden asioiden merkityksen, ja he osaavat varautua, se tarkoittaa, että myös ongelmia on ollut, ainakin joskus. Tai ongelmia voi tulla, jos ei noudateta ohjeita.
- Olet oikeassa. Myös velhoilla on vaara ja myös joskus toteutunut mahdollisuus persoonallisuuden kehityshäiriöihin.
- Miten niitä terapoidaan? Onko sille olemassa terapiamuotoa?
- On, totta kai. Ei ole ongelmaa, jota me velhot emme pystyisi hoitamaan.
- Uskomattoman hienoa! Miten se tapahtuu? Auttaisi minua suuresti työssäni ihmisten hyväksi, jos näyttäisit minulle.
- Voidakseen korjata kohdunaikaiset vahingot on palattava kohtu aikaan.
- Niin tietenkin. Miten se onnistuisi? Eihän kukaan voi palata äitinsä kohtuun – vai voiko?
- Ei se ole tarpeen. Se olisi tietysti velhoille mahdollista, mutta äidille usein turhan hankalaa, jos vaikka kohtu on jo poistettu. Helpompaa on terapoida vaiva pois.
- Millä tavoin sen voi tehdä? Pystyykö siihen tavallinen ihminen? Ei tietenkään velhojen veroisesti, mutta ihmisten vuoksi olen valmis tyytymään vähäisempäänkin.
- Ero lienee vain siinä, että velhojen energia parantaa varmasti. Sataprosenttiseen onnistumiseen vaaditaan velho. Menetelmä sopii kenelle tahansa, enkä usko siitä olevan vahinkoa vaan uskon sen auttavan erittäin paljon, vaikkakaan ei täydellisesti.
- Me tavalliset ihmiset joudumme elämään niin monenlaisten vaivojen alla, että helpotus yhteenkin niistä keventää taakkaamme oleellisesti.
- No hyvä. Näytän sinulle. Ensin on rakennettava symbolinen kohtu. Parasta olisi, että meitä olisi useampi. Silloin ei tarvittaisi kuolleita esineitä. Mutta yhdenkin henkilön oikeanlainen energia riittää, sanoi velho.
- Sitä minulla riittää, sitä oikeanlaista energiaa, sanoi terapeutti. – Mitä tarvitaan kohdun rakentamiseen?
- Kohtu on suljettu tila. Symbolisuus tarkoittaa, että pitää saada aikaan vaikutelma siitä. Tuoleja, ehkä patja tai peitto.
- Käännetään nämä tuolit tuohon keskelle toisiaan vasten. Ja otetaan tyynyt sohvalta.
- Jos olisi ihmisiä, he voisivat mennä rinkiin ympärille ja sulkea kohdussa olevan piirinsä sisään.
- Rupean heti pitämään ryhmäterapiaistuntoja!
- Lapsi on energisessä yhteydessä äitiinsä.

- Sehän on selvä, sanoi terapeutti. – Eli terapoitava menee keskelle?
  - Niin. Mene sinä, niin kokeillaan. Ympärillä olevat voivat hyräillä tai hymistä jotain rauhoittavaa ja kaunista laulua. Heistä on virrattava myönteisen ajattelun energiaa. He voivat valmistaa kohtuun menevää silittämällä häntä ja painelemalla lempeästi. Kun henkilö on mennyt kohtuun, häneen ei saa enää koskea.
  - Voi tulla vaikka keskenmeno! Öh, no niin, tämä vaikuttaa lupaavalta. Mutta tällä pitäisi olla jokin nimi.
  - Ei sillä ole mitään nimeä, sanoi velho.
  - Jokin nimi on oltava. Muuten sitä on vaikea markkinoida.
  - Kohtuterapia? ehdotti velho.
  - En halua asiakkaiksi odottavia äitejä.
  - Ennen-syntymää -terapia?
  - Hmm...latinaksi se olisi prenataali. Siinä se! Prenataaliterapia!
  - Preanaali – ?
  - Pre – ennen , natus – syntymä. ”Ennen syntymää” mutta latinaksi. Okei, se tuli selväksi. Jatketaan!
  - Minulla on aika kova nälkä.
  - Odotushuoneessa on kahviautomaatti. Käy siellä. Mennään syömään, kun tämä on selvä. Kun velho oli juonut kupillisen kahvia ja palasi huoneeseen, terapeutti oli käynyt kohtuun. Hän makasi kyljellään sikiöasennossa peukalo suussa. Huoneen valot oli himmennetty.
  - Tässä on ideaa, terapeutti sanoi. – Te tosiaan tajuatte juttuja, te velhot. Aloitetaan.
  - Ideana on, että teet olosi mukavaksi, niin kuin lapsi kohdussa. Eteneminen tapahtuu kuvaamieni kehitysvaiheiden mukaan, sanoi velho.
- Terapeutti ummisti silmänsä, kun velho kävi istumaan hänen vierelleen kohdun ulkopuolelle.
- Olet vasta alkio. Et tiedä mitään, et tunne mitään. Äidin kohdunseinämä on hyväksynyt sinut. Olet kiinnittynyt siihen ja tulevaisuutesi voi alkaa. Jakaudut, olet yhä monisoluisempi. Sinusta tulee sikiö.
  - Ei niin nopeasti, sanoi terapeutti.
  - Olet vasta muutaman päivän ikäinen. Sinulle alkavat kehittyä selkäranka ja pienen pienet raajat. Sydämesi iskee ensi lyönnit kaikkeuteen, sähköisiä impulsseja kulkee kohti päätäsi, johon alkeelliset aivosi ovat jo alkaneet muotoutua. Alat osoittaa jo omaa luontoasi. Saat äidin haluamaan asioita, joita hän ei ennen halunnut. Makuelämyksiä, jopa hajuja. Suklaata keskiyöllä, banaania aamukuudelta.
  - Aah, namia...

- Äidin rakkaus tuntuu kohdussa asti. Vähän väliä hän panee kätensä pullealle vatsalleen. Hän soittaa sinulle Mozartia, jotta älykkyytesi kehittyy.
- Eine kleine Nachtmusik.
- Kasvat ja kehityt päivä päivältä. Tartut elämään lujasti kiinni. Kun äiti sairastuu, vaadit häntä tervehtymään. Kun äidillä on paha mieli, niin sinäkin olet murheellinen.

Terapeutti nyyhkäisi muutaman kerran syvään.

- Välillä potkit pontevasti, varsinkin saatuasi ravintoa tai kun olet iloinen. Olet jo iso poika.
- Jos keskellä on nainen, häntä voi varmaan kutsua isoksi tytöksi? kysyi terapeutti.
- Kyllä, kunhan muistaa, että sielu tulee naisen ruumiiseen myöhemmin kuin miehen, vastasi velho. – Olet lähellä syntymistäsi. Olet innokas saapumaan maailmaan. Kun synnyt, muutos on kuitenkin sinulle järkytys.

Terapeutti oikaisi itsensä suoraksi ja vääntäytyi pois tuolien välistä. Sitten hän parkaisi. Velho jatkoi:

- Sinut on nyt pesty ja punnittu. Olet täyden kympin poikavauva ja päässäsi oli onnenlakki.
- Tuo kannattaa varmaan sanoa jokaiselle, vaikka niin ei olisi ollutkaan oikeasti? kysyi terapeutti.
- Totta. Me liikumme henkisellä tasolla ja haluamme antaa jokaiselle täydellisen syntymän. Olet nyt äidin rinnoilla. Olosi on taivaallinen.

Terapeutin naama levisi autuaalliseen hymyyn ja hän päästi riemukkaan kirkaisun.

- Siinä se. Tällä tavoin me hoidamme kohdunaikaiset häiriöt. Useammat ihmiset välittävät enemmän energiaa, mutta toisaalta useamman synnyttäminen vie enemmän aikaa. Mutta nyt olen hyvin nälkäinen. Voisimmeko jo lähteä syömään?

Terapeutti vain hymyili ja jokelteli.

- Minulle kelpaisi ihan pienikin summa, niin saisin ostettua jotain purtavaa.
- Tättäkuu!

Terapeutti ei tehnyt elettäkään muuttaakseen olotilaansa. Hän hamusi peukaloaan ja kun hänen suunsa lopulta osui siihen, hän lutkutti sitä kiihkeästi.

Velho odotti aikansa, mutta antoi sitten periksi ja käveli ovelle. Velho katsoi vielä taakseen, mutta terapeutti kellitteli yhä. Hänen kasvonsa näyttivät jännittyneiltä, hän selvästikin pinnisteli.

- Mitä? kysyi velho.
- Kakka tulee.
- Näyttää olevan melkoiset pippalot, tokaisi taksikuski. – Tuolla ei ala yhdenkään ikä kakkosta suuremmalla numerolla!

- Toivotaan niin, sanoi velho maksaessaan taksin. – Minua ei lasketa.

The Big Hot Dog oli huippubändi purkkapopin parhaimmalla aikakaudella. Tänä iltana yhtyeen johtajan ja keulahahmon luona venyi ja paukkui. Farkut ja nahka, topit ja minit, verkkosukkahousut, bootsit ja stilettikorot – länsimaisen pukeutumiskulttuurin parhaimmat puolet tekivät juhlijoille täyttä oikeutta. Korujen aitous saattoi olla kyseenalaista, mutta niiden kantajat saivat takuutodistuksen. Velho astui puutarhaan ja lähestyi välittömästi erästä ruskeaverikköä.

- Moi, beibi, sanoi velho.
  - Moi...vastasi nuori nainen.
  - Miten menee?
  - Hyvin...
  - Oletko ihan yksin?
  - Tuskin kovin kauaa...
  - Näen silmistäsi, että olet elänyt Atlantiksessa.
  - Missä se on?
  - Ei sitä enää ole. Olit siellä prinsessa.
  - Sielläkin?
  - Olin itse todistamassa kruunaustasi.
  - Tulin toiseksi perintöprinsessaksi. Mutta se oli ihan eriniminen paikka.
  - Atlantis oli mahtava valtakunta, joka katosi valtameren syvyyksiin tuhansia vuosia sitten.
  - Muistatko sinä minut sieltä asti?
  - Kuten sanoin.
  - Miten on mahdollista, että olin siellä ja nyt olenkin täällä?
  - Se on mahdollista sinulle samalla tavalla kuin minulle, ja meille kaikille. Olet syntynyt uudelleen tähän aikaan.
  - Oletko sinäkin syntynyt uudelleen tähän aikaan vai jatkuuko sinulla yhä se sama elämä?
- Juhlien isäntä käveli suoraan velhon luokse. Ruskeaverikkö käytti tilaisuutta hyväkseen ja

livisti.

- Terve! Mahtava homma, että sä tulit. Meillä jäi se keskustelu niin lyhyeksi silloin backstagella.
- Terve! Kiitos kutsusta, sanoi velho. – Hienot juhlat sinulla täällä.
- Mä näytän sulle vähän paikkoja, sanoi isäntä ja kahmaisi velhon otteeseensa. Velholle esiteltiin koko talo ja hän oli pudottaa silmänsä nähdessään kaikki ne nuoret naiset.
- Täällä on mun työhuone.

Velho astui komeasti sisustettuun tilaan, jossa oli raskaita huonekaluja ja taidetta. Isäntä sulki oven perässään.

- Saadaan olla rauhassa. Otatko jotain?
- Paukku kelpaisi.
- Mä olen ajatellut paljon sitä, mitä sä sanoit silloin mulle. Sitä, kuinka tärkeitä voi olla pienetkin asiat. Ja sitä, että sattumaa ei ole.
- Paitsi Monopolissa, sanoi velho ja kumosi drinkkinsä nopeasti.
- Esimerkiksi mun nimi. Sä kerroit, että mä olen asunut muinaisessa Lemuriassa ja että mä olin sielläkin taiteilija. Että sieltä saakka periytyy mun halu ja kyky tehdä näitä juttuja. No, miten mun nimi voi olla Lemmy? 1900-luvun Englannissa? Mun mutsi antoi se nimen, koska se kuulosti jotenkin hienolta ja eksoottiselta. Mutta kun ajattelee mun taustaa, niin sehän on ihan selvä. Nimi muistuttaa mun menneisyydestä. Lemmy – Lemurian Man!
- Upea talo. Upeat juhlat. Upeat vieraat, luetteli velho kumotessaan toista paukkuaan.
- Näitä tulee ja menee. Niin on, kuin sä sanoit. Elämässä täytyy pyrkiä keskittymään. Musta tuntuu, että olen nähnyt tämän popjutun kokonaan.
- Uskon, että tuotat vielä paljon hyvää musiikkia, sanoi velho ojentaessaan lasiaan täytettäväksi.
- Kato, tossa sä taas tajusit! Mä olen nimittäin ajatellut siirtyä tuottajaksi. Bändin hiteistä vain yksi on mun kirjoittama. Huipulla pysymiseen vaaditaan ehtymätön suoni. Sellaisia ei ole monella. Monet tekee lauluja, mutta niistä ei ole esiintyjiksi. Huonoin tilanne on niillä, jotka ei tee itse mitään. Hyviä muusikkoja ja esiintyjä jonottaa studioiden ulkopuolella. Levytuottajan ei tarvi kuin valkata parhaat päältä. Täytyy tuntea itsensä ja keskittyä, niin kuin sä sanoit. Mutta hei, mähän en ole edes pyytänyt istumaan!
- En ajatellut, että tässä oltaisiin kovin kauaa, joten ei mitään. Minulla on takapuolessa arpi; se vähän haittaa istumista.
- Tuo tuoli on päällystetty kamelinkarvalla. Se on erityisen pehmeä. Istu siihen. Jos arpi rupeaa tosissaan vaivaamaan, niin alakerran baarimikko on lääkäri.
- Esittelit talon, joten siinä on paljon huomiota yhdelle vieraille. Sinulla on isännän velvollisuuksia muitakin vieraita kohtaan.
- En usko, että monikaan kaipaa mua. Tuskin monikaan edes tietää, kenen talossa ne on bilettämässä. Mä järjestin bileet, kun sitä odotettiin. Mutta ei ne mua kaipaa. Jengi vaan siipeilee. Niille on ihan sama, kenen luona on bileet, kunhan vain jossain on bileet. Mutta takaisin asiaan. On tosi harvinaista kohdata sun kaltainen syvälinen ihminen. Oon yrittänyt

puhua joillekin, mutta ne ei pysty kuuntelemaan, koska ne eivät ole kiinnostuneita siitä, mitä toinen oikeasti tarkoittaa.

- Osaan kuvitella.
- Mä toivon todella voivani puhua sun kanssa näistä asioista.
- Olen maailmassa sitä varten, että autan ihmisiä.
- Mulla vaan on niin pahuksen tiukka aikataulu.
- Katso sinä kalenteriasi, minä pystyn aina järjestämään menoni.
- Nämä bileet on ainoa mahdollisuus pitkään aikaan. Siksi mä kutsuin sut tänne. Täällä me voidaan keskustella rauhassa. Mun ei tarvi lähteä minnekään.
- Hienoa...

Hyvästi naiset! Hyvästi juhlat! mietti velho.

- Mä muistan, kun mä kysyin sulta, mitä sun opetukset maksaa ja sä sanoit, ettet sä opeta rahasta, vaan siksi, että ihmiskunta kehittyis. Ja että susta jokainen ihminen on opetuksen arvoinen. Musta on hienoa, että löytyy sun kaltaisia ihmisiä. Mä olen kohdannut aika paljon niitä, jotka on kiinnostuneita vain mun rahoista.
- Korkeampi tieto kuuluu kaikille, jotka ovat valmiit ottamaan sen vastaan.
- Sä sanoitkin, että rahalla ei saa korkeampaa tietoa.
- Enkä tarkoittanut yliopistoa...
- Mä tajusin, että sä tarkoittit sydämen sivistystä. Mä olen antanut rahaa paljon kysymättä tarviiko sen saaja sitä oikeasti ja mihin se sen käyttää. Kiitosta en ole yleensä saanut kuin ehkä silloin, kun on pyydetty lisää.
- Kiittämättömyys on maailman keskiansio.
- Mun täytyy olla lujempi. Mutta hei, nyt mä vaan olen puhunut. Mä haluan kuulla sun viisauttasi. Aikaa on vaikka kuinka.

Hyvästi bileet! Hyvästi kimulit, vosut, gimmat, keitä ikinä olettekaan!

- Ihmisen sielu jakautuu kolmeen tasoon. Ne ovat *leeko*, *sub* ja *superleeko* eli *tuplo*. Ensiksi mainittu on ilmaistavissa oleva minuus. Keskimäinen on piilossa oleva minuus. Viimeinen on koko minuus yhdessä.
- Miten noi niinku ilmenee?

Hyvästi, hyvästi...

Oveen koputettiin. Miesääni huusi:

- Lemmy? Ootsä siellä? Tuu kemuihin, tääl on hyvä meininki!
- Joo, kiitti vaan. Mun täytyy olla vähän omissa oloissani.
- Onks kaikki ookoo?

- On joo, kiitti. Kaikki hyvin.

Toivoa?

- Sinä olet maassa, eikö niin? kysyi velho.
- Joo, aika tavalla. Elämästä puuttuu sisältö. Tuntuu, että humua on, muttei sisältöä.
- Fiilikset tulee ja menee. Kun itsessä on vähän energiaa, sitä pitää saada toisista. Energia nimittäin moninkertaistuu jaettaessa. Hyvä tuuli tarttuu, huolet unohtuu, elämä maistuu. Lemmy, anna juhlien viedä! Anna meidän muiden energian kantaa sinua, niin huomaat, kuinka vapaasti se virtaa sisään ja ulos, meistä sinuun ja sinusta takaisin meihin.
- Hei, sähän voisit opettaa meitä kaikkia! Kerätään porukka kasaan ja tehdään tästä erilainen party!

Isäntä johdatti kaikki vieraat takapihalle, kantoi ruokapöydän tuolit nuotiota varten ja esitteli velhon. Kun isäntä viritteli tulta, velho kehotti ihmisiä vapautumaan, toisin sanoen vähentämään vaatteitaan. Kun isäntä näytti esimerkkiä, muiden oli helpompi seurata perässä. Velhon johtamina he ottivat toisiaan aluksi kädestä kiinni, hyräilivät ja kulkivat piirissä. Kulkue muuttui askel askeleelta yhtäältä yhä henkisemmäksi, toisaalta riehakkaammaksi. Sinä yönä isäntä vieraineen oppivat useita mystisiä liikkeitä, eleitä ja asentoja, joista osa oli heille tuntemattomia ja osa tuttuja toisista yhteyksistä.

Maatessaan isäntänsä vierasvuoteella varhaisina aamuyön tunteina velho ei kyennyt enempään kuin pukemaan tyytyväisyytensä sanoiksi:

- Ou jee!

3. luku: Suuri päivä

Harri heräsi, avasi silmänsä ja tunsi olevansa riemua täynnä. Hänen mielensä täyttyi lukemattomista kysymyksistä, joista suurin ja tärkein oli se, oliko eilinen unta vai totta. Häntä oli aina moitittu haaveilijaksi ja uneksijaksi. Hän oli itsekkin tähän osasyllinen, sillä hän oli nuorempana useasti kertonut uniaan täytenä totena. Hänellä sanottiin olevan vilkas mielikuvitus, eikä häntä otettu vakavasti. ”Entä jatkossa?” huolestui Harri. Tämä oli ainoa synkkä pilvi hänen aatoksissaan, mutta se varjosti kaikkea ja uhkasi peittää lupauksen, toivon ja tulevaisuuden sädehtivän kirkkauden. Harri tunsi masennuksen hiipivän sisimpäänsä.

obladii obladaa

”Muistathan, Harri, että tänään on suuri päivä!”

Harri kuuli äänen sisällään, mutta ei nähnyt enkeliään. – Muistan, hän vastasi hiljaa. Hän oli onnellinen, koska nyt hän oli varma, ettei eilinen ollut kuvittelua.

”Mene eteiseen, pane kengät jalkaasi ja ota takkisi! Kun ovikello soi, avaa ovi. Sinut hakee henkilö, jollaista et ole koskaan aikaisemmin tavannut. Mene hänen mukaansa, hän tutustuttaa sinut velhomaailmaan!”

”Mitä sinä teet?” kysyi Harri mielessään enkeli Gizmoelilta.

”Olen vierelläsi koko ajan, mutta erityisesti täällä kotona, sillä tulet kohtaamaan vastustusta tänä iltana.”

”Minkälaista vastustusta? Kuka vastustaa ja missä asiassa?”

”Ne, jotka kutsuvat itseään vanhemmiksi, eivät halua kuullakaan kyvyistäsi. Älä kuuntele heitä, älä anna heidän käsitystensä häiritä mielenrauhaasi. He eivät voi muuttaa sitä, mikä on ennalta määrätty.”

”He ovat vahvoja, paljon vahvempia kuin minä.”

”Tuo, jos mikä, ei ole totta! Sinä olet velho, velhojen jälkeläinen, ja he ovat tolloja! Sinä olet voimakkaampi kuin he ja kaikki tuntemasi ihmiset yhteensä. He eivät usko totuuteen, etkä sinä vielä tunne voimiasi, mutta nyt on muutoksen aika!”

”Suojeletko sinä minua?”

”Pysyn vierelläsi ainaisesti, mutta erityisesti tämän päivän ja tulevan yön. Riennän avuksesi, kun joudut vaikeaan tilanteeseen.”

”Kiitos, enkeli Gizmoel!”

Harri laskeutui portaat varovasti, jotta ne eivät narisisi. Oli vielä niin varhaista, etteivät muut olleet nousseet. Harri teki niin kuin enkeli oli käskenyt ja seisoi eteisessä täysissä pukeissa. Ulkona paistoi aurinko. Oli kesäloman viimeinen päivä.

Yhdessä hetkessä ulko-oven ylle lankesi valtava varjo. Se peitti näkymän kokonaan, niin että eteisessäkin tuli hämärää. Himmennetyn lasin läpi ei nähnyt kuin liikettä, josta saattoi päätellä, että varjo oli elävä. Varjo oli massiivinen, sen syvyys, korkeus ja leveys olivat vaikuttavat. Harria alkoi pelottaa. Hänen teki mieli juosta takaisin huoneeseensa ja vetää peitto pään yli. Vaatekaappi tuntui vielä paremmalta piilolta. Toisaalta häntä houkutti avata ovi ja kohdata tuo pelottava otus kasvokkain, silmästä silmään – edellyttäen, että sillä olisi silmät tai edes yksi silmä.

Sitten soi ovikello. Harri epäröi tarttua ovenkahvaan, koska se ja lukko näyttivät hohtavan oudosti.

- Kuka siellä? huusi isä yläkerrasta.
- Mene katsomaan, äläkä siinä huutele! kuuli Harri äidin komentavan.
- Minä avaan! huikkasi Harri. He eivät saisi nähdä. Heidän sekaantumisensa voisi pilata koko jutun.

Harri väänsi lukosta ja käänsi kahvaa. – Ei ole ketään! hän ilmoitti yläkerran väelle. Vasta sen jälkeen hän avasi oven kunnolla ja katsoi eteensä.

- Moro! Sä oot Harri Potaska, eiks vaa? Mä oon Harming, Inhapihkan koulun talomies ja yleismies Jantunen. Mut sä vissii tiätki, et ku rehtori Doubledoor ei päässy ite, ni se lähetti mut.

Harri ei ollut todellakaan koskaan nähnyt vastaavaa, ei mitään noin isoa. Otus, Harming, oli mies, mutta aivan liian kookas ihmiseksi. Tuuhean mustan takkuisen kuontalon takaa paljastui kuitenkin hymy.

- Ootsä Harri, vai oonks mä väärällä ovella?
- Joo, olen minä Harri Potaska.
- Et vissiin oo ennen nähny semijättiläistä?
- En muistaakseni.
- He he! Harmingin nauru oli kuin jyrinä. – Hyvin vastattu! Muistaishan sen, jos olis nähny. Mut tota meidän pitäis tehdä hankintoja. Mul o muutaki asiaa keskustaan, mut rehtori aatteli, et sulle tekee hyvää saada vähä tuntumaa näihi juttuihi. Mä käyn omilla ja koulun asioilla, mut ostan sulle samalla koulukirjat ja luudan. Sä pääset näkeen vähän Lontoon toista puolta. Mennääks?
- Mennään vain, sanoi Harri. Hän astui ulos ja sulki oven takanaan.
- Otetaas tosta bussi! Velhoinlinja vie meidät iha keskustaan.
- Kulkeeko tästä semmoinen? En ole tiennytkään.

Murrosiässä nää yleensä vasta selvi. Jotku on tietty iha velhoperheistäki, mut aika moni ei oo. Ja kai se on nii, et nois o joku alaikäraja.

Harri ja Harming hyppäsivät kyytiin aivan tavalliselta näyttävään kaksikerroksiseen bussiin.

Kun Harri kaiveli lompakkoaan esiin, Harming torjui sen.

- Velhoilla joukkoliikenne o ilmasta. Eikä sun tollovaluutta täällä kelpaiskaa.
- Minä en oikein ymmärrä, miten jouduin tuohon perheeseen, joiden luona olen asunut kaikki nämä vuodet, sanoi Harri muistaen enkeli Gizmoelin lupausta. – Minulla ei ole edes muistikuvia oikeista vanhemmistani.
- Täs o sulle tän päivän lehti. Niiden kuva o kannes ja sun kans.

Harrille ojennettiin Velhoinsanomien sen aamun numero, joka värikkydessään ja laadukkuudessaan ylitti kaikki tollolehdet. Etusivulla komeilivat komea nuoripari ja Harri, eri kuvissa. Täydellisellä pariskunnalla tosin oli sylissään pieni vauva.

- Ne on sun vanhempas ja sä oot siinä niiden sylissä.

Mies oli hurjan komea, hoikka, pitkä ja tumma ja hänen vaimonsa oli uskomattoman kaunis, vaalea, hoikka ja pitkätukkainen. Heidän hymynsä paljasti täydelliset hammasrivistöt.

- Mäki tapasin ne kerran. Komee pari, niinku kuvasta näkyy. Tosi edustavia, fiksuja ja filmaattisia, ja sankareita, rohkeita ja päättäväisiä.
- Mitä heille tapahtui?
- Ne taisteli vihollistaa vastaan ja katos siinä rytkäksä. Ne ties etukätee, et se tulee oleen vaikeeta ja ne halus suojella sua. Siks ne pani sut eväskorissa niide portaille, joiden luona sä oot kasvanu.
- Kuka oli se heidän vihollisensa?
- Velho nimeltä Valde Marto. Voimakas, ovela kaveri. Kiero, mä sanosin.
- Miten siinä taistelussa kävi? Voittiko se Valde vai voittivatko vanhempani?
- Kukaa ei tiä. Ne katos ja Valtsu katos.
- Miksi he olivat vihollisia?
- Kato, aikakaas vaihtuu täs joskus. Nyt eletää lahnojen kautta, mut se vaihtuu vesihiden aikakaudeks. Siit o ennustettu, et sillo kaik nii sanottu esoteerine tieto, jonka nyt tietää vaa velhot, tuleeki kaikille selväks, myös ja nimeomaa tolloille.
- Enkelini kertoi tuosta.
- Joo, mut sit kaikki velhot ei haluu, et niin käy. Ne haluis pitää sen tiedon itellää.
- Kummalla puolella olivat vanhempani?

Ne oli jaloi ihmisii. Ne ties, et kehitys o väistämätönt. Ne oli sitä mieltä, et tollot ei ehkä kestä kaikkee kerralla, mut niitä pitäs pikku hiljaa valmistaa siihe. Mut täst asiast o monta näkemystä, et älä ihmettele, jos jotku o toista mieltä. Joidenki mielestä Valtsu o se sankari.

- Mitä mieltä sinä olet?
- Musta Valtsu o ollu aina epäluotettava. Sun isäs oli herrasmies. Se puhu mulle tän duunin. Rehtori Doubledoor kunnioitti sun isääs ja äitiäs. Ne o hengeheimolaisii. Puhutaa muute sellastaki, et su isäs nappas äitis Valtsun nenä edestä.
- Onko se totta?
- Äitis oli nii upee naine, et jos Valtsu ei olis rakastunu siihe, ni se olis ollu kyl poikkeus.
- Mutta vanhempani kuitenkin jättivät minut kuin orvon.
- Ne oli sillai aikas työllee omistautuneit. Ne arveli, et niide missio voi kestää, koska ne oli tosissaa tän tollojutun kans. Ne tavallaa teki susta koekaniinin, ku antovat sut tolloille. Yleensä velho annetaa velhoille hoitoo.
- Ajattelivatko vanhempani hakea minut pois joskus?
- Joo, totta kai. Sen takii äitis pani suhun sen hymiön, et se tunnistas sut, vaik kuluis kuinka pitkä aika.
- Miten he olisivat selittäneet sen vanhemmilleni – siis niille, jotka kasvattivat minut? Olisivatko he kertoneet kaiken?
- Se varmaa olis riippunu siitä, mite se niide projekti olis sujunu. Jos tollot olis valaistunu siihen menness, nii ne ei näkis mitää ongelmaa, vaa olis ylpeitä, ku saivat hoitaa velhoo.
- Entä, jos se valaistuminen olisi viivästynyt?
- Ei ne ois sua hylänny. Sit ne olis luultavasti hoitanu sen vaihdokkaalla.
- Millä?
- Vaihdokkaalla. Se tarkoittaa, et otetaa joku ja panna toine tilalle. Eli ne ois hommannu jostai samanikäsen lapsen ruumiin ja pannu sen sun tilalle.
- Jolloin minun luultaisiin kuolleen? Ovelaa!
- Se o tarkkaa hommaa. Ne oli fiksuja tyyppejä. Tää juttu herätti aikonaa jonki verran kiinnostusta ja tietty lehtiväki kaivo sen esii. Mut kuha nyt luet ite.

Harri komeili myös sisäsivuilla. Useita kuvia oli otettu hänen tolloperheensä talosta, jopa hänen omasta huoneestaan, kun hän oli tekemässä läksyjään.

- Milloin nämä on otettu? Nämä näyttävät aika uusilta.
- Toimittajat o nii juonii, et ne kyl hommaa kuvan vaiks miten. Mä luulen, et ne on käyttäny kotitonttui ja niide kameroit.

Lehdessä oli myös iso kuva Inhapihkan rehtori Doubledoorista(o.s. Smith).

- Miksi hänen nimensä perässä lukee sulkeissa ”omaa sukua Smith”?

Koska se ei oo sen oikee nimi. Doubledoor muutti nimensä Smithistä, kun tajus olevansa velho.

- Miksi juuri Doubledoor?
- Se tajus, et on asioit, jotka tiittää ja asioit, joit ei tiietä, ja et siin välis o tuplaovet.

Harri ei ehtinyt kauaa syventyä lehteen, kun heidän oli aika poistua kyydistä. Harming herätti yllättävän vähän huomiota Lontoon kaduilla. Vain sokeat kerjäläiset huutelivat: ”Hei, iso poika, heitä lantti!” Harri tiedusteli, kuinka se oli mahdollista.

- No, täällähän voi kulkea vaikka minkälaisissa vetimissä, eikä kukaan kato kahta kertaa, sanoi Harming.

Harri ei ajatellut Harmingin vaatteita, vaikka nekin olivat omituiset. Toisesta taskusta roikkui silmukkainen pitkä metalliketju, jonka pää meni samaan taskuun. Likainen T-paita haisi epämääräisesti jollekin eläimelle, ehkä useammallekin. Tuulipuvun housut olivat rikki siitä kohtaa, johon päivä ei yleensä paista.

- Mä laitoin vähän parempaa päälle, kun tuli tää sun hakujuttus. Ja sit täs o asiaa muuteski kaupungille. Rehtori o tarkka miäs siitä, et ku edustaa kouluu, ni o kans edustuskelpone.

Harri mietti Harmingin normaaliasua ja sitä, missä Harming voisi edustaa.

- Mitäs tykkäät mu uudesta dödöstä? kysyi Harming yllättäen ja ojensi kainaloaan Harrin puoleen.

Ennen kuin Harri ehti tehdä väistöliikkeen, Harmingin paidan kainalo oli hänen nenänsä edessä. Noin isoksi Harming on aika vikkeliälikkeinen, tuumi Harri ja oli samassa jo hengittänyt syvään. Hajut kävivät Harrin ylitse hyökyaallon lailla. Niiden tumma ja tuima sävy kieli varautuneesta suhtautumisesta puhtauteen, konstailemattomasta luonnonläheisyydestä, alkutuotannon merkityksestä kansantaloudelle ja tuoksujen äärettömän runsaasta paletista, joista ihmiset, niin tollot kuin velhot, olivat etäänntyneet heti keksittyään keinotekoiset hajusteet.

- Hei, poika, ootsä kunnossa?
- Ai, mitä, Harri sopersi. – Olen, kiitos vain...luulisin...
- Sä kävit vaan niin kalpeaksi, ja sit sun naamas väri muuttu ihan toiseks, niinku sä olisit voinu huonosti.

Harrilla ei ollut sydäntä sanoa Harmingille totuutta.

- Me tollot käytämme aika mietoja hajusteita, mutta deodoranttisi tuoksuu mielenkiintoiselle, sai Harri sanottua.
- Mä toimitan sulle ämpärillisen. Paratiisin tytöt nääs pitää siitä kans, ja se o mulle tärke juttu.
- Keitä ovat ”Paratiisin tytöt”? kysyi Harri.
- Vanhemmat tyttöoppilaat. Multa on oikeestaan kielletty meneminen niiden kämppiin, mutku kiellossa sanottaa, et en ”saa käydä ovista”.

- Miksi on kielletty?
- Vanhemmat o huolissaa, eikä ne tajuu, et tyttöjä täytyy helliä.
- Miten sinä voit mennä sinne rikkomatta kieltoa? Harri ihmetteli.
- Mä meen ikkunasta. Tai tytsyt tulee mun luo. Ei rikota sääntöi. Se o tärkeetä.
Harmingia ei sopisi ainakaan aliarvioida, totesi Harri mielessään.
- Ny, Harri, mennää velholaan, oikeeseen velhokaupunkiin.
Toteamus oli Harrista erikoinen, sillä he olivat menossa kohti tavaratalon pyöröovia.
- Mä arvaan sun hämmästykses, mut kato velholoihin pääsee jokaisesta pyöröovesta, jos tajuu jäädä pois oikeessa kohtaa.
- Siis tollotkin?
- Joo kai periaattees. Mut en o kuullu, et kukaa ois. Tolloista ei oo järkevää jäädä pois seinän kohalla. Jos ne jäis, ne kai luulis joutuneesa johonki aikasiirtymää.
- Eikö kukaan huomaa, että joku poistuu kesken kierroksen?
- Minkä takia toloja kutsutaan toloiks? Mut nyt mennää! Muista jäädä pois, ku oot melkein ulkona.

Niin he astuivat tavaratalon pyöröoveen. Turvamiehetkään eivät vilkaisseet heitä kahta kertaa. Harming ja Harri kiersivät kolme neljänestä ja silmänräpäyksen ajan Harri luuli astuvansa päin seinää.

- Nyt mun täytyy ekaks hoitaa koulun pankkiasia, jonka rehtori Doubledoor määräs. Mennääs tonne, tos o just se oikee konttori. Voitais avata sulle tili, mut oot ehkä vielä liia nuori.

Pankkeja oli vierä vieressä toinen toistaan komeampina. Pankki, johon Harming suunnisti, ei ollut komein, mutta rakennus huokui vanhaa arvokkuutta. Pankin nimi oli M.E.R.I.T.A. Lyhenteen merkitys luki nimen alla: Maahisten Erikostunut Rosvoamaton Ikivarma Talletusasiamehistö.

- Tää o paras, sanoi Harming.

Hirmuliskonnahkaiset tuolit kansoittivat marmoriaulaa, jonka keskellä roikkui ilmassa siunaavassa asennossa oleva käsipari. Harming selitti, että kyse oli taiteesta, mutta myös siitä, että Suuret Kädet siunaavat rikkauksia. Mitä rikkaampi on, sitä enemmän on siunausta.

- Mikä on Suuret Kädet?
- Se o niinku Jumala. Se tekee juttuja, vastasi Harming.

Salin seinillä oli kymmeniä taidokkaasti koristeltuja puukoppeja, mutta virkailijoita ei näkynyt missään.

- Meillä ei oo nyt asiaa nihi, sanoi Harming nähdessään Harrin katselevan lähintä koppia.
Samassa kopin ovi avautui ja sieltä astui ulos voipuneen näköinen vanhemmanpuoleinen velho.
Kopissa istui keijutyttö, joka kohensi toppiaan.

- Päivää, sanoi tyttö, ja Harrin sydän hypähti. – Otto vai pano?
- Päivää vaan, sanoi Harming. – Ei tällä kertaa, kiitos, Meil ois asiaa tallelokerolle.
- Ilmoitan, niin virkailija tulee kohta, sanoi keijutyttö.
- Tää o todella täyden palvelun talo, Harming kuiskasi Harrille varsin kuuluvasti. Keijutyttö ainakin kuuli sen ja hymyili.
- Kultaisella Portilla odotetaan teitä, sanoi keiju. – Toivottavasti tapaamme toiste.
- Joo, nii mäki toivon, sanoi Harming. Keiju toivotti vielä hyvää päivänjatkoa iloisesti heläyttäen. Harming kiitti ja käveli salin poikki. Harri seurasi perässä ihmetellen asiakkaiden tyytyväisyyttä. Kaikki hymyilivät, odottivat he pääsyä koppiin tai lukivat esitteitä. Ainoa ero oli huojentuneisuuden vaikutelma, joka ilmeni niiden kasvoista, joita oli jo palveltu. Kultainen Portti oli suuri ja vankkarakenteinen kaksoisovi. Sen edessä seisoi pieni kumarainen ja parraton vanhus, jolla ei ollut leukaa laisinkaan, mutta hyvin suuri ja muhurainen nenä ja suuret höröttävät korvat. Hän oli ilmiselvästi menninkäinen.
- Herra Harming, oletan? Rehtori Doubledoorin toimeksiannosta, oletan? Kuinka voi kullankallis rehtori? Entä kuinka herra Harming itse?
- Nää o viimesen päälle kohteliaita, sanoi Harming luulleen jälleen kuiskaavansa. – Kiitti, hyvin voidaan. Myös mä.
- Onko nuorella herralla lupa päästä holviin? kysyi menninkäinen Harmingilta.
- Joo, tää o Harri Potaska, tö van än ounli, esitteli Harming.
- Suuri kunnia saada tavata, sanoi menninkäinen Harrille samalla kun kumarsi. Harri kumarsi myös.
- Jos arpenne ei olisi niin arkaluonteisessa paikassa, pyytäisin saada nähdä sen, vaikka pientä maksua vastaan, sanoi menninkäinen.
- Nythä sä voisit maksaa enemmän, nauroi Harming. Menninkäinen nauroi hänkin mädät hampaantygät heiluen. Kun he olivat Harrin harmiksi aikansa hekotelleet kovaäänisesti, sanoi menninkäinen: – Mennäänpä sitten holviin.

Kultainen Portti avautui menninkäisen edessä ääneti. Hän meni edellä, Harming ja Harri seurasivat perässä. Ovien sulkeuduttua heidän takanaan seinillä olevat soihdut syttyivät itsestään. He kävelivät vähän matkaa käytävää, kunnes saapuivat sametilla vuorattujen kultaisten vaunujen luokse. Menninkäinen avasi oven kehottaen heitä istumaan.

- Haluatteko korvatulpat? kysyi menninkäinen.
- Mä e luopuis tästä mistää hinnasta, vastasi Harming.
- Niin arvelinkin, sanoi menninkäinen. – Sitten vain ylimääräiset valjaat kiinni. Entä nuoriherra?

- Ei se oo vielä murrosiässä, joten ei kai sen väliä, sanoi Harming odottamatta Harrin mielipidettä. – Ja ohan se kuiteski kokemus.
- Hmm. Ei olisi ensimmäinen kerta, kun murrosikä puhkeaa pankkireissulla, sanoi menninkäinen mietteliäästi. - Nuorenherran on hyvä kiinnittää ylimääräiset valjaat hänenkin.
- Selvä, vastasi Harri. – Miksi?
- Seireenit laulaa, sanoi Harming iskien silmää Harrille. – Se o kova juttu.

Vaunu nytkähti liikkeelle ja alkoi liukua tasaisesti kiskoja pitkin syvyyteen. Kohta alkoi kuulua laulua, ensin etäämpää, sitten voimistuen, moniäänistä, harmonista naisten laulua. Harri ei ymmärtänyt sanoja, mutta hänessä alkoi kihelmöidä ja kylmät väreet kulkivat miellyttävästi selkää pitkin. Hänessä syntyi epämääräinen kaipauksen tunne, vaikka samalla hän oli varma siitä, että kyseessä oleva arvoituksellinen asia koskisi häntäkin vielä joskus. Menninkäinen hihitteli itsekseen, mutta Harming näytti kummalliselta. Hänen silmänsä vilkkuivat ja kieppuivat villisti, hänen suustaan valui kuolaa ja vaahtoa ja hän örisi, puhisi, kähisi ja naurahteli kuin sekopää ja sanoi vielä joka väliin: – Äiti, voi äiti...

Kun vaunu pysähtyi, Harming pyyhki suupieltään ha menninkäinen sanoi tyynesti: – Inhapihkan holvi. Poistuessanne käytätte henkilökohtaista salasanaanne.

Harming meni ovelle, mutisi jotain, mutisi toisen ja kolmannenkin kerran, kunnes holvin ovi aukeni. Menninkäinen viiletti jo kaukana vaunullaan.

- Et pitää valita nii hankalat salasanat, sanoi Harming.

Holvi näytti Harrista ihan hautaholvilta ja hän sanoi sen. Jossain vilahti rotan hännänpää.

- Tää onki entine hautaholvi, mut pankki o kannattavampaa.
- Mitä me täällä odotamme? kysyi Harri katsoen ympärilleen tyhjässä holvissa.
- Ei ooteta, vaa otetaan, sanoi Harming. – Tää o koulun aarrekammio.

Harri oli järkyttynyt.

- Onko tämä koulun aarrekammio? Eihän täällä ole mitään!
- Inhapihka o aikas köyhä koulu, sanoi Harming vähän nolona. – Mut o tääl enemmänä ku näyttää!
- Mitä me täältä otamme? kysyi Harri edelleen yhtä järkyttyneenä.

Harming katseli ympärilleen. Maalattialla oli vain kiviä. Harming näytti etsivän vakavasti jotain. Harrin oli pakko olla katsovinaan, mutta mitään arvokasta ei ollut näköpiirissä. Harri istui alas samalla kun Harming hyräili itsekseen ja, niin Harrista tuntui, oli etsivinään.

- Nyt mä löysin sen! kajautti Harming pienen ikuisuuden kuluttua. Hän palasi pitäen kädessään tavallisen näköistä harmaata kiveä, joka oli vähän suurempi kuin Harrin koura ja jota Harri olisi yhtä hyvin jaksanut kantaa.

- Tää o viisasten kivi, sanoi Harming innostuneesti. Onneksi hän ei sillä hetkellä vilkaissut Harriin.
- Mitä sillä tehdään? kysyi Harri yrittäen olla kohtelias.
- Kultaa! Tää viedään Doubledoorille ja se toimittaa tän veroviranomaisille, jotka sitte tekee kultaa verojen edestä.

Harri oli aivan äimistynyt.

- Miksei rehtori Doubledoor tee itse sitä kultaa ja lähetä verottajalle?
- Mistä sen tietäis, mikä niille riittää? vastasi Harming ihmetellen Harriin ajatuksenjuoksua. – Mut nyt siirrytää sun ostoksiis.

Samassa Harri ja Harming olivat kadulla pankin edessä.

- Mennään esteks kirjakauppaa, sanoi Harming. – Täs o lista kirjoista, joita sä tarviit ekana vuonna.
- En minä voi ostaa mitään, sanoi Harri. – Ei minulla ole rahaa.
- Suv vanhemmat oli nii rikkait, et niil oli tili kaikis kaupois. O vieläki, ja sä saat ostaa mitä vaa. Sul o varaa.
- Missä pankissa minun vanhempieni varat ovat?
- Sitä mä e tiää. Rehtori Doubledoor tietää ja varmast kertoo sulle.

Harri otti Harmingin kädestä lapun, joka ilmeni ostoslistaksi. Harri tarvitsisi luudan, taikasauvan, koulupuvun sekä oppimateriaalin, joka tarkoitti kirjoja, kyniä ja vihkoja. Kirjojen nimet olivat:

Hyvän ja pahan tuolla puolen

Tutkielma yli-inhimillisestä ymmärryksestä

Puhtaan järjen kritiikki

Käytännöllisen järjen kritiikki

Arvostelukyvyn kritiikki

Metafysiikka

David Copperfield

Harri tutki listaa niin hartaasti, ettei huomannut kulkeneensa erilleen Harmingista. Kun Harri nosti katseensa, punaisten lyhtyjien kajo osui suoraan hänen silmiinsä.

- Onkos poju tullut etsimään todellista taikaa? kysyi voimakkaasti meikattu nainen, josta Harrille tuli heti noita mieleen.

Harri katseli ympärilleen nähdäkseen Harmingin, mutta tätä ei näkynyt.

- Tule vaan, saat magiaa mahan täydeltä, sanoi nainen viekoittelevalla äänellä.

Nainen lähestyi Harria huuliaan lipoen ja etusormiaan koukistellen. Hänestä lähti huumaava tuoksu – hän siis käytti parempaa deodaranttia kuin Harming, päätteli Harri – ja Harrin katse etsiytyi kuin vahingossa niihin kohtiin vaatteissa, jotka peittävydestään huolimatta oli selvästikin tarkoitettu paljastamaan. Naisen läheisyys sai Harrin hämilleen, mutta silti Harri tunsi, että jokin hänessä halusi tätä aivan tietoisesti. Harri tunsi mysteerin houkutuksen.

- Ehei, ei vielä, Harri, kuului jyrkää ääni selän takaa.
- Ei vielä mitään? Harri sanoi havahtuen Harmingin ääneen.
- Ei vaan vielä. Mutta lupaan sulle, että joskus vielä esittelen sulle tän puolen kaupunkia.
- Varmastiko? Harri kysyi silmät säihkyen.
- Mun kunniasanalla. Mä tunnen nää kumat ku omat taskuni, sanoi Harming ja otti Harria kädestä.
  - Tuus ny, ni mennää. Mä ostan sulle viä yhen kirjan iteltäni, nimittäin Solmu Mäkelän Paremmat taiat. Se tulee vasta ylemmillä luokilla, mut musta siihä o hyvä tutustua jo ny. Mut me tehää nyt sillai, et mä vien sut publiin ja hommaan sulle juotavaa.
- Saavatko minun ikäiseni mennä publiin?
- Mikä o tolloille mahotonta, se o velhoille mahollista! Sillä aikaa ku sä juot, nii mä teen noi ostokset. Sitte sun täytyy mennä viä yheks yöks kotiis.
- Enkö voi tulla mukaasi?
- Ei niis ostoksis oo mitään ihmeellistä. Enkä mä saa niitä mukaa, vaan ne toimitetaa koululle suoraa, paitti taikasauva, joka tehää mittojen mukaa ja sä saat sen vasta ens keväänä päättäjäis niinku kaikki muutki.

Harri istuutui pubin pöytään siemailleen unikko-oluttaan ja vilkuillen arasti ympärilleen. Ehdittyään tyhjentää lasiaan puoliväliin asti hänen viereensä tuli kaksi nuorehkoa miestä, joista nuorempi työnsi vanhempaa, pahasti vammaista, pyörätuolissa. Koska velhoissa ei ilmene vammaisuutta eikä muutakaan fyysistä epätäydellisyyttä – pisamia ei jostain syystä lasketa – Harri tiesi heti, että ainakin vammaisen oli täystollo.

- Saako tähän istua? kysyi se, joka työnsi pyörätuolia.
- Saa, vastasi Harri. Hänestä oli mukava saada seuraa, vaikka vammaisenkin, koska pubin velhot näyttivät hänestä synkiltä ja uhkaavilta.
- Minun nimeni on Jesper Lögnström, mutta minun kutsumanimeni on Lerppu, sanoi pyörätuolia työntävä mies. Harri kiinnitti huomiota hänen ääneensä. Mies lausui sanat oudosti, vaikka vammaisen oli se, joka istui pyörätuolissa. – Tässä pyörätuolissa istuu rakas isoveljeni Kasper. Olemme kotoisin Ruotsista. Tässä elämässä. Mikä on sinun nimesi?

- Harri. Harri Potaska.
- Se on kiva nimi. Asutko sinä täällä? Englannissa, tarkoitan? kysyi Jesper. Pyörätuolissa istuva Kasper mölisi jotain.
- Joo, asun. Olen myös syntynyt täällä.
- Sepä kiva. Olet siis englantilainen, totesi Lerppu-Jesper. – Olet niin nuori, että käyt varmaan koulua?
- Joo, vastasi Harri lyhyesti. – Olen aloittamassa velhokoulua.
- Kuulostaa hienolta. Sitten sinusta varmaan tulee isona oikea velho?
- Luulen niin. Ainakin niin on tarkoitus ja siihen myös tähtään.
- Se on hyvä. On aina hyvä tähdätä johonkin. Jos tietää jonkin asian elämässään oikeaksi, niin mielestäni voi olla varma, että niin on myös tarkoitettu.

Sitten tuli hiljainen hetki, koska Harri ei keksinyt mitään sanottavaa.

- Olemme tosiaan tulleet tänne publiin, sanoi Lerppu-Jesper.

Äkkiä Harri keksikin kysyttävää.

- Mihin olette menossa?
- Doveriin. Liitukallioille, vastasi Lerppu.
- Se on hieno paikka, innostui Harri. – Olen käynyt siellä. Pitää vain olla varovainen.
- Juuri siksi menemme sinne. Emme aio olla lainkaan varovaisia, sanoi Lerppu.

Harrin ilme muuttui hämmästyneeksi.

- Hämmästyit varmaan, sanoi Lerppu. – Minä ja veljeni Kasper teemme yhdessä kaksoisitsemurhan. Istun hänen syliinsä, kun rullaamme alas jyrkänteeltä.
- Miksi? Harri kysyi.
- Me siirrymme parempaan maailmaan. Haluamme molemmat seikkailla, olla ritareita, surmata hirveitä lohikäärmeitä ja pahoja ihmisiä sekä tietysti pelastaa prinsessoja. Täällä se ei ole mahdollista, mutta siellä, minne olemme matkalla, se on.
- Siis missä?
- Engliaanomaassa.

Pyörätuolissa istuva Kasper mölisi jotain, josta Harri ei saanut selvää.

- Ai, se olikin Nanglijaanamaa, korjasi Jesper.

Kasper-veli mölisi jälleen.

- Ei kun se oli Ganglijaanamaa, korjasi Jesper.

Kasper-veli kurtisti kulmiaan ja mölisi painokkaammin.

- Manglijaanomaa? kysyi Lerppu-Jesper.

Kasper-veljen mölinä vain yltyi. Jesperkin ärtyi jo hiukan.

- En minä saa selvää, jos olet vihainen.

Vahto pursuili Kasperin suupielistä ja hän kääntyi katsomaan toisaalle.

- Joka tapauksessa se on jokin sen tapainen. Seikkailemme siellä, kunnes on aika jatkaa taas eteenpäin.
- Mihin? kysyi Harri.
- Jokin samankaltainen nimi oli silläkin paikalla.
- Miten te sieltä jatkatte eteenpäin?
- Siellä niin kuin täälläkin. Kuolemalla.
- Aina uudestaan ja uudestaan?
- Voi olla, että muualla voi poistua ja kohdata uuden muillakin tavoin kuin kuolemalla, mutta ainakaan täältä ei lähdetä muuten, sanoi Lerppu-Jesper. – Missäs on kielletty jouduttamasta siirtymistä hiukan? Ja aina kannattaa elää kuin huomista ei olisikaan! Mehän olemme kaikki osa Kaikkeuden Loputonta Kiertoa, emmekö olekin?
- Niin kai sitten, sanoi Harri vähän alakuloisesti.
- Pää pystyyn, poika! sanoi Lerppu. – Me olemme menossa kohti parempaa.
- Mistä te tiedätte, että niin käy kuin olette suunnitelleet? kysyi Harri.
- Kasper on nähnyt unia koko ikänsä ja viime vuosina myös minä olen alkanut nähdä niitä. Meistä ne ovat tavallaan kutsuja tuonpuoleiseen. Meihin voi liittyäkin, jos tahtoo.
- Minulla alkaa se koulu.
- Se on varmaan sitten sinun tiesi, sanoi Lerppu-Jesper. – Ties vaikka kohtaisimme joskus. Toivottavasti kuitenkin samalla puolella. Taistelisimme monipäistä hirviötä vastaan yhdessä!
- Toivottavasti, sanoi Harri kohteliaasti.

Kasper-veli oli kääntynyt taas heidän puoleensa ja mölisi rauhallisemmin.

- Kunhan muistamme, että prinsessat kuuluvat Kasperille! nauroi Lerppu-Jesper.

Harri huomasi vilkaista oven suuntaan ja näki Harmingin viittoilevan. Harri hyvästeli ruotsalaisveljekset ja nousi pöydästä.

- Omituiset veljekset nuo kaksi, totesi Harri. – En tajua, miten he ovat tällä puolella.
- Ajat muuttuu, Harri-poitsu. Uus aikakaus tekee tuloonsa. Mut mennää pysäkil, ni pääset takasi kotiis.

Kun bussi saapui ja Harri astui sen kyytiin, hän kääntyi vielä Harmingin puoleen ja sanoi:

- Kiitos unohtumattomasta aamupäivästä, Harming! Minulla oli tosi hauskaa!
- Sä oot herrasmies niiku isäs! Moros vaa!

Iltapäivä ja alkuiltä kotona kuluivat kuin sumussa. Vanhemmat, tai he, joita Harri oli tottunut pitämään vanhempinaan, eivät kiinnittäneet häneen erikoisempaa huomiota, varsinkin, kun myös Herbie oli hiljainen. Oli luonnollista ajatella sen johtuvan loman päättymisestä. Harri ja Herbie katsoivat yhdessä jokaisen ohjelman, jota televisio esitti. Heidän naurunsa oli väsynyttä ja väkinäistä. Kumpikaan ei halunnut ajatella seuraavaa päivää, Herbie siksi, että huomina masensi, Harri siksi, että tämä päivä masensi. Aina välillä Harri tunsu piston sisimmässään: ”Herbie ei ole oikea veljeni” hän mietti, ”vaan tolo.” Se tuntui hänestä surulliselta. Lopulta hän löysi lohdun: ”Olkoon vain Herbie tolo! Hän on hyvä tolo, ja hänelle minä kerron ensimmäisenä kaikki salaisuudet, heti, kun se on mahdollista. Herbie kehittyy varmasti nopeammin kuin muut, koska hän on niin vastaanottavainen!”

- Harri, tulisitko tänne keittiöön? huuteli äiti.
- Minä katson tätä ohjelmaa, vastasi Harri.
- Tule tänne, kun käsketään! komensi isäksi kutsuttu mies.

Harri nousi vastentahtoisesti talon parhaasta tuolista, jonka Herbie valloitti välittömästi, ja valui keittiöön.

- Mitä nyt, sai Harri kysytyksi.
- Istu tähän pöydän ääreen, sanoi äiti.
- Miksi? kysyi Harri tympääntyneenä. Huomenna noistakin päästäisiin!
- Istu, kun sanotaan, käski isä. Harri istuutui, mutta vilkaisi mieheen uhmakkaammin kuin oli koskaan tähän asti uskaltanut tehdä.
- Meillä on sinulle jotain kerrottavaa, sanoi äiti.
- No mitä?
- Vähän enemmän kunnioitusta, poika! ärähti isä.

En ole poikasi, sanoi Harri, mutta vain mielessään.

- Anna, Herb, olla, sanoi äiti pehmeämmin. – Tiedäthän, Harri, kuinka paljon me rakastamme sinua?
- Joo, onhan se nähty, vastasi Harri. Isän otsalla velloi myrsky.
- Viime vuosi on silti ollut meille aika raskas, sanoi äiti.
- Miten niin? kysyi Harri hämmästyneenä.
- ”Miten niin?”! jyrisi isä. – Täällähän on tavarat lennelleet ihan holtittomasti!
- Ja minäkö muka olen syyllinen? tiuskaisi Harri.
- Isäsi ja minä olemme todenneet, että voisi olla parempi kaikkien kannalta, mutta erityisesti Herbien, että menisit toiseen kouluun, sanoi äiti huolestuneen oloisena.
- Mihin? kysyi Harri.

- Vähän kauemmas. Olemme varanneet sinulle paikan Midlandista, sanoi äiti varovaisesti.
- Mikä se on?
- Se on sisäoppilaitos. Kouluviranomaisetkin suosittelivat sitä, sanoi äiti.
- Missä se on? kysyi Harri.
- Muutaman sadan kilometrin päässä täältä, sanoi isä. Harrista hän vaikutti melkein pätyytyväiseltä. – Sieltä ei tulla lomille ihan joka viikonloppu.
- En minä voi mennä sinne! huudahti Harri. – Minun täytyy huomenna – Harrille välähti, mitä hän oli sanomassa ja hän tajusi, että ehtisi vielä korjata virheensä. – huomenna nähdä kaverit!
- Sieltä varmasti löytyy uusia kavereita, sanoi äiti.
- Minä en lähde! karjaisi Harri ja iski nyrkin pöytään.
- Se on jo päätetty! huusi isä takaisin.
- Minulta ei kysytty mitään!
- Ei niin, mutta nyt sinulle kerrotaan!
- Me halusimme kysyä mielipidettäsi, sanoi äiti arasti, mutta tynesti, ja olisimme kertoneet sinulle aikaisemmin, mutta pelkäsimme, ettet ehkä suhtautuisi kovin hyvin. Kouluviranomaiset kehottivat kertomaan mahdollisimman myöhään.
- Milloin minä sitten menen sinne?
- Huomenaamulla lähtee juna, sanoi isä.

Kaikki oli hukassa. Harrin maailma oli raunioina. Tavallisen koulun vaihtaminen velhokouluun olisi ollut hienoa. Siellä kaikki olisivat valmistuneet velhoiksi. Mutta nyt hänen niin kutsutut vanhempansa olivat onnistuneet pilaamaan kaiken. He olivat tuhonneet hänen tulevaisuutensa.

tingel tangel

”Älä huolehdi huomista, Harri! Sinä menet Inhapihkaan.”

Enkeli Gizmoelin ääni sisimmässä rauhoitti Harria, mutta hän ei silti kyennyt kuin tuijottamaan vaitonaisuena eteensä.

- Vien sinut aamulla junalle, sanoi isä. – En tule laiturille, jottei tarvitse hävetä.

Harri oli lamaantunut. Ristiriita enkeli Gizmoelin ja kasvatusvanhempien ilmoitusten välillä näytti sovittamattomalta.

- Tässä on joitain esitteitä Midlandista, sanoi äiti ja ojensi Harrille matkailuesitteen näköisen vihkosen.

Harri otti esitteen veltosti käteensä.

Hän sai pakotettua itsensä pitämään hymynsä sisällään. Kuvassa oli valtava satulinna lukuisine torneineen ja sakaraisine muureineen. Harri ei osannut kuvitella, mitä hänen kasvatusvanhempansa

näki, mutta hän tajusi katselevansa kuvaa Inhapihkasta. Esite oli ikivanhaa pergamenttia ja sen teksti säkenöi kuin tähtisadetikku. Se alkoi: ”Oi, Sinä Velho, Ollos Tervetullut Inhapihkaan...!” Hänen ”vanhempansa” kuvittelivat lähettävänsä hänet johonkin kasvatustalokseen, mutta hän pääsisikin Inhapihkaan, jopa tavallaan heidän suostumuksellaan. Että voitto saattoi olla niin makoisa! Velhoja ei mikään voi estää!

- Näyttää ihan mukavalta paikalta, eikö vain? kysyi äiti huojentuneena. – Kiva, että pidät siitä. Pelkäsimme sinun suhtautuvan aivan toisin.
- Tämä on varmasti hyvä juttu, sanoi Harri niin rauhallisesti kuin osasi.
- Se on sitten selvä, sanoi isä. – Aamulla on aikainen herätys. Menen siistimään autoa.
- Syö jotain iltapalaa, Harri. Minä voin sillä aikaa pakata sinun puolestasi, jos haluat, sanoi äiti.
- Siitä vain.

Harrin tunteet vaihtelivat haltioituneesta hurmioituneeseen. Hänen teki mieli hyppiä riemusta ja vaikka tanssia pöydällä. Voisipa hän kertoa edes Herbielle, mihin hän todellisuudessa oli menossa! Näin upeaa ei ollut yhtenäksän kesäloman päivänä ja tästä eteenpäin elämä olisi yhtä juhlaa!

”Ai niin, iltapala.” Harri otti pari palaa leipää ja meni jääkaapille. Mutta onnentunne painoi arkielämän taas taustalle. Jääkaapin ovi oli auki, valo loisti, mutta Harri ei vain osannut tehdä päätöstä, ottaako leivän päälle kinkkua vai juustoa.

shuubi duubi

”Ota juustoa!”

4. luku: Pitkä uni

Vanhassa iloisessa velho-Englannissa on monta majataloa, joihin Velhoinsuojelupoliisin byrokraattien käsi ei yllä. Sellaisista löytävät turvansa ne, jotka ovat liukastelleet valkoisen ja mustan magian harmaassa välimaastossa, kieppuneet noituuden houkutuksissa tai alentuneet taikuuteen petkuttaakseen tolloja. Useimmat velhot, joilla on täysi työ pysytellä jokapäiväisen leipänsä syrjässä, eivät välitä moisista pikkuseikoista. Elanto on hankittava, vaikka sitten tolloilta varastamalla. Jos velhoilla olisi demokratia, valtaa pitävät olisi äänestetty vallasta ajat sitten, sillä useimmat keskivertovelhot eivät jakaneet johtajiensa ylevää näkemystä tollojen hyysäämisestä. Itse asiassa heitä huolestutti magian arkipäiväistyminen tollojen päästessä joskus kehityksessään velhojen tasalle. Ei auttanut, vaikka jotkut vakuuttivat myös velhojen kehittyvän seuraavalle asteelle. Eihän voinut tietää, miten kosminen pyörähdys heittää! Kenties tollot ja velhot pääsevät sekoittumaan? Uusi, elinvoimainen veri ei kelvannut puolustukseksi velhojen verenpuhtautta vaaliville.

Usean velhonkuseman päässä Inhapihkasta oli majatalo nimeltä ”Pierevä velho”. Siellä oli tavallisen hurja meno, jollaista ei suvaittaisi Inhapihkan läheisyydessä. Mutta mikä hävittiin tekopyhydessä, se voitettiin elämänmyönteisyydessä. Siellä viina virtasi, puristeltiin rintoja ja rääkättiin menninkäisiä. Siellä laulut ja loitsut kaikuivat seinistä, nähtiin näkyjä ja välitettiin sanomia tämän- ja tuonpuoleisesta. Täydessä salissa oli nähtävissä kaikki ilmeet, mitä velhon naamasta saattoi löytää.

Syrjäisessä pöydässä istui yksi synkeäilmeinen pujopartainen miesvelho. Naikkoset kävivät tarjoutumassa hänelle, mutta hän vain sähisi ja sylki. Lopulta talon isäntä lähestyi pöytää varovasti ja kuiskasi.

- Täällä ei saa olla omia juomia. Olette loihtinut jo ainakin viisi kolpakollista. Herättää pahaa verta, kun olette onnistunut jotenkin kiertämään suojauksemme.
- Sen jo yksistään pitäisi kertoa teille, kuka olen, ärjäisi mies. – Minä olen profeetta!
- Aivan varmasti olette, vastasi isäntä, mutta minun on pyydettävä teitä käyttäytymään velhoiksi.

Mies nousi paikaltaan ja karjui.

- Olen uuden aikakauden airut, kansojen aamun isä, valontuoja!
  - Juu juu, varmasti näin on, mutta saanko pyytää teitä nostamaan housunne, sanoi isäntä.
  - Eikö täällä saa tarkistaa edes strategisia mittojaan?
  - Ainoat strategiset mitat ovat kassani paino ja tilavuus, ettekä te juuri hyödytä niitä.
- Yksikin virhe ja lennätte täältä ulos kuin luuta!

– Huorasi ovat rumempia kuin sinä, mitä on pidettävä suurena saavutuksena laajalla alueella!

– Selväksi tuli, rupiperse! sanoi isäntä.

Mies havahtui majatalon ulkopuolella. Hän makasi sateessa ja kurassa. Kolotuksesta päätellen hänet oli piesty kunnolla.

- Onko setä huonossa kunnossa?
- Mitä?
- Setä taitaa olla huonossa kunnossa.
- Sinä taidat olla vähän tyhmä.

Velhon edessä seisoi kaksi metriä pitkä lapsenkasvoinen nuorimies.

- Niin äitimuorikin sanoi, ja käski hakea maailmalta sieluopas.
- Äitisi oli viisas nainen.
- Niin oli, ja hyvä kans. Ei paha olis nii hyvää neuvoa antanutkaa.
- Minä olen profeetta. Minä olen jumala. Minä olen sinun herrasi.
- Joo.
- Kumarru!
- Joo.
- Kumarru!
- Ootsä mun sieluopas?
- Olen jumala, herra ja profeetta. Kumarru!
- Joo.
- No helvetti! Kumarru!
- Joo. Ootsä mun sieluopas?
- Olen sun sieluoppaasi. Kumarru jo, typerys!
- Typeryukseks ei saa sanoa Volpertiä!
- Sekö on sinun nimesi? Jätkällähän on menninkäisen nimi!
- Volperti ei oo menninkäinen! Volperti ei oo typerys!
- Irti kurkustani! Kumarra sieluopastasi, Volperti!
- Sano, ettei Volperti oo menninkäinen eikä typerys!
- Vol...perti...ei ole menninkäinen. Irti jo!
- Eikä typerys!
- Totuudenvastaisuus ei oikein suju minulta!
- Volperti ei oo typerys!

Kun Volperti ja velho olivat päässeet riittävään yksimielisyyteen arvoistaan, Volperti luovutti itsensä velholle kokonaan.

- Sä oot mun sieluopas. Sä sanot, mitä mä teen ja mä teen.
- Hommaa yösija ja ruokaa. Tuonne majataloon meillä ei ole asiaa.
- Mä voin hajottaa sen paskaks.
- Ja minä voin loihkia valuuttaa, mutta se paljastuu ennen pitkää, joten keksi jotain muuta!
- Mä tunnen nää seudut. Jos kävelee kaksi tuntia, tulee maatalo.
- No maajussit eivät ole yhtään helpompia kuin majatalon isännät!
- On, kun ne pelkää mua.
- Ai, niinkö on asiat? Kanna minut sinne.
- Joo, mä kannan.

Volperti otti velhon syliinsä ja käveli kahden tunnin matkan sateisessa yössä velhon vedellessä sikeitä. Velho ei herännyt edes silloin, kun maatalon isäntä opasti Volperten latoon. Mutta siihen velho heräsi, kun Volperti töni häntä hereille.

- Vittu, vähän hellemin! Mitä nyt? kysyi velho.
- Ollaan ladossa. Tossa on ruokaa.
- Joo, syön myöhemmin. Älä herätä enää! sanoi velho ja käänsi kylkeä
- Älä nuku! sanoi Volperti.
- Vittu, varmaan nukun!
- Älä nuku tai Volperti lyö!
- Mitä? Minä olen sun sieluoppaasi! Et sinä voi minua lyödä!
- Sieluopas opettaa joka päivä kaksi tuntia! Tai Volperti lyö! Äiti sanoi!

Velho nousi istumaan ja puhui hetken niitä näitä.

- Nyt on kaksi tuntia kulunut! Hyvää yötä, Volperti!
- Ei oo! Volperti laskee sekunnit!

Vaikka ruoka ja majoitus järjestyivät aika helposti, velho oli viikossa täydellisen kypsynyt Volperten seuraan. Opetushetkistä Volperti ei saanut koskaan tarpeekseen.

- Sieluopas opettaa Volperttia kolme ja puoli tuntia joka päivä! Tai Volperti lyö!
- No vittu, sehän kasvaa joka päivä!
- Neljä tuntia! Tai Volperti lyö!

Kahden viikon kuluttua velho kääntyi polulle, jota Volperti ei tuntenut.

- Tätä tietä ei Volperti tunne.
- Sieluopas tuntee!
- Volperti tarttee nyt opetusta!

- Opetustuokio seuraa vasta majapaikassa!
- Volperti tarttee opetusta tai sieluopas tarttee opetusta!

Velho piti kahdeksan tunnin opetustuokion.

- Aurinko laskee. Volpertia väsyttää.
- Ei, Volperti, vielä nukuta. On käveltävä majapaikkaan.
- Volperti ei tunne tietä. Volperti nukkuu nyt.
- Volperti voi nukkua sitten majapaikassa.
- Volperti nukkuu nyt ja ottaa opetusta heti aamulla!
- Voi vittu, sanoi velho, kun Volperti kävi maahan pitkäkseen hämärtyvässä illassa.

Kaukana taivaanrannassa lensi yksinäinen lohikäärme.

- Hei, Volperti, hei! Herätys! huusi velho pian Volperten korvan juuressa.
- Mitä! Volperti lyö sieluopasta! Volpertiä ei saa herättää!
- Sieluopas ymmärsi, että nyt on paras aika opetukselle! sanoi velho.

Volperten ilme kirkastui hetkeksi. Sitten se synkistyi.

- Sieluopas on kyllästynyt Volpertiin! Velho juonii!

Nyt on kiire, kun ääliö kutsuu minua jo velhoksi, tuumi velho.

- Ei, vaan nyt on suuren vihkimyksen aika, velho kuiskasi. – Niitä ei tehdä kuin öisin!
- Joo, sanoi Volperti.
- Volperti, mene tuon kukkulan taakse, luettele kovaan ääneen herkkuruokiasi ja palaa sitten tänne, niin opetan sinulle oikean velholoitsun!
- Joo! Volperti menee!

Volperti otti muutaman askeleen mutta kääntyi sitten takaisin ja osoitti velhoa sormellaan.

- Vittu, jos katoat, velho! Volperti tulee ja tappaa!

Sitten Volperti kääntyi ja lähti kävelemään kukkulaa kohti, mutta vilkuili välillä taakseen.

Kun Volperti katsoi vielä kukkulan laelta, velho vilkutti ja huusi:

- Tule pian takaisin!

Volperti katosi kukkulan toiselle puolelle.

- Lohikäärmeenmaksapihviä!

Velho laskeutui maahan ja verhoutui viittaansa.

- Lohikäärmeen reisisalvia!

Alkoi tuulla. Kävi pyörteenkaltainen humahdus.

- Lohikäärmeensisälmyssyltystä!

Kuului hirvittävä mylvähdys ja lyhyt räkäisy. Edellinen pääsi lohikäärmeen valtavasta avoimesta kidasta, jälkimmäinen Volperten suusta. Velho nousi seisomaan ja näki lohikäärmeen

viilettävän Volperti hampaissaan. Kas, lohikäärmeet kun surmaavat armotta jokaisen, jonka ne kuulevat mainitsevan niistä valmistettavia ruokalajeja.

Kahden päivän kuluttua velho oli löytänyt uuden nuorukaisen seurakseen. Paikallisessa velholehdessä oli ilmoitus, jonka perusteella hän oli lähettänyt lentoliskon annettuun osoitteeseen. Nuorukainen, joka saapui paikalle, ei ollut mikään jättiläinen vaan ennemminkin hintelä ja pienikokoinen. Mutta hänkin osoittautui käteväksi ruuan hankkimisessa: hän kähvelsi kaiken tarvittavan. Mitään ei puuttunut, mutta kaiken hankkimiseen kului tuhattomasti aikaa. Velho joutui istumaan toimettona tuntikausia, kun hänen apurinsa muka selvitti sopivinta reittiä ja ajankohtaa varastamiselle. Matkanteosta ei tahtonut tulla mitään. Velho kirosi.

– Nyt lähdetään! En odota enää hetkeäkään!

- Majoneesi puuttuu vielä. Saan kaiken kahden tunnin sisällä.
- Eihän meillä ole vielä mitään! Sinähän vaan vedät lonkkaa, velho ärjyi.
- Yöllä meillä on kaikkea, kuten aina ennenkin, vastasi apuri. – Sitä odotellessa voitkin taas kertoa, mihin olet kulkemassa?
- Olen matkalla kätkeytyjen rikkauksien luo, huokaisi velho. – Suunnattomien velhorikkauksien luo. Velhoinsuojelupoliisi on etsinyt niitä turhaan tuhat vuotta.
- Mihin tarvitsetkaan minua?
- Olen vanhus ja tarvitsen turvallisen ja luotettavan apulaisen, jolle aikanaan siirrän kaiken tietoni ja taitoni.
- Ja omaisuutesi?
- Ja omaisuuteni, lisäsi velho. – Suunnattoman omaisuuteni.
- Kuulostaa hiton hyvältä!

Yöllä heillä jälleen oli kaikkea. Vetäytyessään metsikön suojaan sylit täynnä ruokaa velholla ja apurilla oli niin nälkä, että heidän vatsansa kurnivat herättäen lähikylän koirat. Piilossa he mässäsivät ja ryypiskelivät ja sen jälkeen he kellahtivat ketoon miltei niille sijoilleen.

Aamuhämärissä velho heräsi siihen, että joku kopeloi hänen taskujaan.

- Mitä sinä kuvittelet tekeväsi? rähähti velho.

Apuri otti naamalleen surkean koiranpennun ilmeen.

- Halusin vain lämmitellä käsiäni.
- Minun munissani?
- Niissä on niin ihmeellistä voimaa.
- Ja paskat! Rahaa sinä haet! Sinä olet varas! Kuolemus nuolemus puolemus!

Apuri säikähti ja jähmettyi kauhusta, jolloin velho sai toivomansa yllätysedun ja karkasi apurinsa päälle. Kun apuri oli heittänyt henkensä, velho loihti hänen ruumiinsa höyhenpatjaksi, jonka päällä hän nukkui myöhäiseen iltapäivään asti.

Seuraavana päivänä velho kierteli Turhuuden markkinoita. Hän pysähtyi yhden kojun eteen ja laskeskeli kourassaan olevia lantteja.

- Paljonko luuta maksaa?
- Ei noilla kolikoilla saa kuin tolloilta, myyjä sanoi.
- Kyllä nämä ovat ihan oikeita velhoeuroja!
- Huijaa sokeaa äitiäsi, tuhahti myyjä.
- Kunniani kautta ovat, huudahti velho. – Minun on päästävä pian kauas ja tarvitsen kulkuvälineen.
- Sellaisen saa kovalla valuutalla, jos sitä löytyy, sanoi myyjä.

Velho kurottautui lähemmäs myyjää ja kuiskasi:

- Minä voin suostua mihin vain...
- Häivy, saastainen äijä! huusi myyjä. – Häivy, tai et tarvitse enää kuin muistolauseen!

Velho pakeni paikalta kiroillen. Joku juoksi hänen peräänsä ja tarrasi hänen hihaansa.

- Anteeksi, vaari. Kuulin, että olette menossa kauas. Luudat ovat täällä hirveissä hinnoissa.

Velhon edessä seisoivat salskea ja roteva nuorimies.

– Olet oikeassa hintojen suhteen. Ja kyllä, olen aloittamassa pitkää vaellusta, joka voi olla kohtalokasta näin vanhalle, kun vielä liikun jalkaisin.

- Mutta eihän hätä ole tämän näköinen. Olen viettämässä välivuottani ja olen päättänyt kuljeksia velhojen maata mahdollisimman paljon. Koska minulla ei ole mitään kiinteitä suunnitelmia, saanen lähteä vaarille seuraksi.
- Voi, sehän olisi mieluista! velho parahti ja pirautti kyöneleen. – Mutta millä minä palkitsisin vaivasi ja miten minä sinut ruokin?
- Siitä ei tarvitse vaarin huolehtia. Olen urhea metsämies ja pidän huolta kahdenkin velhon ruuantarpeen tyydyttämisestä.

Päivän toisensa perästä velho ja nuorimies vaelsivat varhaisesta aamusta myöhäiseen iltaan. He pysähtyivät ainoastaan silloin, kun söivät nuoremiehen matkan varrelta pyydystämää riistaa. Juominen hoidettiin purojen poikki kuljettaessa.

- Tekisipä nyt totisesti mieleni viiniä, mutisi velho.
- Viiniäkö? huikkasi nuorimies, joka käveli kumpuista ja varvikkoista maastoa kaukana velhon edellä. – Viini unettaa. Vain vesi pitää velhon polulla!

Vettä riittikin hyvin. Nuorimies täytti heidän leilinsä.

- Minä en jaksa enää katkoa näitä heiniä, valitti velho.
- Ei niitä pidäkään katkoa, nauroi nuorimies helakasti. – Senkö takia vaarilla kestää niin kauan? Niiden päälle astutaan.
- Eivät jalkani enää nouse niin korkealle.
- Höpsistä, vaari. Vanhakin nuortuu ja virkistyy, kun liikkuu ja joskus hikoilee.

Velho hikoili oikein kunnolla, mutta jalka ei noussut yhtään helpommin.

- Tarvitsisin naista, sellaista suloista nuorta, punaposkista, jos ymmärrät, mitä tarkoitat, naurahti velho.
- Vaarin ei pidä ajatella nuoria naisia vaan ikätovereitaan.
- Mitäs niissä vanhoissa kurtteisissa ämmissä on ajattelemista?
- Sen tietänee vaari parhaiten, kun on itselläänkin kurttuja. Mutta nuoret tytöt saa vaari luvan jättää nuoremmille.
- Saahan niitä rahalla naurattaa.
- Mutta se on vain itsepetosta. Oikeasti tyttöset vain säälivät vanhuksia, tai nauravat heille, jos nämä jotain yrittävät. Sellainen on maailman laki!

Velho sadatteli itsekseen vettä, vaivaa ja vanhuutta.

- Eiköhän jo levätä, sanoi velho, kun aurinko oli painumassa mailleen.
- Ei vielä, vaari, vaan otetaan aurinko kiinni!
- Eikä oteta! Enhän minä edes tiedä, missä olen!
- Enpä tiedä minäkään, missä olemme, mutta uusi päivä tuo uuden toivon. Turhaa on vaarin hätäillä, kyllä näin reippaat miehet aina löytävät jonkin polun.
- Nyt riitti! ärähti velho, ja osoitti sauvallaan nuorta miestä, jolta heti pokshti pää pois. – Suunnista nyt niin paljon kuin haluat! Äläkä siinä yhtään pui nyrkkiä. Ajattele positiivisesti: nyt sinua ei ainakaan voi hirttää.

Nuorimies oli viemässä kättään pään päälle, mutta tajusi sitten, ettei pään raapiminen enää onnistuisi. Hän kohautti olkapäätään ja nosti peukun pystyyn. Sen jälkeen hän kääntyili kuin katsoakseen ympärilleen, mutta siinäkään ei ollut järkeä. Hän levitti kätensä.

– Reippaasti vain, velho sanoi.

Päätön nuorimies lähti kulkemaan kädet eteensä sojottaen ja kompastui ensimmäiseen vastaan tulleeseen kiveen.

– Katso eteesi! Ai niin...

Kun velho aamulla heräsi, hän näki päättömän nuorenmiehen törmäilevän puihin.

Kuljeskeltuaan tuntikausia ja haeskelleksaan oikeaa suuntaa velho kuuli puiden läpi yksitoikkoista lausuntaa, kuin joku hokisi yhtä ja samaa sanaa tuntemattomalla kielellä. Velho hiipi läheiseen puskaan ja kurkisti salaa. Lähteen äärellä istui jalat ristissä kaunispiirteinen nuorukainen pukeutuneena valkoiseen kauhtanaan. Hänen vieressään istui vielä kauniimpi tyttönen, joka ryhtyi suukottelemaan.

- Voi, et viitsisi lopettaa, sanoi nuorukainen. – Minun on kehityttävä nopeasti, ja sinun fyysinen läheisyytesi vain hidastaa. Eikä vain minun henkistä kasvamistani, vaan myös sinun. Myös sinusta voi tulla valoisa sielu, vaikka vain minusta on sellaista ennustettu. Ehkä sinun on mahdollista nopeuttaa etenemistäsi ikuisen evoluution tiellä. Ainakin minun läheisyyteni on sille parasta mahdollista. Siksi onkin hyvä, että olet niin nöyrä ja palvelet minua arkisissa askareissa, jottei mieleni liiaksi kiinnity maallisiin.
- Voi, kulta, minä palvelen sinua kaikessa, oma pieni jumalani, ja palvelisin sinua mielelläni muussakin...
- Tiedän, mihin viittaat, mutta olen jo ohittanut sen kehitysvaiheen, jossa lihallisista iloista oli apua.
- Mutta monet velhot ovat sitä mieltä, korkeimmin oppineetkin, että se auttaa aina eteenpäin, että juuri siinä on mysteeri...
- Ja missä he ovat nyt? Ovatko he kehittyneet? Eivätkö he juuri ole jämähtäneet vanhoihin kaavoihinsa, jotka ovat heille liian mieluisia hylättäviksi? He eivät näe totuutta, eivätkä ole uskaltaneet. Mutta minä olen uskaltanut! Minä olen kieltänyt omat haluni ja vielä sinunkin halusi minä kiellän. Kuulitko, mitä sanoin? Paina se mieleesi, sillä siinä oli viisaus!
- Kulta, siinä oli viisaus, mutta me emme ole kaikki niin pyhiä kuin sinä, me tarvitsemme laupeutta ja hellyyttä...
- Lopeta! Älä yritä vietellä minua! Minä olen niin pyhä, että saastaiset ajatuksesi siirtyvät saastaisten kosketuksiesi kautta saastuttamaan minua saastuneella tavalla. Vain pyhyytteni voi onneksi tukahduttaa sen kaiken saastaisuuden. Yrittäisit sinäkin!
- Voi kulta...

Silloin velho ryntäsi esiin pusikosta huutaen:

- Oletko sinä se, josta on niin paljon ennustettu? Oletko sinä se, jota me, velhot ja koko kaikkeus olemme odottaneet?

Nuorukainen kääntyi tyynesti ympäri ja vastasi.

- Olen. Minä olen se. Minä, eikä kukaan muu.

Velho syöksyi nuorukaisen jalkojen juureen, otti hänen kiinni hänen jalastaan ja suukotteli sitä. Tehtyään sitä aikansa velho parahti:

- Voi, minä saastainen mitättömyys olen rojhennut tarttua itsensä Pyhyiden jalkaan! Voi, olenko kadotettu?

Velho otti kouraansa maasta ruohoja ja työnsi ne suuhunsa ja mylvi. Sen jälkeen hän sylki ne ja haukkasi suuhunsa multaa.

- Tämän minä ansaitseen, tämän ansaitseen minä, kun olen kajonnut Totuuteen ja Auvoon! Olen mitätön, olen hukassa! Vilkaise minuun armollisesti, niin ehkä vielä toivun! Ei, taas minä tein väärin! Tietysti toivun, jos katsot minuun! Minä epäilin! Voi, onko minulla uskoakaan!

Nuorukainen katsahti velhoon hymyillen.

- Ole rauhassa, vanhus. Minä kohotan sinut suureen arvoon. Olet tehnyt oikein. Olet tunnistanut Suurten Käsiensä Siunauksen. Olet nähnyt minut, ja minä hymyilen sinulle. Minä loistan sinulle kuin aurinko, vanha mies, ja annan sinulle henkisen nuoruuden. Minä pelastan sinut ja minun ihmeellisyyteni kätkee sinut sisäänsä.
- Ooh, mikä autuus! Olenko kokenut orgasmin?
- Nyt teit synnin, sillä vertasit aikaansaamaani jumalallista valaistumista maalliseen, katoavaan ja lyhytaikaiseen onnellisuuden tunteeseen.
- Olen niin heikko, niin paha, niin vajaa! Voi, tuleeko minusta koskaan parempi? Pitäisikö minun kadota, hukkaa, kuolla?
- Jos se on tarpeen, ja jos voit sillä auttaa minua, ilmoitan sen sinulle. Nyt sinun on varmasti parempi elää.
- Aah, kiitos, voi kiitos, kiitos...

Velho makasi maassa pitkin pituuttaan liikkumatta. Nuorukainen nousi ja kosketti häntä päähän.

- Nyt on kuitenkin jatkettava matkaa. Minun on kehityttävä, teidän on kehityttävä, asiamme on kehityttävä!
- Menemmekö kertomaan sinusta maailmalle, oi Suloisuus? kysyi velho.
- Vielä ei ole sen aika. Mutta pian on. Sitä ennen teidän on valmistettava ruokaa.

Nuorukaisella oli huomattavat käteisvarat, samoin tytöllä. He pitivät rahojaan säkissä, eivätkä laskeneet niitä eivätkä pitäneet niistä lukua. Seuraavina päivinä velho ja tyttö tekivät ostokset ja hoitivat kaiken käytännön työn sekä joutuivat kuuntelemaan nuorukaisen opetuspuheita.

- On sääli, että teidän on nyt pestävä pyykkimme ja valmistettava ateriamme, sillä aikaa kun minä vetäydyn korkeuksiini, sanoi nuorukainen. Kun hänen silmänsä muljahtivat ympäri, hän huusi: - Minä kuulen sfäärien musiikkia ja näen ihmeellisiä värejä!
- Uskotko sinä häneen, kysyi tyttö velholta heidän kävellessä sivummalle. – Uskothan? Hänelle on niin tärkeää, että häneen uskotaan.
- Minä en ole mitään ja hän on kaikki, vastasi velho. – Hän on minun omatuntoni ja kaikkeni.
- Niin minunkin, sanoi tyttö. Hän jatkoi arasti: - Oletko sinä ihan loppututkinnon suorittanut velho?
- Olen, mutta ei se ole mitään hänen viisauteensa verrattuna.
- Kiva, että ajattelet noin, mutta useimmat muut eivät ajattele. Koska hän on keskeyttänyt opintonsa...
- ...niin häntä voidaan syyttää noituudesta, totta. Mutta vielä hänet löydetään! Kyllä järki voittaa!
- Voi, olisipa niin. Hänen holhoojansa panee hänen tililleen Meritaan kuukausittain suuren summan rahaa, mutta ei hänkään usko. Jos voisit antaa hänelle tunteja velhoudesta, niin tekisin ihan mitä vain...
- Ei hänen viisautensa tarvitse mitään kirjaoppia! tiuskaisi velho.
- Ei viisauden vuoksi, vaan velhojen! Tekisin ihan mitä vain, ole kiltti! Ihan mitä vain...
- Ymmärrän, tyttö. Ota poskeen!

Pian velhon silmät muljahtivat ympäri ja hän kuuli sfäärien musiikkia ja näki ihmeellisiä värejä.

Eräänä myöhempänä päivänä, kun tyttö oli hoitamassa yhteisiä asioita, velho juoksi nuorukaisen eteen juuri, kun hän oli valmistautumassa mietiskelemään.

- Suuri mestarini!
- Sinä tulet huonoon aikaan, olin vetäytymässä yksinäisyyteni täyteyteen.
- Oi suuruuteni, kohtasin äsken suojelushenkeni ja hän käski minun tulla luoksesi.
- Ai, sinullakin on henkisiä ulottuvuuksia! No, sehän on vain hyvä. Mitä siitä?
- Henkiseni käski tuomaan viestin sinulle, minusta hän ei piitannut rahtuakaan.
- Miksei hän tullut minun luokseni itse?
- Hän ei halunnut häiritä Sinun Korkeuttasi.
- Aika ovela kaveri! Hän arvasi, että sinä olisit riittävän tyhmä ja ryntäisit kesken harjoituksieni. Kyllä minä olisin silti hengen voinut ottaa vastaan. Mitä hän siis halusi?

- Hän halusi varoittaa Meritan juonista. Ne aikovat pimittää varasi ja valehdella, että avustuksesi loppuvat.
- Mitä! Sellainen ei onnistu! Menen sinne ja uhkaan heitä ikuisella vihallani!
- Henkiseni sanoi, ettei se ole tarpeen. Riittää, kun vaihdat salasanasi.
- Sinulla on epäkunnioittava tapa kutsua henkiopastasi henkiseksi. Hän on kuitenkin sinua ylempänä. Miksi salasanan vaihtaminen riittää?
- Holhoojasi on jo päättänyt vaihtaa sen turvallisuussyistä ja aikoo ilmoittaa pankille, että se vaihtuu.
- Mutta ne pirulaiset eivät tietenkään aio kertoa sitä minulle! Mutta jos menen sinne itse ja käytän sitä, he joutuvat antamaan rahat niin kuin ennenkin. Oikeastaan voin ehtiä edelle ja vaihtaa sen itse. Sittenpä holhoojani joutuu uskomaan, kuka minä olen, kun minä vaihdan sen siksi, joksi hän oli ajatellut! Mikä henkioppaasi kertoi sen olevan?
- Täysin erilainen kuin ennen. Se on...ööh...”Mikrokosmos”.
- Ei se nyt niin erilainen ole. Entinen oli ”Makrokosmos”.

Äkkiä velho lausui muutaman sanan vieraalla kielellä. Nuorukaisen ilme muuttui epäileväksi.

- Aavistelet oikein, sanoi velho. – Se oli muodonmuutosloitsu. Sinun pitäisi torjua se hyvin nopeasti. Mutta et osaa, etkä ehdi.

Nuorukainen hävisi ja tilalle tuli pieni limainen kuoriainen.

- Olisi kannattanut suorittaa opinnot loppuun, sanoi velho ja liiskasi kuoriaisen.

Kun tyttö palasi, hän itki vain vähän aikaa. Häntä lohdutti suuresti tieto siitä, että nuorukainen oli todella silmänräpäyksessä muuttunut ihmeellisesti.

Velho kuljeksi tytön kanssa viikon verran, mutta pian tyttö alkoi luoda vihjailevia silmäyksiä kaikkiin vähänkin siedettävän näköisiin nuoriin miehiin. Heillä oli asiasta muutama raivoisa riita, mutta tyttö kielsi kaiken. Lopulta velho sai tarpeekseen ja myi hänet ohi kulkeneelle karavaanarille. Sen jälkeen velho meni lähimpään Meritaan.

- Makrokosmos, sanoi velho.

5. luku: Uudet ystävät

Asemalla, Alpha-laiturilla, seisoivat parhaat päivänsä nähnyt dieselveturi. Koulupukuiset nuoret olivat saattajiensa armoilla, kaikki nuoret yhtä noloina. Heitä halattiin kiihkeästi ja heidän niskaansa vuodatettiin krokotiilinkyyneliä, vaikka saattajat, velhoja kun olivat, olivat vain tyytyväisiä päästessään eroon jälkikasvustaan. Harri raahasi putkikassiaan ja oli onnellinen, kun sai olla rauhassa. Hän meni lähimpään, viimeiseen vaunuun, ja heitti kassinsa ja aikoi nousta itse perässä.

– Hei apina! Kakarat menee ekaan vaunuun!

Sanat tulivat isokokoisen nuoremiehen vatsasta, koska hän ei selvästikään halunnut tekosiveiden vanhempien kuulevan. Harria ei huvittanut jäädä kinaamaan, vaan hän otti suosiolla laukkunsa ja marssi junan etuosan suuntaan, laiturin kautta tietenkin. Hän joutui puskemaan tiensä muutamien vanhempien sivu, joiden lapset olivat hänen laillaan ensikertalaisia. Vanhemmat näyttivät nenäliinojensa käytöstä huolimatta iloisilta ja ylpeiltä, heidän lapsensa jännittyneiltä tai jopa hätääntyneiltä. Harri nousi vaunuun, valitsi keskellä olevan tyhjän loosin, heitti laukkunsa hyllylle ja istuutui ikkunan viereen.

Pian loosin lasioven eteen käveli Harrin ikäinen punatukkainen poika. Hän teeskenteli vilkuilevansa vielä eteenpäin, mutta oli selvästi valinnut tämän loosin. Hän vaikutti aralta ja näytti toivovan, että pääsisi sisään mahdollisimman huomaamattomasti.

– Täällä varmaan on vapaata, sanoi punatukkainen poika. – Vaikka voihan nämä olla varattujakin.

– Ei ole, vastasi Harri. – Varattuja, tarkoitan.

Punatukkainen poika huojentui silminnähtävästi. Hänelle tuotti vaikeuksia saada kapsäkkinsä hyllylle, ja Harri ehti jo miettiä, pitäisikö auttaa, mutta punatukkainen suoriutui siitä lopulta. Sen jälkeen hän pyyhki hien otsaltaan ja istahti Harria vastapäätä.

– Olisivat saaneet kyllä auttaa, totesi punatukkainen poika.

– Ketkä? kysyi Harri.

– Ketkä vaan. Veljeni menivät isompien vaunuun, heitä on kolme. Vanhemmillani oli niin kiire kotiin, että hyvä kun viitsivät tuoda meidät asemalle.

– Miten niillä niin kiire oli?

– Vanhemmillaniko? Ne menee kotiin ryyppäämään ja häsläämään ties mitä.

Harri aavisti etäisesti näistä jotain, olihan hän kasvanut tollojen parissa. Velhojen ongelmiksi ne tuntuivat kuitenkin kaukaisilta.

– Minä muuten olen Rommi. Rommi Wells, sanoi punatukkainen poika ojentaen samalla kätensä, johon Harri tarttui empimättä. Olihan hän kohdannut ensimmäisen koulutoverinsa.

- Harri. Minä olen Harri Potaska.
- Ai, sinä. Vanhemmat juttelivat sinusta tässä joku päivä. Lehtiartikkelin perusteella tiedän sinusta sen, minkä kaikki muutkin. Eli että vanhempasi taistelivat Valde Martoa vastaan ja katosivat.
- Niin tekivät, sanoi Harri. – Mutta katosi siinä Valde Martokin. Vanhempani ovat sankareita. He karkottivat pääpaholaisen.
- En halua loukata, haluan uskoa sinua, mutta tosi moni velho on toista mieltä, sanoi Rommi.
  - Siksi oletkin menossa nyt Inhapihkaan.
- Miten se tähän liittyy? kysyi Harri.
- Siten, että Inhapihka on kouluista vaatimattomimpia ja sinne lähetetään joko köyhät, joiden lukukausimaksut hoidetaan velalla tai stipendeillä, tai muuten hankaliksi koetut tapaukset, häiriköijät ynnä muut, valisti Rommi.
- Isäni on järjestänyt asian, joten ilmeisesti minä sitten kuulun jälkimmäisiin. Entä sinä?
- Minä tai meidän koko perhe on köyhä. Meillä on sitä paitsi punainen tukka, jota muuten pidetään erityisen suositeltavana velhoille, mutta koska minun vanhempani ovat juoneet koko omaisuutensa ja juovat sitä mukaa kuin saavat rahaa, me myös pysymme köyhinä.
- Liittyykö etunimesi jotenkin asiaan? kysyi Harri.
- Kyllä. Minun nimeni Rommi ja veljieni Johnnie ja Walker, jotka ovat kaksoset, ja vanhimman veljeni Bourbon ovat joitain tollojen alkoholimerkkejä, vanhempiemme mukaan ”tollojen parhaimmat annit koko maailmankaikkeudelle”. Pikkusiskoni on vielä nimeltään Gin, mutta hän pääsee kouluun vasta ensi vuonna. Nytkin hän on ollut viisi viikkoa yhteen menoon sukulaistemme hoivissa.
- Taitaa olla aika rankkaa, Harri sanoi.
- No, jos osaa olla pois näkyvistä ja yleensäkin pois heidän tieltään, vanhempiemme siis, niin kyllä se siitä sitten. Muuten, saako kysyä?

Harri arvasi asian ja häntä nolotti.

- Ole hyvä vain. Haluat tietää arvestani, eikö niin?
- Jos aihe ei vain ole liian nolo. Onhan minullakin näitä pisamia.
- Vaihtaisin arpeni niihin milloin tahansa.
- Ymmärrän. Onko se oikeasti hymiön näköinen?
- On. Ja se on oikeasti oikeassa pyllynpuoliskossani.

Harri arvasi seuraavankin kysymyksen.

- Saisiko sen nähdä? Lupaam maksaa karkeilla. Saat minulta kaksi pussia paskapommeja!

Harri ei ollut koskaan tullut ajatelleeksi, että voisi hyötyä arpensa esittelemisestä.

- Kaksi pussia karkkia? hän kysyi. Rommin ilmeestä näkyi, että hän tajusi tarjonneensa kenties aivan liikaa.
- Joo, kaksi pussia, sanoi Rommi. – Mutta voit saada muiltakin, ehkä enemmän.
- Näytä ne pussit ensin, sanoi Harri.

Loosin eteen pysähtyi tyttö samoin elkein kuin Rommi vähän aikaa sitten. Hän oli myös aikeissa tulla sisään. Rommi alkoi irvistellä tytölle.

- Tee sinäkin näin, sanoi Rommi, ettei tuo tyttö tule tänne.
- Harria ei huvittanut väännellä naamaansa. Tyttö katseli hetken Rommin touhuja ja avasi sitten loosin oven.
- Näytit niin tyhmältä, että olet varmasti vaaraton. Ja sinä, hän osoitti sanansa Harrille, näytät ihan hyvältä. Rommi meni noloksi ja punastui sekunnissa.
- Hei, punapää, jatka irvistelyä! Näytit paremmalta äsken, sanoi tyttö ja nauroi.

Rommi katsahti Harriin hakeakseen tukea ja yhteishenkeä, mutta myös Harri nauroi. Oli se vaan niin hassua!

Tyttö heitti reppunsa hyllylle ja istui Harrin viereen.

- Sinä olet se pers' arpinen poika, sanoi tyttö. Nyt Harri punastui ja katsoi Rommiin saadakseen myötätuntoa, mutta Rommi nauroi käheästi ja piteli vatsaansa kaksin käsin.
- Paljonko vaadit arven näkemisestä? kysyi tyttö.
- Kolme pussia paskapommeja, vastasi Harri.
- Minulla ei ole niitä, mutta sen sijaan viisi hilloviivaa laatikossa. Saat niistä kolme, ne ovat isoja.
- Kaikki viisi, ota kaikki viisi! sanoi Rommi.
- Ei se mitään ota, jos en anna, sanoi tyttö. – Kolme tai ei mitään.
- Neljä, sanoi Harri.
- Neljä sitten, sanoi tyttö. – Mutta haluan myös koskea siihen.
- Missä? kysyi Rommi. – Mennäänkö vessaan?
- Sinä et tule mukaan, sanoi tyttö.
- Minun kuuluu myös nähdä se arpi, sanoi Rommi loukkaantuneena. – Minäkin maksan siitä.
- Sinä saat mennä eri kerralla, sanoi tyttö. – Tule, mennään, sanoi tyttö Harrille ja kiskoi mukaansa.
- Mikä sinun nimesi on? kysyi Harri, kun he sulki loosin oven takanaan ja olivat kahden kolkkaavan junan käytävällä.
- Artemisia, sanoi tyttö. – Artemisia Fawkes. Vessa on käytävän päässä. Ihan sama kumpaan päähän mennään, meidät nähdään kumminkin.

- Mennään alkupäähän, koska kahdessa loosissa on vedetty verhot eteen, sanoi Harri.

Harri ja Artemisia juoksivat vessaan, joka ei onneksi ollut lukossa. He menivät sisään ja sulki oven.

- Siis? kysyi Harri. – Missä ovat leivonnaiset?
- En minä ottanut niitä mukaani, sanoi Artemisia. – Ne ovat laukussani.
- Sanot vain.
- Ihan totta. Vai pitääkö ne hakea tänne?
- Tietysti. Voisit huijata.
- No, sovitaanko niin, että jos sinä näytät minulle arpeasi, niin minä myös näytän jotain, jota ehkä sinä haluat nähdä?
- Mitä muka?
- Sitten näet.
- Voisit silti huijata.
- En varmasti.

Harri seiso kädet taskussa. Hän oli juuri äsken oppinut tinkimisen taidon ja tajunnut sen voiman.

- Pitääkö minun todella hakea ne hilloviivat? kysyi Artemisia typeryneenä.
- Joo-o, vastasi Harri.
- Sinä olet idiootti, sanoi Artemisia ja marssi ulos vessasta.

Harri ei oikein tiennyt, mitä hänen olisi pitänyt tehdä. Hän seiso yhä vessassa, kädet syvällä taskuissa ja aikoi juuri lähteä pois, kun Artemisia palasi leivoslaatikon kanssa.

- Siinä leivoksesi, paukapää! kivahti Artemisia ja paiskasi laatikon lavuaarin reunalle. – Joko olet tyytyväinen?
- Joo...
- Näytä!

Ennen kuin Harri ehti tehdä mitään, ovi, jota he eivät olleet huomanneet lukita, avattiin. Heitä katseltiin tarkasti ja ivallisesti.

- Suuri ja kuuluisa Harri Potaska! murjaisi seurueen isokokoisin, sama, joka oli komentanut Harrin ensimmäiseen vaunuun. – Somaa. Julkkiksella on jo nyt tyttöystävä.
- Eikä ole, ehätti Harri torjumaan. – Meillä on sopimus!
- Voin kuvitella, sanoi samainen nuorimies. Hän tunkeutui hivenen ahtaan vessan sisäpuolelle. – Minäpä kerron sinulle jotain. Valde Marto oli minun kummisetäni. Tajuatko?
- Me teemme elämästäsi Inhapihkassa vaikeaa, sanoi toinen nuorimies, selvästi edellisen veli.
- Todella vaikeaa, irvisteli nuorin, joka epäilemättä kuului samaan sarjaan.

- Me olemme Dragonin veljekset, sanoi ensimmäinen. – Minä olen Duncan, hän on Lance ja tämä tässä, joka tulee luokalle, on Puff.
- Hauska tutustua, sanoi Harri.
- En sanoisi niinkään, vaikka me olemme odottaneet tapaamistasi. Valde oli hyvä kummisetä, sanoi Duncan.
- Hän muisti aina meitä kaikkia, sanoi Lance.
- Niin että vapise! uhkui Puff.
- Onko hän sitten siskonne? kysyi Artemisia osoittaen tyttöä, joka oli veljesten takana.
- Ai, Plenty? Ei, vaan kaverimme. Hän tulee myös ensimmäiselle luokalle, teidän kanssanne, sanoi Lance.
- Hei, täällähän on hilloviivoja! huomasi Duncan. – Sopivasti neljä. Meille, hän sanoi ja ojensi laatikkoa tovereilleen, jotka ottivat kukin yhden. Viimeiseksi hänkin söi. – Kiitti.
- Olkaa hyvä vain, sanoi Artemisia. – Emme vielä ehtineet pestä käsiämme.

Nelikön ilmeet muuttuivat hämmästyneiksi. He katsoivat toisiinsa ja sitten tähän wc-kaksikkoon. Mutta eivät ystävällisesti.

- Mitäs täällä tapahtuu? kuului voimakas, käskevä ääni, joka ei odottanut vastausta.
- Miksi ette ole looseissa? sanoi toinen, hyvin samankaltainen ääni.
- Jutellaan tässä kavereiden kanssa, sanoi Duncan yllättävän nöyrästi.
- Ja mitäs te kaksi siellä teette? Vessassa on tarkoitus olla vain yksi kerrallaan! sanoi ensimmäinen komentaja.
- Tulkaas pois sieltä, ainakin toinen, jos on jotain kesken, sanoi komentaja kakkonen.
- Me mennäänkin tästä jo omaan loosiimme, sanoi Lance. – Mutta meistä olisi tärkeää, että vessaa voisi käyttää asiallisesti, kun tarve vaatii.
- Me pidämme siitä huolen, sanoi ensimmäinen käskijä. – Teillä ei varmaan ollut mitään tärkeää?
- Ei todellakaan, sanoi Artemisia happamasti.
- Siispä ehdotan, että menette loosiin numero kaksi. Siellä on ikätovereitanne, sanoi toinen käskijä. – Me tulemme auttamaan tavaroidenne kantamisessa.
- Se on eri reilua, sanoi Harri, jota harmitti hiukan hilloviivojen menetys.

Valvojaveljesten johdolla Artemisia ja Harri palasivat loosiinsa.

- He löysivät teidät! sanoi Rommi. – Hyvä juttu, eikö vain? Huolestuin, kun näin Dragonien menevän siihen suuntaan.
- Hälytitkö sinä heidät? Artemisia kysyi.

- He ovat valvojaoppilaita, mutta myös isoveljeni, Johnnie ja Walker Wells, sanoi Rommi. – Juoksin heidän luokseen.
- He eivät ehtineet pelastaa leivoksiani, sanoi Artemisia.
- Kumpi teistä jäi tappiolle? kysyi Rommi hymyillen. Kun Artemisia vilkaisi häneen murhaavasti, hän lopetti hymyilemisen. – Selvä juttu.
- No niin, mars matkaan! sanoi isompi veljistä. – Täytyikö sinun raahata näitä metalliromuja mukanasasi? hän kysyi Rommilta.
- No, se on minun harrastukseni, sanoi Rommi nolona.
- Mitä sinulla on laukussasi? kysyi Harri.
- Mittareita, johtoja, kytkimiä, vipuja, kaikenlaista elektronikkasälää, mitä vain olen löytänyt tollotehtaiden roskiksista!
- Mitä sinä teet niillä?
- Kokoan vielä jonkin laitteen, joka hyödyttää velhoja! Olen tehnyt sitä jo useamman vuoden. Olen keksinyt koneen, jolla voi pyyhkiä pölyjä, ja koneen, jolla voi pestä pyykkiä, eikä tarvitse loihtia lainkaan. Vanhempani pitivät niitä kuitenkin turhina ja he hävittivät ne. Heidän mielestään velhon ei pidä hukata aikaa koneisiin, ellei ole aivan pakko.
- Tänne, sanoi Walker aukaisten loosin oven. – Täällä on muitakin ikätovereitanne.

Harri, Rommi ja Artemisia esittäytyivät ja heille esiteltiin tulevat luokkatoverinsa Alistair Crowley, Anthony Spencer Levy, Claire Baker, Conan Doyle, Vivian Dy-Soon, Maxine Mulberry ja Steven Prince.

- Mitä teette? kysyi Harri.
- Maxine ennustaa Anthonylle korteista, sanoi Alistair.
- Mitä näkyy? kysyi Artemisia, joka näytti kyllä siltä, ettei voisi vähemmän kiinnostaa.
- Vähän epäselvää, vastasi Maxine, joka joko ei huomannut ironiaa tai välittänyt siitä. – Tuossa kiihtyvyys on aika hyvä, mutta kuutiot pienet. Ei sen perusteella voi sanoa paljon tulevaisuudesta.
- Ota seuraava kortti, kehotti Claire.
- Se kertoo sitten rakkaudesta, sanoi Maxine ja käänsi pakan päällimmäisen kortin esiin.
- Supervaltti! huokaisivat tytöt Artemisiaa lukuun ottamatta yhteen ääneen.
- Se tarkoittaa, että sinulla on rutkasti onnea rakkauselämässä, sanoi Maxine katsoen Anthonyyn ihailien.

Anthony olikin hauskanäköinen nuorimies. Kuultuaan ennustuksen hän yritti pitää ilmeensä peruslukemilla, mutta oikaisi jo muutenkin hyvän ryhtinsä entistä suuremmaksi ja

katsahti happamaan Artemisiaan, joka ei vastannut katseeseen, vaan käänsi päänsä pois ja katseli ulos ikkunasta.

Harri otti taskustaan kolikon ja puristi kämmentensä nyrkkiin.

- Piirataanko?
- Älä viitsi, sanoi Maxine. – Me kaikki olemme keränneet tolloilta rahaa tuolla keinolla. Useimmat koko kouluajan. Siellä on klaava.
- Minä hävisin joskus näön vuoksi, jotta minua ei olisi epäilty, kun muutenkin pidettiin erittäin hyväonnisena, sanoi Anthony.
- Minä yritin kerran, mutta innostuin kai liikaa, koska sain turpiini seuraavana päivänä, sanoi Rommi. – Siihen loppui minun piiraamiseni.
- Miten nuo Dragonit voivat olla noin mahtavia? Harri kysyi kääntyen Artemisian puoleen.
- He ovat tosi rikkaita. Ei siihen muuta syytä tarvita, vastasi Rommi.
- Ai. No, minä en tiennyt. Millä he ovat tehneet rahaa?
- Heidän vanhemmillaan on catering-firma, sanoi Artemisia.
- Mitä se tarkoittaa?
- Oletko kuullut Lentävistä lautasista? kysyi Artemisia.
- Olen tietenkin, vastasi Harri.
- Se on heidän yrityksensä, sanoi Rommi.

Harri näytti niin hämmästyneeltä, että Rommi hämmästyi, koska hän ei tajunnut, miksi Harri hämmästy.

- Pyysinkö minä tosiaan sinua kertomaan? kivahti Artemisia Rommille. – Heidän yhtiönsä toimittaa ruoka-annoksia humanoideille niiden aluksiin silloin, kun ne käyvät planeetallamme. Siis ufoille.
- Ai jaaha, sanoi Harri. – Hyvä nimi.
- Oletteko yhtään perehtyneet oppikirjoihin etukäteen? kysyi Claire yleisesti.
- Minä olen jonkin verran, sanoi Maxine. – ”Eteisessä olevat suuret planeetat, kuten Aurinko, Jupiter ja Saturnus” –
- Minäkin luin tuon kohdan! kirkaisi Claire. – ”Nousevassa keittiössä vaikuttavat parhaiten pienet planeetat, kuten Merkurius, Venus ja Kuu.”
- Minusta se oli tosi mielenkiintoista, sanoi Maxine.
- Minä en kyllä vahingossakaan koskenut koulukirjoihin lomalla, sanoi Conan.
- Minä haluaisin kirjoittaa romaaneja, en opiskella velhoksi, valitti Steven.
- Minä haluan poistaa nälänhädän, sanoi Vivian.
- Se voisi olla huono juttu tolloille. Velhot eivät näe nälkää, sanoi Alistair.

Näin Harri, Artemisia ja Rommi tutustuivat toisiinsa ja muihin luokkatovereihinsa. Heidän keskustelunsa kestivät tuntikausia, kunnes junan tasainen kolkkaaminen tuuditti heidät uneen.

Juna pysähtyi nytkähtäen. Höyrypillin vihellys karisti unisten oppilaiden toiveet matkan jatkumisesta. Valvojaoppilaat ryntäsivät käytäville.

– Herätys! Olemme perillä. Ottakaa kaikki matkatavaranne mukaan ja poistukaa junasta!

Harri hieroi silmiään, venytteli ja kurottautui hattuhyllylle ottamaan putkikassiansa. Samoin tekivät myös kaikki muut.

- Tämä kai sitten on se pääte pysäkki, totesi Harri puoliksi itsekseen.
- Toivottavasti koululle ei ole pitkä matka. Haluaisin päästä pian takaisin nukkumaan, inisi Rommi.
- Hölmö! kivahti Artemisia. – Tätä varten me olemme matkustaneet – tätä vartenhan me olemme syntyneet, ja tuo yksi haluaa vain nukkumaan!
- En minä sitä. Minä olen vain väsynyt.
- Me olemme kaikki väsyneitä, mutta minusta on hienoa nähdä koulumme, sanoi Alistair.
- Älkää menkö kauaksi junasta! huusi valvojaoppilas Johnnie, Rommin isovelji. – Harming tulee pian hakemaan meitä.

Ulkona oli pimeää ja sumuista. Raiteita oli veturin edessä enää vain pari metriä. Junan lamput heijastivat valoa lyhyelle matkalle, mutta muuten kaikkialla oli vastassa metsän mustanpuhuva pimeys. Laituria ei ollut, vaan junasta pudottauduttiin suoraan ratapientareelle. Tämä oli pääteasema ilman asemaa. Useimmat matkustajista olivat vähintään kankeita, mutta Dragonien veljekset vaikuttivat erittäin virkeiltä. He hyppäsivät ulos vaunusta ja juoksivat metsän reunaan kohtaan, jossa oli muutama kanto.

– Täällä on yksi! hihkaisi Puff, veljessarjan nuorin.

Duncan ja Lance, kaksi vanhempaa veljeä, keräsivät kourat täyteen kiviä, menivät kannon viereen ja alkoivat kivittää koloa kannon alla. Sieltä kuului rääkäisyjä, jotka vaimenivat yhtä nopeasti kuin olivat alkaneet.

- Pitikö teidän tappaa se mörrimöykky? huusi Artemisia. – Raakimukset!
- Onko pikkuneidillä jotain asiaa? kysyi Lance Dragon ivallisesti.
- Lopettakaa, komensi Walker Wells, ylivalvojaoppilas, joka astui junasta. – Meillä on tärkeämpää tekemistä kuin riidellä.
- Nuo tappoivat –
- Onko juna tyhjä? kailotti Walker. Johnnie ja muut valvojat vastasivat kukin vuorollaan myöntävästi. – Ottakaa tavaranne! Olemme kohta perillä.

Kaikki ryhmittivät jonontapaiseksi ja lähtivät kulkemaan Walkerin johdolla sumuun, jonka keskellä aukeni yllättäen leveähkö polku. Jonkin ajan taivaltamisen jälkeen sumu alkoi hälvetä. Ensin pilkisti yksi tai kaksi tähteä, sitten useampi, kunnes sumun hälvettyä kokonaan, edessä, joen ja mäen takana, näkyi Inhapihka. Valot ja varjot kisailivat sen jyhkeässä muurissa ja pilviä hipovissa torneissa.

- Noitalinna! Huraa! huusi Rommi.
- Se o itte asias velholinna, lausui syvä, tumma ja möreä ääni, jonka Harri tunnisti heti Harmingin ääneksi. – Ny pidetään nimenhuuto. Muute ei o veden yli menemistä.

Harming kaivoi taskustaan pergamenttirullan ja kieritti sen auki.

- Sanokaa, jos ootte paikalla!

Harming luetteli nimet aakkosjärjestyksessä. Harri toivoi saavansa vuorollaan Harmingilta vaikka ystävällisen tervehdyksen, mutta Harming kuittasi hänet kuten muutkin.

- Oliko joku, jota ei ollu?
- Minua ei ollut, sanoi pieni tyttö sinisessä mekossaan. Hänen lettinsä ulottuivat pitkälle olkapäiden yli. – Minun nimeni on Minette. Minette Moore.
- Moore, Moore...Minette pieneni melkein silmissä, kun Harming tutki listaa puoliääneen mutisten. – Ei sun nimee oo täällä. Mistä sä oot?
- Glasgow´sta, sanoi Minette käyden, jos mahdollista, vieläkin pienemmäksi.
- Sieltä ei o ikinä tullu tänne ketää. Saitko sä muka kutsun?
- Sain. Sellainen pieni lentolisko toi sen. Minulla on se mukanani.
- Näytäs mulle! Nää listat o rehtori Doubledoor ite laatinu, eikä näis o virheitä.

Minette ojensi Harmingille samanlaisen pienen käärön, jollaisen Harrikin oli saanut.

- Täs lukee Minette More. Yhellä oolla.
- Ajattelin, että se on varmaan kirjoitusvirhe, vastasi Minette hyvin hiljaisella äänellä.
- Ei o. Ei o ikinä ollu. Nää o urjakkeenverellä kirjoitettu. Näis ei ikinä oo virhettä.

Harming tuijotti tyttöä ilmeellä, josta ei voinut lukea mitään, vaikka jokainen yritti.

- Minä kuitenkin sain kutsun, sanoi Minette. – En tunne ketään toista, jolla olisi lähellekään sama nimi. Lentoliskokin lähti heti pois pudotettuaan rullan, niin etten voinut antaa sitä myöskään sen matkaan. En siis voinut toimittaa sitä sille, jolle se muka kuuluu, jos se en ole minä.

Harming katsoi oppilasluekkeloan vielä kerran.

- Ei tää oo sua. Pystyitsä muka lukeen ton viestin?
- Osaksi, vastasi Minette. – Sain selville, että kyse on velhokoulusta ja että se alkaa silloin ja silloin ja että sinne lähtee juna – taaskin – silloin ja silloin.

- Pääsit sitte kans asemalle?
  - Aluksi en meinannut päästä, mutta onneksi tuli joku toinen ja menin samasta.
  - Jos ei joku ois päästäny sua, oltas välttytty tältä. Eihä sulla tietty o mitää kouluvarusteitakaa.
- Harming katsoi Minetteä ja kaikki olivat hyvin jännittyneitä.
- Mitäs nyt sitten tehdään? kysyi Minette, kun hiljaisuus oli kestänyt liian pitkään, ehkä viisi sekuntia.
  - Periaattees, jos joku tollo pystyis tuleen tänne, nii se pitäs päästää pois päiviltä.
  - Siis? ihmetteli Minette.
  - Nyt mun kai pitäs tappaa sut, sanoi Harming. – Mut koska sä oot sekä saanu ton viestin, että pystyny osaks lukeen sitä, ehkä sus o vähä velhoverta tai susta joskus tulee velho. Ootsä koskaa noitunu?
  - Olen minä käynyt joskus virpomassa. Isoveljeni osaa tehdä korttitemppuja.
  - Se ei riitä. Tää o kyl ainutlaatune tapaus. Kuha rehtori ja urjakkeet kuulee, kyl ne ihmettelee. Nyt sun o kuiteski palattava junaan, koska täälä sä et selvii. Walker, saatatsä neidin?
  - Ilman muuta, sanoi Walker ja otti herrasmiesmäisesti Minetten matkalaukun. Minette seurasi perässä katse luotuna maahan. Kun hän kulki Dragoneiden ohi, nämä vinoilivat.
  - Onko vähän ikävää, kun joudut menemään takaisin? sanoi Lance Dragon.
  - Unohda, unohda, sanoi Duncan.
  - Olet tollo, huijari, sähisi Puff.
  - Hiljaa, sanoi Harming. – Me mennään ny. Käykää lautalle!

Lautta oli suuri ja jokainen mahtui sinne hyvin. Kaikki katselivat lumoutuneina Inhapihkan horisontin täyttävää hahmoa, mutta Harri vilkaisi taakseen ennen kuin astui lautalle. Hän näki Minetten katselevan vuoroin heitä, vuoroin Inhapihkaa, kunnes Walker otti häntä kädestä ja he katosivat pimeään.

6. luku: Inhapihka

- Masturbointi on kielletty! Tässä koulussa ei suvaita minkään valtakunnan luonnottomuuksia! jyrisi rehtori Doubledoor tervetuliaispuheensa alkajaisiksi. – Kirous on langetettu. Syylliset paljastuvat karvapeitteisistä käsistään aina aamun valjetessa.

Rehtori Doubledoor suosi perinteistä maagin asua, taivaansinistä kaapua ja korkeaa tötterölakkaa, joissa oli kuvattuna kuita ja tähtiä. Muilla opettajilla oli samantyyppisiä, lähinnä yöpaitoja muistuttavia asukokonaisuuksia, joiden kuviot olivat maagisia ja astrologisia ja muita sen tapaisia symboleja. Opettajat istuivat rivissä vierekkäin, rehtori seiso i heidän keskellään.

- Myöskään rukoilua ei sallita. Suuret Kädet ovat täynnä työtä. Rukoileminen on Suurten Käsien häiritsemistä. Niin kuin Suurilla Käsillä ei olisi parempaa tekemistä! Miksi Suurten Käsien pitäisi auttaa velhoja? Velho käyttää kaiken tietonsa ja taitonsa sen sijaan, että pyytää Suuria Käsiä apuun ja livistää vastuustaan tehdä jotain asioiden hyväksi. Siksihän me opettelemme loitsimaan!
- Livistääksemme vastuusta, virnuili Harri. Artemisia ja Rommi kuuluivat sen ja tirskuivat.
- Inhapihka on hyvä, keskitasoa hieman parempi velhokoulu. Pahaksi onneksi lukukausimaksut eivät kata koulumme kuluja, mikä johtaa siihen, että korkeiden lupamaksujen vuoksi kristallipalloja ei käytetä tänäkään lukuvuonna. Jatkamme totuttuun tapaan käytettyjen alusasujen postimyyntiä.

Seurasi yleistä tyytymätöntä mutinaa.

- Uusille oppilaille tiedoksi, että koulumme oppilasmajoitus jakaantuu kolmeen tilaan: Paratiisiin, Kiirastuleen ja Manalaan. Useimmat ensimmäisen vuoden opiskelijat joutuvat viimeksi mainittuun, mutta jaottelu tapahtuu terveydenhoitajan päätöksellä, ja oppilaan tilassa tapahtuvat muutokset sanelevat viime kädessä, milloin hän siirtyy korkeammille tasoille, tytöt tai nuoret naiset Paratiisiin, pojat kautta nuoret miehet Kiirastuleen. Jaottelu tapahtuu puheeni jälkeen. Vanhemmat oppilaat siirtyvät suoraan majoitustiloihin, joista saa poistua vasta iltapalalle.
- Muistatteko Immanuel Zuidenbergin? kuiskasi joku vanhempi poikaoppilas tovereilleen. – Se joutui olemaan Manalassa vielä viidentenäkin vuotenaan! Toteamusta säestänyt virnuilu sai Harrin toivomaan kohtalaisen nopeaa edistymistä.
- Edelleen, jatkoi rehtori, noudatamme ikimuistoista käytännettämme, jonka mukaan naispuoliset opettajamme käyvät vuoroiltoina peittelemässä manalalaiset ja antamassa hyvänyönsuukon. Vuorolistat löytyvät Manalan eteisen seinän ilmoitustaululta.

Vanhemmat poikapuoliset oppilaat osoittivat mieltään buuaamalla.

- Syrjintää! huusi joku heistä.
- Myös Kiirastulessa tarvitaan hyvänyönsuukkoja! säesti joku toinen.
- Naispuoliset opettajamme käyvät edelleenkin vain Manalassa, totesi rehtori kuivasti.
- Eikö edes lehtori Mircalla? huusi joku kolmas. Heittoa seurasi naurunremahdus.
- Opettajakunnassa ei ole tapahtunut suuria muutoksia. Hengentiedettä opettaa edelleen professori Daedalus Sepalus. Loitsutietoa opettaa professori Kammomilla Saunio, historiaa lehtori Kuulopuhe ja minä, rehtori, opetan taas biorytmiikkaa. Tulevaisuudentutkimus on edelleen tukevasti lehtori Soodan käsissä ja taikajuomat valmistuvat yhä lehtori Kyykkiksen johdolla. Voimistelua opettaa Sram Sreckins ja lehtori Urmengta Upsus laskee oppilaamme irti numeroiden maailmaan. Lehtori Carmilla Mircalla paljastaa psykosofian saloja ja lehtori Wilhelmi Wauhkohousu ohjaa liikuntaa. Piirustusta ohjailee lehtori Carnabulis Lee ja konekirjoituksen nauhoja pitelee lehtori Prunella Grave. Lehtori Noikka Joikka Voikka pitää luonnonkansojentietoa ja lehtori Helen Blazer luutalento-huithapelin oppitunteja. Terveystenhoitajana toimii uskollinen Kamfeeri-Meeri ja talonmiehenä jatkaa vanha ystävämme Harming Jantunen.

Seurasi spontaaneja suosionosoituksia ja hurraa-huutoja.

- Pahuuden tuntemusta meille opettaa tulevana lukuvuonna professori Alfred von Campingsplatz, vierailevana luennoitsijana. Toivotamme hänet tervetulleeksi.

Uudelle opettajalle suotiin kohtalaiset aplodit.

- Olemme valittuja. Kaikkeus on valinnut meidät. Me tuomme valoa tollojen pimeyteen uuden aikakauden kynnyksellä. Meillä on suuri vastuu ja meidän on osoitettava sen arvoisiksi. Se taas edellyttää kurinalaisuutta ja työntekoa. Velho ei kysy, mitä Kaikkeus voisi tehdä hänen hyväkseen vaan mitä hän voisi tehdä Kaikkeuden hyväksi. Onko kysymyksiä?

Joku poika ylemmiltä luokilta viittasi. – Niin, Willy?

- Kuinka pian ne karvat lähtevät vai jäävätkö ne pysyviksi?

Rehtori ei vastannut, vaan levitti kätensä läsnäolijoiden ylle. Opettajien esimerkin mukaan oppilaat painoivat päänsä.

- Siunatkoon teitä Suuret Kädet, molemmin Käsin, ei kumpikaan selän takana!
- Ensimmäisen vuoden opiskelijat; joonon! komensi terveydenhoitaja Kamfeeri-Meeri, kun siunaamisesta oli kulunut kunnioittavan monta sekuntia. Oppilaat muodostivat jonon ja menivät yksitellen terveydenhoitajan eteen, joka otti heidän kasvonsa käsiensä väliin ja tutki tarkasti heidän iiriksensä. Puff, Anthony, Alistair, Claire ja Maxine määrättiin Manalaan, mutta Plenty hyppäsi suoraan Paratiisiin.

- Manalaan, sanoi terveydenhoitaja Harrille.
- Mitä muita vaihtoehtoja on? kysyi Rommi vuorollaan.
- No, joskus joku tyttö pääsee suoraan Paratiisiin, joskus, hyvin harvoin ja paljon edellistä harvemmin, joku poika pääsee Kiirastuleen. Useimmat ensimmäisen vuoden opiskelijat joutuvat Manalaan.
- Eli isommat pojat pääsevät Kiirastuleen? varmisti Rommi. – Ehkä minäkin...hän sanoi toiveikkaasti. Terkkari otti hänen päänsä käsiinsä, tarkkasi hetken ja naurahti: - Ehei, et vielä...

Tuli Artemisian vuoro. Terveydenhoitaja tutki hänen silmiään kauemmin kuin muiden.

- Mielenkiintoista, hän sanoi. – Minä hetkenä hyvänsä siirryt Paratiisiin, muttet vielä. Määrään sinut käymään luonani tihennetyin välein tarkastuksessa.
- Kuinka usein? kysyi Artemisia.
- Kerran viikossa. Jos tunnet jotain itse, tule milloin vain.

Tarkastuksen jälkeen myös ensimmäisen vuoden oppilaat siirtyivät majoitustiloihinsa, suurimmaksi osaksi Manalaan, jonne heidän tavaransa oli kannettu tonttujen toimesta. Kapuaminen ja löytäminen eivät olleet ensikertalaiselle helppoa, koska kolmesta massiivisesta portaikosta piti osata valita juuri oikea, sillä vain yhdet niistä veivät ylös, kun kahdesta muusta toiset johtivat alas ja toiset eivät minnekään.

- Haluan yhä nähdä arpesi, kuiskasi Artemisia Harrille.
- Sinulla ei ole enää leivoksia, sanoi Harri.
- Minulla on muuta. Minä livahdan aulan yleiseen vessaan. Odotan sinua siellä!

Manalan majoitustilojen eteisen seinällä oli ilmoitustaulu. Rommi meni sen luokse.

- Hei, tässä on ensi viikon ruokalista! Keittolassa on aivoviikot. Maanantai; aamupala: aivopuuro voisilmällä, leipä, juoma. Lounas: aivomuhennos, leipä, juoma. Päivällinen: aivokeitto, leipä, juoma. Iltapala: aiovelli, leipä, juoma.
- Jätä leivät ja juomat lukematta, jos niissä ei ole muutoksia, sanoi Alistair.
- Tiistai; aamupala: aivopuuro hillosilmällä. Lounas: aivopiiras. Päivällinen: aivonuggetit. Iltapala: aiovelli. Keskiviikko; aamupala: aivopuuro hunajasilmällä –
- Eikö koskaan saa aivomysliä? kysyi Puff Dragon kitisevällä äänellä.
- Hiljaa! kuului useasta suusta yhtä aikaa. ”Onneksi täällä Dragoneilla ei ole ylivaltaa”, Harri tuumi.
- Keskiviikko; lounas: paneroidut aivot.
- Onko aamupalalla aina puuro jollain silmällä?
- On, vastasi Rommi, joka luki. – Ja iltapalalla aina jotain velliä ilman silmää.

- Ei velliin voi panna mitään silmää, se on liian vetelää, totesi Conan. – Mitä muita ruokia siellä on?
- Ainakin uuniaivot, röstiaivot ja sunnuntain juhhalounaalla liekitetyt aivot.
- Mitä muita teemaviikkoja täällä on?
- Aivoviikon jälkeen tulee maksaviikko, sitten munuaisviikko, sitten ohutsuoliviikko, paksusuoliviikko, silmäviikko, haimaviikko, pernaviikko, keuhkoviikot ja lopuksi peräsuoliviikko!

Harrin hämmästykseksi hänen oppilastoverinsa vaikuttivat innostuneilta, kun hän itse tunsi lähinnä epämääräistä kaipausta tolloelämän joitain puolia kohtaan.

- Mihin menet? kysyi Alistair, kun Harri oli kävelemässä ovesta ulos.
- Ajattelin käydä vessassa, sanoi Harri.
- Onhan täälläkin, sanoi Alistair.
- Se on just nyt varattu, sanoi Harri kiittollisena selvänäköisyyden taidoistaan. Sitten hän asteli ulos ovesta suunnistaen portaikkoon.

Sillä välin rehtorin työhuoneessa rehtori itse ja sivistystoimenjohtaja Anu Saukko kestivät pitkään mustaan nahkatakkiin pukeutunutta miestä. Hän oli Velhoinsuojelupoliisin etsivä.

- Herra Ceflor, mikä saa teidät uskomaan, että juuri meidän koulussamme olisi luuhuruoko-ongelma? kysyi sivistystoimenjohtaja Saukko.
- Kaikissa kouluissa on ongelmia, kyllä nuoret tiedetään, vastasi etsivä. – Eivät he pysty pitämään näppejään erossa kielletyistä asioista muutenkaan. Miksi Inhapihka olisi poikkeus?
- Kiistattoman oivallinen päättelyketju, totesi Doubledoor. – Mitä koulua etsivä kävi?
- Edonia, hyvin arvosanoin, vastasi etsivä röyhistäen hieman rintaansa.
- Se on hieno koulu, sanoi sivistystoimenjohtaja.
- Täällä on vain sellainen pohjasakka, hymähti Doubledoor. Etsivä naurahti hyväksyvästi.
- Mutta rehtori hyvä, tähän on teidän koulunne! tiuskaisi sivistystoimenjohtaja.
- Niin on, mutta arvatkaapa, anoinko edeltäjiltänne siirtoa muihin kouluihin, jopa aivan tavalliseksi opettajaksi. Samoin voitte arvata, mitä minulle vastattiin.
- Arvaan, että ensin teille vastattiin kieltävästi ja lopulta ei lainkaan, sanoi etsivä.
- Hyvin arvattu! Viimeistään tuo osoittaa, että olette laatuetsivä laatukoulusta, sanoi Doubledoor. – Minulle olisi ollut kunnia saada teidät oppilaakseni.
- Minulle olisi ollut yhtä lailla kunnia päästä teidän oppilaaksenne, sanoi etsivä nyökäten Doubledoorille.
- Mitä aiotte tehdä? kysyi harmistunut sivistystoimenjohtaja.

- Saman kuin kaikissa muissa kouluissa. Päästämme nuuskijapeikon irti, kun kaikki oppilaat on komennettu omiin tiloihinsa. Siten saadaan rauhassa tutkittua julkiset tilat.
- Miten tutkitte oppilaiden yksityiset tilat? kysyi sivistystoimenjohtaja.
- Samalla metodilla, kun oppilaat ovat kaikki iltapalalla.
- Onko se peikko tuo häkissä oleva harmaa köriläs tuolla pihalla? kysyi ikkunan luona seisoskeleva Doubledoor.
- On, vastasi etsivä Ceflor. – Se on tuore, koulutuksensa vasta päättänyt harmaapeikko. Ne ovat parhaimpia haistajia. Tunnollisia, luotettavia, perusteellisia, vähäjärkisiä. Sanalla sanoen: Velhoinsuojelupoliisin näkökulmasta täydellisiä.
- No, mitäs siinä sitten. Laskekaa peikko irti vaan! Doubledoor hihkaisi.
- Nytkö heti? hämmästeli etsivä.
- Oppilaat ovat kaikki makuutiloissaan, sanoi sivistystoimenjohtaja. – Nyt on rauhallinen hetki ja jos on aihetta, asiaa voidaan käsitellä jo iltapalalla.

Etsivä ummisti silmänsä ja otti telepaattisesti yhteyden alaisiinsa. Sitten hän avasi silmänsä jälleen.

- Homma on ohi puolessa tunnissa. Siinä ajassa peikko ehtii käydä läpi kaikki julkiset tilat.
- Miten muuten opettajien ja muun henkilökunnan tilat? Doubledoor kysyi. – Nuuskittekko – tarkoitan, tutkitaanko nekin?
- Ei tietenkään. Mitäs me sieltä odottaisimme löytävämme, sanoi etsivä ja iski silmää sivistystoimenjohtajalle, joka puolestaan heilautti jalkojaan niin, että sääret pääsivät paremmin oikeuksiinsa.

Harri hiipi tyhjillä käytävillä. Hän pelkäsi, että joku koulun henkilökuntaan kuuluva yllättäisi hänet, mutta hämmästykseseen hän pääsi kulkemaan avaran hallinkin poikki ilman minkäänlaista piiloutumista. Kun hän pääsi vessojen luo, hän mietti hetken, kummassa Artemisia mahtoi olla. Sitten hän meni poikien vessaan.

Artemisia oli tyttöjen vessassa. Vessa oli tyhjä ihmisistä, mutta täynnä kirjoituksia. Koska Harria ei vielä kuulunut, Artemisia päätti lueskella aikansa kuluksi. Yllättävän moni kirjoitus koski Harmingia.

”Harming on jumala!”

”Iso – isompi – isoin – Harming!”

”Harming oli luonani ja minä olin taivaassa!” Artemisia ihmetteli, miten taivaasta kukaan viitsisi tulla kirjoittamaan vessan seinille ja oliko Harmingkin ollut taivaassa.

”Täältä saa – lähetä lentolisko osoitteeseen...”

Seiniltä löytyi myös pitempiä mielipiteenvaihtoja.

”Suuret Kädet on kuollut! – Kilroy-vainaa”

”Kilroy on kuollut! – Suuret Kädet”

”Niin olenkin! Sehän selviää jo nimmarista! – Kilroy-vainaa”

”Ei kuollut voi tuolla tavoin kirjoitella seinille. – Emma Z.”

”En voikaan. – Kilroy-vainaa”

”Voin kyllä. – Suuret Kädet”

Artemisia oli harmistunut Harrin viivyttelystä ja aikoi lähteä pois, kun hän kuuli rymistystä oven takaa. Artemisia päätti järjestää Harrille yllätyksen, ettei Harri pääsisi livahtamaan ennen kuin hän oli saanut tahtonsa läpi.

Artemisia meni lähimpään nurkkaan ja jäi seisomaan selkä oveen päin. Hän kumartui hiukan ja levitti jalkojaan ja katsoi tiukasti eteensä kaakeloituun nurkkaan. Hän kuuli oven avautuvan.

Artemisia sanoi:

– Sieltä sitä vihdoon tullaan! On tässä jo saanut odottaakin.

Kuului vain vaivihkaista tassuttelua. Artemisia ei halunnut nähdä, jos Harria nolottaisi, joten hän päätti olla katsomatta. Härnäminen tuntui parhaimmalta ratkaisulta.

– No, oletko iso poika vai pikkupoika? Oletkos nähnyt ennen tyttöä?

Artemisia korosti pingottunutta asentoaan. Takaansa hän kuuli epämääräistä mutinaa.

– Taitaa olla vaikea paikka pojalle. Katso nyt tarkkaan!

Artemisia hivutti vähäsen lyhyttä koulumekkoaan ylöspäin. Hänen takaansa kuului hiljaista murahtelua.

– Onko peikko vienyt kielesi vai mitä vielä mietit? Mitä löytyykään hameen alta...

Artemisia hivutti mekkoaan vielä ylemmäs. Sen alta Harrin täytyi nähdä jo jotain muuta.

– Tyydytkö vain katsomaan vai alatko toimia? Mitä löytyykään hameen alta...

Artemisia nosti mekkoaan molemmin käsin ja pyllisti. Hän kumartui katsomaan jalkojensa välistä.

– Onpa sinulla karvaiset jalat!

Artemisia huomasi lattialle valuvan jotain nestettä.

– Kuolaatko sinä vai mitä tuo on?

Takaa kuului rahisevaa ähinää.

– Harri?

Artemisia käännähti ja näki edessään vessan vastakkaisella seinällä kaksimetrisen, kolmesataakiloisen, hiestä läpimärän peikon, jonka kokovartaloturkki oli kuin nuoltu. Artemisian pitkä ja läpituokeva kirkaisu olisi kuulunut varmasti puoleen kouluun, jollei peikon kauhunhuuto olisi ollut vielä paljon kovempi. He yrittivät molemmat rynnätä ovesta yhtä aikaa, mutta siinä taistossa Artemisia jäi toiseksi ja peikko ehti ulos ensin.

Harri oli tunnollisesti katsastanut jokaisen kopin ja jäänyt odottelemaan. Jonkin ajan kuluttua hän mietti vakavasti sitä mahdollisuutta, että Artemisia olisikin mennyt tyttöjen vessaan. Harri päätti odottaa poikien vessassa vielä hetken ja mennä sitten kurkistamaan tyttöjen vessan ovelta, josko Artemisia olisi siellä. Hänelle juolahti mieleen myös, että Artemisia saattaisi ihan vain juksata. Hän halusi nähdä Harrin arven, mutta mitä hänellä olisi näytettävää vastapalvelukseksi?

Kun kuului sieluja ravisuttava peikon huuto, Harri hätkähti. Hän vapisi niin, että hänen oli hoettava itselleen, ettei hänellä velhona velhokoulussa ollut mitään pelättävää. Hän siunasi itsensä samalla siunauksella kuin rehtori Doubledoor oli siunannut heidät puheensa päätteeksi, mutta sekään ei rauhoittanut häntä. Sitten Harri tuli ajatelleeksi, että ehkä Artemisia oli vaarassa ja tarvitsi apua. Tai Rommi. Tai peräti rehtori. Hän oli Harri Potaska – ja hänen oli tehtävä jotain. Niin Harri kokosi itsensä ja rohkeutensa ja astui ulos vessasta.

Artemisia astui samaan aikaan ulos tyttöjen vessasta.

- Ai, hei, sinä olitkin siellä, sanoi Harri arasti. – Minä ajattelin, että olisit mennyt tai tullut poikien puolelle... Onko kaikki hyvin? Artemisia? Miksi katsot minua noin järkyttyneenä?

Artemisia tuijotti Harria hetken ja käveli pois sanomatta sanaakaan. Harri jäi hämmästyneenä seisomaan, mutta päätti kuitenkin juosta Artemisian perään. Mitään hyötyä siitä ei ollut, sillä peikon huudon takia käytäville tungeksi koko koulun väki ja Artemisia ja Harri hukkuivat heidän joukkoonsa.

- En ymmärrä tätä, sanoi etsivä Ceflor. – Sen on täytynyt kohdata jotain todella pahaa.
- Olemme pahoillanne peikkonne vuoksi, sanoi sivistystoimenjohtaja.
- Olen joskus nähnyt vastaavaa. Tähän ei tepsä kuin pitkä terapia. Jos sekään ei auta, peikko täytyy lopettaa, totesi etsivä vakavana, kun tärisevää peikkoa siirrettiin takaisin häkkiinsä.

Vivian kumartui Harrin ja Rommin puoleen lounaspöydässä. Hän yritti näyttää siltä, kuin hän suurin piirtein pyytäisi leipätarjotinta, mutta tosiasiansa hän näytti siltä kuin hänellä olisi suurikin salaisuus jaettavaan. Kuten olikin.

- Me olemme päättäneet käyttää nonnolautaa, hän sanoi.
- Mistä te olette löytäneet sellaisen? kysyi vieressä istuva Anthony. – Nehän ovat kiellettyjä!
- Alistair toi sellaisen mukanaan. Niitä myydään tollojen ruokakaupoissa, sanoi Conan. Alistair esitti vaatimatonta, mutta punastui korviaan myöten ylpeydestä.
- Ei kai sentään ruokakaupoissa, sanoi Harri epäillen. – Ei minun lähikaupassani ainakaan.
- Jossain sellaisessa, josta sai myös ruokaa. Ne olivat valtavia, sanoi Alistair.
- Ai, mutta sinä tarkoitat parketteja! hihkaisi Rommi.
- Ne ovat marketteja, valopää, mutisi Artemisia.

- Joka tapauksessa se on mahtavaa, sanoi Claire. – Nyt voimme ottaa yhteyden kehen vain.
  - Harri, eivätkö tollot käytäkin sellaista konetta kuin puhelin? kysyi Artemisia.
  - Kyllä, vastasi Harri ja huomasi muiden katselevan häntä ihmeissään, paitsi Rommi, joka näytti kiinnostuneelta. – Siinä valitaan sen ihmisen numero, jolle halutaan soittaa.
  - Antavatko tollot jokaiselle ihmiselle numeron? kysyi Anthony.
  - He antavat moniakkin eri numeroita, vastasi Harri. – Sosiaaliturvatunnuksen muun muassa.
  - Luulisi heidän menevän sekaisin kaikista luvuista, totesi Maxine.
  - Ei, vaan eri numeroita käytetään eri yhteyksissä, vastasi Harri. – Osa on vaihtuvia, kuten puhelinnumero, osa pysyviä, kuten sosiaaliturvatunnus.
  - Vaihtuvia ja pysyviä, eivätkä mene muka sekaisin! naurahti Alistair.
  - Tarvitsevat vielä koneen ottaakseen yhteyttä toisiinsa! nauroi Anthony.
  - Tollot ovat tolloja! kihersi Conan.
  - Niillä on vain eri tehtävä, sanoi Harri tuntien lievää harmistumista, jos ei muusta syystä, niin Herbien puolesta. – Esimerkiksi sosiaaliturvatunnuksessa on syntymäaika. Sitä ei voi muuttaa.
- Ilmeet kirkastuivat välittömästi.
- Tuossa on jo jotain järkeä, sanoi Steven. – Sitä voisi käyttää tarkentamaan horoskooppeja. En enää ihmettele, kun sanotaan, että tollot ovat matkalla kohti korkeampia tasoja. Ehkei heillä enää olekaan niin pitkää matkaa kuljettavanaan.
  - Minua kiinnostaa tietää, onko nonnolaudan idea samantyyppinen kuin puhelimen, sanoi Artemisia. – Nonnolaudassa on numeroiden lisäksi mahdollisuus valita myös kirjaimia.
  - Sekä joitain sovittuja symboleja, mutta se kai riippuu vähän mallista, sanoi Alistair. – Lauta on helppo tehdä itse, mutta vaikea sanoa kokeilematta, olisiko sellainen yhtä tehokas kuin tehdasvalmisteinen.
  - Minä en ole koskaan kokeillut nonnolautaa, joten en tiedä, sanoi Harri. – Mitä siinä tehdään?
- Muut katsoivat toisiinsa. Alistairille nyökättiin, lauta oli hänen.
- Nonnolautaan kuuluu siis lauta, johon on painettu kirjaimet ja numerot ja muuta. Lisäksi siihen kuuluu sormus, selitti Alistair.
  - Taikasormus? kysyi Harri.
  - Tavallaan, vastasi Alistair. – Käsittääkseni sen voima ja mahti siirtyy siihen käyttäjistä, ei niin, että siinä itsessään olisi suurtakaan energiaa.
  - Siis onhan siinä jonkin verran, koska sormus on pyöreä ja symboloi täydellisyyttä, tuikkasi Claire väliin. – Neliskanttista esinettä ei käytetä koskaan.
  - Saanko minä jatkaa? kysyi Alistair närkästyneenä. – Osanottajat panevat kätensä sormuksen tai osoittimen päälle, oli se mikä hyvänsä, ajattelevat kohdetta, johon haluavat ottaa yhteyttä ja

kutsuvat sitä. Kun osallistujista tuntuu, että yhteys avautuu, sormus liikkuu kirjaimelta toiselle tai numerolle. Niistä tulee yleensä luettavia vastauksia, viestejä, mitä milloinkin.

- Keihin sillä voi ottaa yhteyttä? kysyi Harri.
- Periaatteessa kehen tahansa, vastasi Claire, mutta yleensä sellaisiin, joihin ei oteta yhteyttä muilla tavoin.
- Minä en ainakaan uskaltaisi ottaa yhteyttä vanhempiini sitä kautta, sanoi Maxine. – He voisivat suuttua.
- Useimmiten yhteyttä otetaan vainajiin, henkiin, humanoideihin tai Suuriin Käsiin, jatkoi Alistair harmistuneena keskeytyksistä.
- Miksi lauta sitten on kielletty? kysyi Harri.
- Kuulit kai, mitä rehtori sanoi Suurten Käsien häiritsemisestä, vastasi Alistair. – Vaarana on muidenkin kohdalla, että häiritsemme heitä kesken tärkeiden asioiden.
- Onko joku valittanut? Tai kannellut? kysyi Harri.
- Palaute ei aina ole myönteistä, sanoi Alistair. – Jotkut ovat joskus ärsyttäneet vahingossa jotain henkeä, joka on kostanut ikävällä tavalla. Se täytyy sanoa, että Suuret Kädet on kai aika reilu. En ole koskaan kuullut Heidän –
- Hänen, korjasi Claire.
- No, Hänen sitten. Siis: Suuret Kädet ei – vai pitäisikö minun sanoa: eivät?
- Sano, mitä haluat, sanoi punastunut Claire.
- Mitä Suurista Käsistä? jatkoi Harri.
- Hän ei ole tietävästi koskaan aiheuttanut mitään harmia tai vahinkoa kenellekään, ei edes kannellut, sanoi Alistair.
- Joten voi kysyä, miksi meitä kielletään olemasta yhteydessä Häneen? sanoi Maxine.
- Eihän Hänen tarvitsisi vastata, sanoi Anthony. – Ei yhteyttä aina saada kaikkiin.
- Ehkä Suuret Kädet pitää lapsista? ehdotti Harri.
- Puhelimessa on myös numeroita ja kirjaimia ja symboleita ja myös sillä saa yhteyden eri tahoihin, eikö niin, Harri? kysyi Artemisia.
- Totta. Siinä mielessä nonnolauta kuulostaa hyvin samanlaiselta kuin puhelin. Puhelimellakaan ei saa yhteyttä, jos ei ensin käytä käsiään, sanoi Harri ja havainnollisti kuvitteellista puhelinta juomalasilla. – Sormilla näppäillään ne numerot ensin.
- Saako puhelimella aina yhteyden? kysyi Alistair.
- Ei välttämättä. Toisessa päässä ei ehkä vastata tai olla kotona, selitti Harri.
- No niin, sama juttu nonnolaudan kanssa, kiteytti Steven.
- Minun mielestäni se ei ole sama, sanoi Artemisia. – Siksi kysyinkin!

- Miten niin ei ole? hämmästeli Alistair.
- Tollot valitsevat tietyn numeron saadakseen tietyn henkilön kiinni, sanoi Artemisia. – Vai ymmärsinkö oikein? He valitsevat sen henkilön oman numeron, niinhän?
- Kyllä, sanoi Harri. Hänestä pohtiva Artemisia oli vastustamattoman viehättävä.
- Saadakseen kiinni? ihmetteli Claire. – Tollot ovat tosi pitkällä. Henkiä on varmasti vaikeampi pitää aloillaan, mutta jos tollot ovat jo tuolla tiellä, heillä on oikea periaate.
- Luulisi silloin sen sosiaaliturvatunnuksen olevan tehokkaampi, koska se ei voi muuttua ja on silti henkilökohtainen, päätteli Alistair, joten minun mielestäni tollot ovat aika pahasti hakoteillä.
- Nonnolaudan ongelma on mielestäni siinä, että me emme voi valita yksilöidysti jonkun numeroa, sanoi Artemisia, vaan me toivomme saavamme yhteyden kulloiseenkin kohteeseen. Me tavallaan avaamme yhteyden ja toivomme, että joku osuisi kohdalle.
- Kyllähän me yksilöimme, sanoi Alistair tuhtuneena. – Kun osallistujat päättävät yhdessä, keneen otetaan yhteyttä, niin se on yhteydenottamista juuri siihen tiettyyn tahoon!
- Ei tarvitse suuttua, sanoi Artemisia.
- En minä ole suuttunut, sanoi Alistair.
- Et niin! sanoi Claire ironisesti.
- Enkä ole! sanoi Alistair melkein huutaen.
- Ota nyt rauhallisesti, kehotti Conan. – Vai omistatko sinä nonnolautatehtaan? Haittaako Artemisian epäilyt sinun bisneksiäsi?
- Minä kuulkaa putosin kärryiltä jo ajat sitten, lausui Anthony.
- Tarkoitin sitä, että telepatiassa ei tule sekaannuksia, sanoi Artemisia.
- Tuleehan, sanoi Alistair.
- Niin tulee, jos ei osaa kohdentaa, Artemisia jatkoi, mutta kun osaa, ei mokaa. Nonnolaudassa me olemme aina kanava auki yläkertaan, mutta siellä päätetään, kuka vastaa vai vastaako kukaan.
- Tuossa on kyllä perää, sanoi Steven.
- Sitä paitsi minusta on aika kummallista, että nonnolaudalla saa yhteyden niin vainajiin, ufoihin kuin Suuriin Käsiinkin, päätti Artemisia, ihan kuin niillä kaikilla olisi sama numero.
- Voihan niillä kaikilla olla sama puhelin, sanoi Alistair edelleen kiihtyneenä.
- Artemisia tarkoittaa, että jos soittaa vaikka McCartneyle, ei sieltä vastaa Lennon tai Harrison, etkö tarkoita? varmisti Harri.
- Jotain sinne päin, Artemisia sanoi.

- Miksei heillä voisi olla yhteistä puhelinta? Kun ottaa yhteyden toiseen, niin toinen voi pyytää sen toisen paikalle, päätteli Alistair. – Se on nonnolaudan idea.
- Eikö Suurilla Käsillä ole parempaa tekemistä kuin toimia viestinviejänä? Artemisia vinoili.
- Yleensä se ei ole Suuret Kädet, joka kutsuu toisen paikalle, vaan se, johon on otettu yhteyttä. Ottavathan ne toiset joskus itse sieltä päin yhteyttä yhtä lailla, puolusteli Alistair tavalla, joka vaikutti enemmän hyökkäykseltä.
- Mistä me sitä paitsi tiedämme, kuka siellä oikeastaan vastaa? ärsytti Artemisia yhä. – Kai ne siellä voivat esittää ja teeskennellä ja valehdella!
- Miten tollot tekevät puhelimesta? kysyi Anthony Harrilta.
- Periaatteessa tollot katsovat puhelinluettelosta, kirjasta, johon on kirjoitettu numerot, kenelle soittavat. On toki mahdollista, että väärä henkilö vastaa – puhelin voi olla varastettu, numero vaihtunut tai linjat sekaisin. Sitten on myös pilasoittoja, joissa esiinnyään toisena henkilönä kuin on oikeasti, selitti Harri.
- Mutta siinä soittaja esiintyy muuna kuin on, sanoi Alistair. – Henkien ja Suurten Käsien kanssa se on mahdotonta. Ne tuntevat meidät!
- Mutta me emme tunne niitä! sanoi Artemisia.
- Tunnehan, totesi Claire. – Jos haluan yhteyden kuolleeseen setääni, minä tunnistan hänet äänestä ja kaikista asioista, jotka vain hän ja minä voimme tietää.
- Voi kyllä käydä niinkin, jatkoi Harri varovaisesti, että joku vastatessaan muuttaa äänensä ja esiintyy toisena kuin on. Esimerkiksi minä voisin vastata Rommin äänellä.
- Eikä soittajalla olisi mitään keinoa tietää, oletko sinä minä vai sinä itse! kiteytti Rommi. – Kyllä tekniikka on mahtavaa! Velhojen pitäisi perehtyä siihen enemmän.
- Mihin tulokseen me tulimme? kysyi Conan. – Kokeillaanko sitä vai ei?
- Eivät kaikki vaikuta halukkailta, sanoi Alistair loukkaantuneena.
- Kyllä kaikki varmasti haluavat nähdä, miten lauta toimii, sanoi Vivian. – Eihän kenenkään ole pakko uskoa siihen!
- Se toimii varmasti paremmin kuin tollojen puhelin! sanoi Alistair.
- Minä voin herättää teidät, sanoi Maxine. – Mutta ei sanaakaan muille, ei varsinkaan Puffille!
Kun yö oli pimeä ja hiljainen, väsynyt joukko kokoontui Manalan olohuoneeseen pöydän ympärille. Sytytettiin muutama kynttilä ja levitettiin lauta sormuksineen pöydälle, jonka ympärille nuoret asettautuivat.
- Minä panen käteni sormuksen päälle ja te muut panette kätenne minun käteni päälle, opasti Alistair. – Koettakaa terävöittää mielenne.
- Tähän aikaan yöstä se ei ehkä ole helpoimpia vaatimuksia, totesi Anthony.

- Ketä kutsumme? kysyi Claire. – Minä haluaisin keskustella Suurten Käsien kanssa.
- Jospa kysellään aluksi, kuka siellä on hereillä, ehdotti Conan. Useimmat naurahtivat, Alistair ei.
- Luulen, että henget ja muut haluavat osakseen kunnioittavaa kohtelua, hän sanoi. – Minä ehdotan, että tiedustelemme, onko siellä kenellekään meistä mitään sanottavaa.

Alistairin ajatus hyväksyttiin lyömällä kättä päälle. Alistair ummisti silmänsä ja alkoi mumista:

- Onko ketään, joka haluaisi puhua kanssamme? Kuuleeko kukaan?

Toisteltuaan tätä muutaman minuutin Alistair avasi silmänsä. – Onko kellään mitään tuntemuksia?

Kaikki pyörittivät vielä päätään, kun he yhtäkkiä tunsivat pakottavaa tarvetta siirtää sormusta tiettyjen merkkien yli. – Minä otin mukaan kynän ja paperia, sanoi Claire ja merkitsi muistiin kirjaimet, joiden yli sormus liikkui. Kun se lopulta pysähtyi, Claire luki: - ”Olen Ta Geq Xw Gonorrhea-planeetalta. Olen viisitoistavuotias. Haluaisiko joku ryhtyä kirjeenvaihtoon kanssani? Olen kiinnostunut tekniikasta. Meillä on täällä ylivalonnopeudella kulkevia avaruusaluksia. Vanhempani, kaikki kolme, työskentelevät sellaisella. He ovat stuertti, lentoemo ja lentoperämies. Harrastan kuk8wataa. P.S. Foto ois kiva!”

Rommin silmät kirkastuivat. – Minä voisin ruveta! hän hihkaisi. – Jos ei kukaan muu halua? Viesti saatettiin jotenkin tiedoksi tuohon kaukaiseen maailmankolkkaan ja niin sai Rommi kirjeenvaihtotoverin. Sen jälkeen seurasi taas hiljaisuus.

- Voitaisiinko lopettaa? Minä olen ainakin aika väsynyt, sanoi Vivian. – Eikö tätä voisi tehdä paremmalla ajalla?
- Mihin me menisimme keskellä päivää, niin ettei meitä huomattaisi? kysyi Alistair. – Yritetään nyt vielä hetken. Tunnetteko? Se vaatii taas päästä liikkumaan!

Sormus teki muutaman koukeron ja Claire kirjasi ne ylös.

- ”Hei, nuoriso! Olen Suuret Kädet!” Jee! Me saimme yhteyden Häneen! kiljaisi Claire.
- Hiljaa! Herätät vielä koko koulun! sanoi Alistair. – Mitä kuuluu, Suuret Kädet?
- Pikkuisen enemmän kunnioitusta, leukaili Conan.

Sormus liikkui taas.

- ”Haluaisin valita teistä yhden, jonka vaivutan transsiin, jotta saan ilmaista itseäni minulle luonteenomaisella tavalla.” luki Claire paperista.
- Siis mitenkä? kysyi Alistair. Sormus liikkui vastauksen verran.
- ”Elehtien.”
- Ymmärrämmekö me sinua sitten ollenkaan? kysyi Alistair ja sormus vastasi.
- ”Anthony osanee tulkita teistä parhaiten.”
- Kuka joutuu transsiin? kysyi Alistair.

- ”Maxine on altis välittäjäksi. Luulen, että hän erikoistuu isona mediaattoriksi.”

Maxine järkyttyi. – Minä? Mikä minä olen toimimaan välikätenä?

- Suostu nyt vain. Ei se voi olla pahaa, jos itse Kädet toivoo sitä, pyysi Alistair.

Tuskin Maxine oli ehtinyt nyökätä, kun hänen päänsä vaipui alas ja hänen kätensä nousivat ylös. Ne tekivät välittömästi eleen, jonka Anthony tulkitsi seuraavasti:

- ”Whazzuup?”
- Mitäs tässä, olemme kokeilemassa uutta nonnolautaan, vastasi Alistair. Maxinen molemmat peukut nousivat pystyyn.
- Sanokaa te muutkin jotain, kehotti Alistair.
- Kumpaa sukupuolta olet? kysyi Artemisia. Maxinen kädet sotkivat jotain, jonka Anthony tulkitsi:
- ”Onko käsillä sukupuolta?”
- Kyykkis kohtelee meitä oppilaita inhottavasti, sanoi Claire.
- ”Näitä riittää”, selosti Anthony.
- Minun mielestäni se on ihan seko äijä, sanoi Steven. Maxinen oikea etusormi kolkutti ohimoa.
- ”Se on nuija”, Anthony tulkasi.
- Vai tarkoittiko se minua? kysyi Steven. – Mistä tiedät, ettei se tarkoittanut minua? Tarkoititko Kyykkistä vai minua, Suuret Kädet?
- Älä kysy liian monimutkaisia, sanoi Alistair.
- Hei, se on sentään Suuret Kädet, sanoi Vivian.
- Niin, mutta jos se vastaa monieleisesti, niin saako siitä selvää? Alistair puolustautui.
- No, kysytään yksinkertaisesti! tuhahti Steven. – Mitä mieltä olet Kyykkiksestä?

Maxinen peukalot kääntyivät alaspäin.

- Kiitos, tajusin, sanoi Steven ennen kuin Anthony ehti avata suutaan.
- Mitä minun pitäisi sanoa Dragoneille, kun he tönivät minua? kysyi Harri.

Oikean käden keskisormi rävähti alta aikayksikön.

- Ei tarvitse kääntää, sanoi Harri.

Maxinen kädet rupesivat vilkuttamaan ja kaikki heiluttivat käsiään vastaukseksi. Sen jälkeen Maxine heräsi.

- Katsotaan, josko joku vielä haluaisi keskustella kanssamme, sanoi Alistair ja sai sormuksen liikkumaan. – Mitä tuli? hän kysyi Clairelta.
- ”Ju-huu! Huhuu! Onko siellä ketään? Hildy-täti täällä!” Kuka tuntee Hildy-tädin?
- Ei, sanoi Alistair nopeasti, me lopetamme tähän!

Siitäkös muut virkistyivät.

- Kyllähän me nyt Hildy-tädin kanssa vaihdamme pari sanaa, sanoi Conan, joka oli nuokkunut miltei yhtä syvästi kuin Maxine. – Vai mitä mieltä muut ovat?
  - Ilman muuta, sanoi Anthony. – Onko hän sinulle sukua, Alistair?
  - On, on. Puhukaa, jos haluatte, mutta älkää kertoko, että minä olen täällä!
- Sormus suorastaan tärisi kuljetettaessa. Alistair ei koskenutkaan siihen.
- ”Hellanduudelis, miten ihania nuoria siellä! Tunteeko teistä kukaan kultapojuani, Alistair Crowlya? Niin söpö poika, oikein sievästi aina pukeutunut, kaulukset suorassa slipoverin alla.”
- Alistairin punastuminen näkyi selvästi jopa kynttilänvalossa.
- Alistair on oikein hyvä ystävämme, sanoi Anthony.
  - Hän istuu tuossa vieressä, sanoi Conan.
  - Voi paska, sanoi Alistair. – Kiitti vaan.
  - ”Moi, kultamussukka! Olethan käynyt säännöllisesti parturissa, etteivät ne niskan pyörteet pääse kasvamaan holtittomasti?”
  - Olen, täti.
  - ”Sinulla on varmaan tosi hyviä kavereita siellä. Oikein hienoa nuorisoa teistä on kasvamassa.”
  - Niin kai.
  - ”Joko sinä olet jättänyt sen höpsön tavan leikkiä paperinukeilla?”
  - En ole koskaan leikkinyt niillä.
  - ”Voi, niitähän aina piti leikata sinulle lehdistä! Piirsit niitä itse, kun valmiita ei ollut tarpeeksi.”
  - Vai paperinukkeja? totesi Conan.
  - Teen teistä paperinuket ja pistelen ne neuloja täyteen, sanoi Alistair.
  - ”Yksi asia minua on jäänyt kaivelemaan.” jatkoi Claire lukemalla Hildy-tädin terveisiä.
  - Mikä, täti?
  - ”Se, että minä niin olisin halunnut antaa sinulle sen meripihkakaulakorun, jonka isäsi pani minun mukaani arkkuun. Sehän oli aina koruistani se, jota sinä eniten halusit. Mutta siellä se on kaulassani, ei se mihinkään ole pilaantunut, sen kun käyt hakemassa!”

Aave kiertää Inhapihkassa – Dick Ala-Päättömän haamu. Hän haahuili eräässä sivukäytävässä hiljaa valittaen, kun Harri, joka aikoi oikaista lounaalle sitä kautta, törmäsi häneen.

- Olenko minä sinulle pelkkää ilmaa, Harri Potaska?
- Öh, et tietenkään, Dick. Olen pahoillani, kun juoksin sinua päin. En vain huomannut sinua, koska minulla on niin kiire.
- Mihin sinulla, noin eläväisellä nuorella, voi olla kiire? Sinä juoksit lävitseni.
- Olen menossa –

- Niin, niin. Niin te kaikki sanotte. Kukaan ei vaivaudu pohtimaan iäisyyttään. Tai yhtään mitään. Te vain säntäilette paikasta toiseen minkä jalat kantavat. Ajattelisitte joskus niitäkin, joilla ei ole jalkoja!

Harria oli varoitettu tästä aiheesta, mutta joskus tilanteet tulevat liian nopeasti.

- Kyllä minä näin, että katsoit jalkoihini! Turha kiistää! kivahti haamu.
- En, no, katsoin minä. Anteeksi, sanoi Harri.
- Ei sille nyt enää mitään voi. Tehty mikä tehty! Et tiedäkään, kuinka kovaa voi kuolleella olla!
- En varmaan, koska en tällä hetkellä ole kuollut.
- ”Tällä hetkellä”! Mitäs puhetta tuo on?
- Tarkoitan, että olen syntynyt niin monta kertaa, että pakkohan minun on olla ollut kuollut aina välillä, kenties kauankin aikaa.
- Syntynyt ja kuollut monta kertaa! Niinhän tässä itse kukin.
- Niin terveydenhoitaja sanoi.
- Terveydenhoitaja, tuhahti haamu. – Ne samat terveystalan ihmiset ovat todistelleet minulle monituiset kerrat, etten millään voi tuntea mitään, kun kerran olen kuollut. Ei muka ole elimiä tunteakaan mitään. Sanonpa vain, että on ne halut haamullakin ja kovat ovatkin!
- Ikävä kuulla, sanoi Harri osaaottavasti.
- Ikävä? Ovatko puheeni ikäviä? Ikävystytänkö minä sinua?
- En minä sitä tarkoittanut, sanoi Harri hämmästyneenä.
- Lähde! Mene jo! Sinulla on kiire. Et kuitenkaan jaksa, etkä halua, kuunnella suurista seikkailuistani, kertomuksia kauheista taisteluista, urheista sutureista, kätkeyistä aarteista...
- Kerro ihmeessä! Jaksan minä!
- Sinullahan oli kiire.
- Olen jo myöhästynyt lounaalta, joten voin aivan hyvin taikoa vatsani täydeksi, kun nälkä yllättää.
- Jos kerran olet aivan varma asiasta...
- Olen. Olenhan tässä, sanoi Harri ja kävi istumaan lattialle.
- Kun rikoin haamurajan, oli vuosi 1642 ja Euroopassa riehui kolmikymmenvuotinen sota. Piirittäessäni sotilaideni kanssa erästä varsin hyvin varustettua linnaa jo kolmatta viikkoa päätimme suorittaa rynnäkön. Siinä taistelun tuoksinassa huomasin, että yksi vihollisen kanuunoista oli suunnattu suoraan minuun. En ehtinyt suojautua, kun se ampui. Näin suuliekin leimahduksen. En seissyt mitenkään asennossa, jalkani olivat reippaasti irti toisistaan, mutta yhä voimallisesti kiinni ruumiissani. Silti, tai ehkä juuri siksi, tuo onneton

tykinammus kiskaisi ne molemmat mukaansa. Parista miehestäni se teki yläosattomia, mutta kyllä minun osani on kauhein.

- Minun mielestäni olisi aika ikävä olla ilman yläruumista, Harri sanoi.
- Ei se ole ollenkaan niin paha asia! Katsos, silloin ei tajua, mitä on menettänyt. Kuulisitpa heidän juttujaan! Ne ovat ihan päättömiä.
- Eihän heillä ole päätä eikä käsiä eikä mitään.
- Eivät he kärsi siitä. Ihan sama kuin roikkuisi housut jossain. Ei se sen kummemmalta näytä. Toinen heistä tosin on alasti.
- En ole koskaan nähnyt heitä täällä. Missä he ovat?
- Missä milloinkin. Juoksentelevat sinne tänne kuin päättömät kanat. Minulla tässä on kovimmat kärsimykset, sillä minä muistan kaiken. Aah, taaksepäin on vainajan mieli...Ne ihanat naiset; majatalojen emännät, talonpoikien tyttäret...Ne olivat yksiä hermokimppuja jokainen! Ja minulle sanotaan, että minä koen vain haamuhimoja!
- Mitä se tarkoittaa? kysyi Harri.
- Se tarkoittaa sitä, että haluttaa, vaikkei ole elimiä, joilla voisi toteuttaa haluun.
- Onhan sinulla suukin, etkä silti voi syödä.
- Mutta seksipä onkin korvien välissä! Niin! Ettäs tiedät!

7. luku: Tietopohja

Velhoksi valmistuminen vaatii kovaa työtä ja ankaraa vaivannäköä. Katsauksesta oppituntien antiin ymmärrämme, kuinka pitkällä kehityksessä velhot ovat ja kuinka tollot ovat kaukana jäljessä.

Hengentieteen oppitunnin alusta alkaen professori Sepalus kulki edestakaisin taulun edessä hosuen etusormellaan ilmaan painottaen jokaista sanomaansa sanaa erikseen. Näin hän puhui:

- Mitä on velhous? Miten se eroaa noituudesta ja taikuudesta? Kysymys ei ole niin helppo kuin äkkipäätä luulisi. Valmistuaksemme velhoiksi ei meitä auta jumal- eikä ihmisviisaus, vaan kaiken on perustuttava tieteelle. Hengentiede antaa vankan pohjan henkimaailman asioille. Kirjoittakaapa vihkoon!

Oppilaat kaivoivat vihkot ja penaalit esiin ja kirjoittivat kynä sauhuten.

- Kaiken perusta on tietämisessä. Mitä siis on tietäminen? Olisiko teillä ajatuksia? Fawkes?
- Tietäminen on sitä, että uskoo, että jokin asia on niin kuin se on, vastasi Artemisia.
- On myös oltava riittävät perusteet uskoa siihen, että asia on niin kuin se on, lisäsi Rommi.
- Asian olisi varmaan hyvä olla niin kuin uskoo, jotta se olisi tietoa, sanoi Harri.
- Hyvä. Oikein hyvä. Taikuutta on saada ihminen uskomaan johonkin, jota ei ole ja johon hän ei edes kysy syitä. Noituutta on, että ihminen luulee, että hänellä lisäksi on mitä parhaimmat syyt uskoa. On velhoutta, kun ihminen uskoo, kun hänellä on syyt uskoa ja kaiken päätteeksi asia vielä on siten kuin hän uskoo.

Seuraavaksi oli professori Saunion loitsutiedon oppitunti. Hänen luokkansa vaikutti todelliselta oppineisuuden tyyssijalta. Siellä oli hyllykaupalla Metamorfoosi-lehden vuosikertoja nahkakansissa, vahamalleja loitsujen vaikutusten vaiheista erilaisiin olioihin ja suuri kuvataulu, joka havainnollisti usean rinnakkaisen kuvan sarjoilla sammakkoeläimen, kalan, kissan, yksisarvisen, apinan, basiliskin, tollon ja velhon alkio- ja sikiökehityksen samankaltaisuutta.

- Jos ei hallitse teoriaa, ei hallitse käytäntöäkään. Niin kävi yhdelle etevimmistä oppilaistani. Hän muuttui valtavan isoksi syöpäläiseksi. Alkakaamme siis: loihtimisessa on aluksi erotettava loihtittavan olemus ja ominaisuudet. Joskus loihtimme vain toisen, joskus molemmat. Ajatellaanpa vaikka kissaa. On kissan olemus, kissuus, ja sitten ovat sen ominaisuudet, lukuisa, joskaan ei ääretön joukko ominaisuuksia, jotka tekevät kissasta kissan. Luetelkaapa kissan ominaisuuksia! Harri?
- Karvaisuus.
- Hyvä! Vivian?

- Kehräväisyys.
- Hienoa! Anthony?
- Epäluotettavuus.
- Kelpaa. Kiitos, voitte laskea kädet. Olen varma, että löytäisimme vielä monia ominaisuuksia, jotka tekevät kissasta kissan. Nyt jatkamme. On siis olemassa kissautta yhtäältä ja karvaisuutta, kehräväisyyttä, epäluotettavuutta ja muita vastaavia toisaalta. Jos haluaisin muuttaa kissan lehmäksi, miten toimisin? Mitä Rommi?
- Ajattelin ehtiä ensimmäisenä sanomaan jonkin lehmän ominaisuuden: lypsävyys.

Luokka pyrskähti nauramaan ja Rommi muuttui paljon utareita punaisemmaksi, mutta professori Saunio jatkoi kiinnittämättä näihin seikkoihin vähääkään huomiota, mistä Rommi oli erityisen kiitollinen.

- Loitsuja käyttävät taikurit, noidat ja velhot. Loitsuilla ei ole eroa, mutta taikureilla, noidilla ja velhoilla on. On taikuutta, noituutta ja velhouutta. Maxine?
- Eivätkö nuo kaikki osaa muuttaa kissan lehmäksi?
- Taikomisessa kissa ei muutu lehmäksi. Kysymys on eräänlaisesta vertauskuvallisuudesta, jolloin kissa edustaa lehmää. Sellainen huijaus riittää tolloille. Noituudessa kissan ominaisuudet muutetaan lehmän ominaisuuksiksi, niin että kissa ei näytä, haise, kuulosta, tunnu eikä maistu kissalta vaan lehmältä, mutta sen olemus säilyy ennallaan eli se on oikeasti yhä kissa. Velhouteen verrattuna taikuus ja noituus ovat vaihtoehdottomia, miltei harrastelijamaisuutta. Velho voi muuttaa kissan olemuksen lehmäksi muuttamatta sen ominaisuuksia. Tuloksena on lehmä, joka näyttää, haisee, kuulostaa, tuntuu ja maistuu kissalta, mutta on oikeasti lehmä! Tai velho voi muuttaa sekä olemuksen että ominaisuudet vaikka vain säästääkseen eläinparan identiteetikriisiltä. Tai velho voi loihtia tilanteen, jossa eläin on yhtä aikaa sekä lehmä että kissa, aidosti kumpaakin, erottelematta olemusta ja ominaisuuksia. Ymmärrättekö nyt, miksi opinnot kannattaa suorittaa loppuun?

Tämän oppitunnin jälkeen oli vuorossa historia, jota opetti lehtori Kuulopuhe.

- Miten velhous on alkanut? Päästäksemme paneutumaan tähän meidän on selvitettävä, kuka oli ensimmäinen velho! Velhous saatettiin ihmislasten tietoon Keskusgalaksin Kaikkein Korkeimpien Mestarien Neuvoston päätöksellä, joka laadittiin lähetekeskustelu numero 989e825:n päätteeksi. Planeettamme Vesituli, josta tollot omahyväisesti käyttävät nimitystä Maailma, sai vastaanottaa Suuren Opettajan numero 96. Meitä edistyneempien kulttuurien edustajia tarjoutui runsaasti vapaaehtoiseksi, mutta Mestarit pitivät tärkeänä, että Opettajaksi päätyvä olisi alusta alkaen

mahdollisimman ihmisen kaltainen. Tehtävään määrättiin lopulta Alemman Tason Jumalainen Mestari Prometheus B. Hän tuli ihmiseksi viiriäisen munasta kaksi miljardia vuotta sitten erään metsämiehen lautasella. Mies ja hänen vaimonsa olivat lapsettomia, joten Mestari B sai alusta pitäen kiinteää ravintoa. Kahdessa vuodessa hän oli täysikasvuisen miehen kokoinen ja näköinen. Hän ei kuitenkaan hylännyt lapsiystäviään. Näin kirjoitukset kertovat:” Mestari teki ystäviensä kanssa savesta lintuja. Joku heistä harmitteli, että on sääli, kun niin kauniit linnut eivät ole eläviä. Niin Mestari hyvydessään sai aikaan, että savilinnut heräsivät eloon ja lehahtivat lentoon. Lapset riemuitsivat kovin ja Mestari hymyili.” Toinen tallennettu kertomus tuo esiin Mestarin toisen puolen. ”Mestari leikki lapsiystäviensä kanssa juoksukilpailua, kun paikalle sattui ryhmä murrosikäisiä isompia poikia. He ohittivat lapset kilpailussa leikiten ja pilkkasivat Mestaria siitä, ettei tämä aikuisen mittaisena pärjännyt pienille lapsille, vaikka Mestari tietenkin vain teeskenteli häviävänsä. Yksi murrosikäisistä löi Mestaria ja sanoi, että tämän olisi kannattanut jäädä niille sijoilleen, johon Mestari sanoi:” Minä jatkan vielä pitkään, mutta sinä jäät tähän!” Kun Mestari oli tämän sanonut, lyöjä kaatui kuolleena maahan. Muut murrosikäiset säikähtivät ja pakenivat, mutta lapset iloitsivat Mestarin hyvydestä. Yhdessä he kätkivät ruumiin pusikkoon.” Kirjoitusten mukaan Mestari oli kaunis mies ja säilyneiden alushousujen perusteella on voitu päätellä hänen olleen hyvin varustettu. Hänen pitkät vaaleat hiuksensa ulottuivat ristiselkään, hänen sinisiä silmiään kehystivät sarvisankaiset silmälasit. Käytyään Nemesis-leirin puolen toisella kymmenellä hän vetäytyi kahdeksaksi vuodeksi siestalle. Päätettyään sen yllättäen – yllättäen siksi, että hän oli tehnyt jo niin paljon hyvää, että hän pääsi eläkeputkeen – hän alkoi viettää kiertävää elämää vesipuhvelin selässä. Noiden kiertolaisvuosiensa aikana hän esimerkiksi rauhoitti ihmisiä, jotka pelkäsivät rypäleistä puristetun käyneen mehun olevan juomakelvotonta, maistamalla sitä ja lausumalla: ”Tämä on hyvää!” ja nimeämällä sen viiniksi. Hän meni naimisiin ruotsalaisen neidon kanssa eräänä torstaiamuna kolmannellatoista viikolla tiettyä vuotta kello 9.45 Lemurian maistraatissa. He saivat kolme lasta, joista ainakin kaksi oli Mestarin jälkeläisiä, ja erosivat viiden avioliittovuoden jälkeen. Vaimo ryhtyi tanssijattareksi, kirjoitti omaelämäkerran ja toimi elämänsä lopulla poliittisena valtiosihteerinä. Avioeron jälkeen Mestari kulki ympäri maailmaa julistaen sanomaa ihmisten keskinäisestä rakkaudesta ja luonnon suojelemisen välttämättömyydestä, mistä ihmiset tunnistivat hänet jumalten sanansaattajaksi. Kun hän vielä oli opettanut tulentekotaidon ja keksinyt helmitaulun,

suurpääoma vaivutti hänet talviuneen. Kaksi viikkoa sen jälkeen avaruusalus kävi noutamassa hänet takaisin Keskusgalaksiin. Mestaria on yritetty tavoittaa sen jälkeen, mutta vastaaja on aina päällä ja hänen toimistonsa on annettu toiselle. Tärkeintä kuitenkin on, että asia jäi elämään.

Myös numerologian tunnit kuuluvat velhojen oppimäärään alusta lukien. Vaikka laskutikut ja helmitaulut kuuluivat jokaisen pulpetin vakiovarusteisiin, aika moni vilkuili silloin tällöin vapaata kättään pidellessään toisella kiinni lyijykynästä. Rommi riisui varmuuden vuoksi kenkensäkin.

Lehtori Upsus alkoi luennoida:

– Tollot usein kavahtavat numeroita ja laskemista, mutta velhot näkevät lukujen taakse. Luvut ovat velhojen toinen äidinkieli. On luonnollisten lukujen joukko ja luonnottomien lukujen joukko, on rationaalilukujen joukko ja irrationaalilukujen joukko, on imaginaarilukujen joukko ja elementaarilukujen joukko. Kaikkien lukujoukkojen yläpuolella ovat Korkean Taivaan Luvut, mutta niihin emme etene vielä tässä vaiheessa. Velhon on osattava laskea, pelkän lukusymboliikan hallitsee noitakin, jopa jotkut tollot. Tiedättehän, seitsemän on täydellisyyden symboli ja niin pois päin. Kuitenkin vasta laskeminen paljastaa kätkeytyt merkitykset, jokaiselle eri asiat. Kuvitelkaa lauseke, jonka tulos on ulkoapäin katsoen kovera pallo! Niin ihmeellisiä ovat laskutoimitukset!

Niin oppilaat alkoivat laskea. He laskivat kaikenlaisia laskuja ja vain harvoin kysyivät opettajalta mitään, niin selvää kaikki oli heille. Puolen tunnin kuluttua Steven, jota Harri ei ollut kummemmin pannut merkille, viittasi ja sanoi luvan saatuaan:

– Opettaja, laskin neliöjuuren $-4,2$:sta ja tajusin, että se on Vastaus. Minusta tuntuu, kuin sulaisin kaikkeuteen.

– Hän laskee alleen! huusi Vivian.

– Siten hän poistaa kehostaan kaiken kuonan ja saastan päästäkseen täydellisyyteen ja puhtauteen, sanoi lehtori Upsus.

Steven alkoi loistaa kirkasta valoa ruumiinsa joka aukosta.

– Katsokaa! Ihan silmiä häikäisee, huusi Rommi.

Kuului popsahdus, kun Stevenin otsaan puhkesi kolmas silmä.

– Olen löytänyt elämän tarkoituksen, Steven sanoi. – En enää halua kirjoittaa romaaneja.

– Tarkoitat kai, että oman elämäsi tarkoituksen. Luulisin jonkun muunkin joskus laskeneen saman laskun, mutta se ei auennut hänelle, joten se ei ollut hänen totuutensa.

– Aivan, opettaja, sanoi Steven yhtä hohtavana kuin sulatusahjo. – Minun oman elämäni ikioman tarkoituksen. Ja tässä se tulee ...

Elämä on lisääntymistä.

Lisääntyminen johtuu lisääntymistarpeesta.

Lisääntyminen loppuu, kun lisääntymistarve katoaa.

Lisääntymistarve katoaa...

Steven kävi yhä kirkaammaksi, kunnes hävisi suuta ja kolmatta silmää lukuun ottamatta kokonaan valoon.

– Miten se katoaa? kysyi Upsus. – Sano loppuun asti! Siitä voi olla hyötyä meille muille!

Stevenin suu kävi maireaan virneeseen ja hän iski kolmatta silmäänsä. Sitten hän katosi.

– Nyt on todistettu silmienne edessä, että laskemisesta voi olla ratkaisevaa hyötyä. Itse asiassa numeroihin kätkeytyy kaikki viisaus, myös meidän jokaisen elämän tarkoitus.

– Miten voimme löytää sen oikean laskun? kysyi Rommi.

– Meidän on vain laskettava. Kaikilla ei käy noin hyvä onni kuin Stevenillä. Siksi useimmat yrittävät päästä korkeammille tasoille muita teitä.

Biorytmiikan tunti tuntui Harrista helpolta, koska siellä aloitettiin aivan perusteista. Sitä piti itse rehtori.

– Mistä on velhot tehty? Mistä on tehty velhopojat ja -tytöt? Unikon siemenistä, auringonsäteistä, perhosen siipihaitukasta – niistä on velhot tehty! Mistä on tollot tehty? Tollot on tehty kissan pissasta, oksennusjuuresta ja kirpun kainalokarvoista! Niistä on tollot tehty!

Voimistelua opetti Sram Sreckins, lempinimeltään Linnunrata. Hän oli marsilainen, alkuaan kanavanhoitaja, mutta vaihtoi alaa altistuttuaan pölylle. Hänen tunneillaan kaikki istuivat kasviasennoissa, kuka lootusta kuvaavassa, kuka päivänkakkaraa, kuka osmankäämiä. Sreckinsin oppitunti oli oikeastaan kahta vuotta vanhemmille, mutta epäpätevänä hän ei välittänyt edetä opetussuunnitelmien mukaisesti, vaan piti hyödyllisenä, että oppilaat kuulevat ylempien ja alempien vuosikurssien asioita omiensa lisäksi. Hänen mukaansa tämä innostaa oppimaan uutta tai auttaa tarvittaessa paikkaamaan aukkoja tiedossa.

– Takapuoleni on korkeasti pyhä asia ja siksi teidän on keskityttävä erityisesti sen meditointiin, sanoi Sreckins, kun Harri luokkatovereineen astui liikuntasaliin. – Siksi olen antanut teille valokuvia siitä, jotta voisitte mietiskellä sitä silloinkin, kun teillä ei ole mahdollisuutta tarkastella sitä luonnossa.

– Entä jos pepunkuva pelottaa? kysyi eräs vanhempi tyttöoppilas.

– Vain lasta pepunkuva pelottaa! Onko peppuni varas, väkivallantekijä, huligaani, jotta sitä pitäisi pelätä? Mitä pahaa peppuni on sinulle tehnyt, kun se pelottaa sinua? Mitä pahaa tiedät sen tehneen?

– Opettaja, onko oikein, kun peppunne näyttää hymyilevän minulle? kysyi eräs toinen.

– Olet nähnyt aivan oikein, lapseni. Kosminen peppu hymyilee aina.

- Jos alamme meditoida takapuoltanne peseytymättä, häiritseekö se teitä? Oletteko tietoinen yleensä siitä, jos pyllyänne meditoidaan?
- Tunnen aina jonkinlaista kutinaa, kun meditointi alkaa, mutta peseytymättömyys aiheuttaa tarvetta raapia. Siksi ei ole hyvä meditoida peseytymättä ensin.
- Entä jos pepunkuva näyttää liikkuvan?
- Se on kosmista tärähtelyä. Ota vastaan kaikki, mikä sieltä tulee.
- Minusta tuntuu joskus, kuinka omakin peppuni hengittäisi itsekseen! huudahti eräs poika.
- Olet oikealla tiellä, nuori mies. Pelkkä istuminen on epämeditatiivista.
- Opettaja, onko oikein kokea Kaikkeuden Tuulien virtaavan peppunne kautta?
- On, se on oikein hyvä alku. Nyt sinun on vain itse pyrittävä olemaan Tuulen alla. Teidän on ymmärrettävä tämä: kaikkea on kaksi. Takapuoliskoja on kaksi, oikea ja vasen. Kaksi on myös aivolohkoja, oikea ja vasen. Kaksi on nännejä, oikea ja vasen. Meillä on kaksi korvaa, oikea ja vasen, ja kaksi riviä hampaita, ylempi ja alempi. Kaksin kappalein on keuhkoja ja munuaisia, oikea ja vasen kumpiakin.
- Entä nenä, opettaja? kysyi eräs vanhempi poika hieman ilkikurinen ilme kasvoillaan.
- Kaksi on sierainta, oikea ja vasen. Nenä on vain sierainten runko, kuten suu on hampaiden luola.
- Entä sydän, opettaja? jatkoi samainen poika saaden monilta tovereiltaan närkästyneitä katseita.
- Sydämässä on oikea ja vasen kammio, oikea ja vasen eteinen. Sydän on elimistämme täydellisin, koska siinä Kakseus on sulautunut Ykseydeksi, siinä kaksi osaa toimivat saumattomasti yhdessä pitäen yllä Elämää itseään. Voimme olettaa evoluution kehittävän kaiken muunkin lopulta samalla tavalla yhdeksi.
- Entä maksa, opettaja, onko se ollut alun perin kaksi? kysyi poika taas välittämättä toisten paheksuvista ilmeistä ja murahduksista.
- Ruumiimme temppele on vielä vajavainen. Maksoja olisi oltava kaksi, jotta kaikki elimistömme kuona käsiteltäisiin tehokkaasti. Kehittäköön evoluutio niitä meille kaksi. Jalkoja, joilla voimme kulkea joko ilon ja rauhan tai pimeän ja eripurun polkuja, on kaksi, vasen ja oikea. Käsiä, joilla voimme tehdä joko ilon ja rauhan tai pimeän ja eripurun tekoja, on kaksi, vasen ja oikea. Silmiä, joilla voimme kurkistella joko ilon ja rauhan tai pimeän ja eripurun avaimenrei'istä, on kaksi, vasen ja oikea.
- Opettaja, mikä merkitys on pierulla? kysyi eräs vanhempi tyttö.
- Pierulla on monta merkitystä. Meditaatiossa se on hyvin keskeinen. On pyrittävä täydelliseen pieruun. Sellainen on kosmista värähtelyä aidoimmillaan. Määrä ei koskaan korvaa laatua. Mieluummin yksi mojova kuin tuhat pihinää.
- Onko hyvän pierun oltava äänekäs?

- Äänekkyyks on huomionkipeyttä, sellaista ei pidä tavoitella. Universaalit Kaasut tuottavat hajuaistimuksen, kuuloaistin miellyttäminen on sielullista, epäpuhdasta.
  - Mutta aina niitä ei voi erottaa toisistaan, eihän, opettaja?
  - Mitä edistyneempi on, sitä paremmin nämä voi erottaa ja sitä paremmin hylätä vajavaiset keinot ja muodot.
  - Mitä ovat vajavaiset keinot, opettaja? kysyi eräs tyttöoppilas.
  - Kaikki ne, joita tarvitsette avuksenne pierun tuottamisessa. Ne auttavat alkuun; paasto, kasvisruokavalio, hengityksen pidättäminen, allergisoiminen, kaikki ovat hyviä aluksi ja jokainen etsiköön niistä oman keinonsa. Mutta kun pääsee katolle, ei tikapuilla enää tee mitään. Täydellinen ei osaa vain erottaa epäpuhdasta pierua puhtaasta, hän osaa välttää epäpuhtaita ja tuottaa vain puhtaita.
  - Onko mahdollista nähdä pierua? Entä jos näkee sen väreissä? kysyi joku vanhempi tyttö.
  - Täydellisten on mahdollista, ja ehkä joku saa alemmillakin tasoilla nähdä vilahduksen täydellisyydestä.
  - Opettaja, miksi minulle tulee usein vetelät housuun yrittäessäni saada pierua aikaan? kysyi eräs epätoivoisen oloinen nuorimies.
  - Ehkä vika on yrittämisessä. Sinulla voi olla väärät konstit tai ehkä vain yrität liikaa. Miesten ja naisten pieruilla on luonnollisia eroja, mutta erot tasoittuvat ja menettävät lopulta merkityksensä. On hyvä olla kuin lapsi. Lapsi iloitsee pienestäkin onnistumisesta eikä aseta ihmeellisiä vaatimuksia seuraavalle hetkelle.
  - Opettaja, jotkut sanovat, että piertäessä on keskitettävä kaikki ajatukset pieremiseen, jotkut taas sanovat, että on annettava kaikkien ajatusten virrata vapaasti. Kummat ovat oikeassa?
  - Eivät kummatkaan. Pieremisellä ja ajattelulla ei ole mitään tekemistä toistensa kanssa.
  - Opettaja, vielä yksi kysymys, sanoi poika, joka oli herättänyt kysymyksillään yleistä ärtymystä.
  - Jos kaikkia on kaksi, niin miten sukuelimet? Toivommeko kehittyvämmä myös nautinnoissa niin, että saamme evoluution myötä kahdet sukuelimet? Ja ovatko ne miehen vai naisen vai riippuuko se sukupuolesta?
- Koko liikuntasali oli jännittynyt. Poika tuntui suorastaan nauttivan tilanteesta, jossa muut näyttivät siltä kuin olisivat valmiita karkaamaan hänen päälleen.
- Olisinko näin erehtynyt? vastasi Sreckins pienen tauon jälkeen. – En olekaan. Sillä mainitsemani elimet ja raajat toimivat täydellisesti yksin ilman mitään pareja sinänsä. Mutta näinhän ei ole asianlaita sukuelimien kohdalla. Ne saavat täyttymyksen kohdatessaan vastinparinsa. Tässä kohden emme siis tarvitse evoluutiota avuksemme. Toisaalta siinä, missä sukuelimemme toimivat yksin,

siis sukusolujen tuottamisessa, siinähan niitä on kaksi: on kahdet kivekset, oikea ja vasen, ja kahdet munasarjat, oikeat ja vasemmat!

Sreckins sai huumaavat aplodit vastauksestaan, mutta kysyjäkään ei vaikuttanut tyytymättömältä.

– Nyt, lapset, oppitunti on päättynyt. Muistutan kuitenkin, että seuraavalla kerralla puhumme seksistä, tuosta pidäkkeettömästä energian kanavoinnista. Saatte tutustua omakohtaisesti muun muassa tuliseksiin, jääseksiin, lumiseksiin, sfääriseksiin, enkeliseksiin, sateenkaariseksiin, salamaseksiin, myrskyiseksiin, timanttiseksiin, smaragdiseksiin, rubiiniseksiin, opaaliseksiin ja Cullinaniin sekä joko-nyt-on-lauantai -seksiin.

Tulevaisuudentutkimusta opetti Sooda, pieni vihreä menninkäinen, jolla oli suuret sivulle sojottavat karvaiset korvat ja syvät uurteet otsalla. Lisäksi hän puhui englantia vähän huonosti.

– Suuret Kädet noppaa pelaavat Kaikkeudessa. Meidän tehtävä silmäluvut paljastaa on!

Ennustaminen tuttua kaikille lienee. Melkein käy kaikki selvittämiseen tulevan ja menneen ja nykyhetken. Kahvinporot, teelehdet, sanomalehdet, käy kaikki. Eläin käy hyvin. Elävä tai kuollut. Kala hyvin käy. Kuolleesta enemmän irti ottaa uskaltaa, enemmän tulkintamahdollisuuksia. Hajun tunneteko? Johtuu kuolleista kissoista, joita kohta tutkimme!

– Minulla on huoneessa sammakonkutua, kuiskasi Rommi Harrille. – Jos kasvatamme niitä, voimme ennustella itseksemmekin!

– Opettaja, voiko sammakosta ennustaa? kysyi Harri.

– Voipa hyvinkin, hyvin voi, vastasi Sooda.

Artemisia päätti osoittaa tietämystään ja viittasi.

– Opettaja, voisiko latimerian sisälmyksistä katsoa tulevaan?

– Mikä olla se? kysyi Sooda.

– Kala, jollaisia on elänyt 60 miljoonaa vuotta sitten, vastasi Artemisia.

– Mitä kysytkään? sanoi Sooda.

– Että voiko sellaisesta nähdä tulevaa?

– Tiedä en sitä, mutta ainakin kauas menneisyyteen, vastasi Sooda. Toisten tirsruminen suututti Artemisiaa, mutta näytti kovasti ilahduttavan Soodaa. Mutta sitten Sooda sanoi kuin myönnötyksenä:

– Harvinainen eläin, harvinaiset asiat.

Silloin Artemisia viittasi jälleen.

– Jos siis avaisi pandan, saisiko siitä tietää tulevaa?

– Panda olla harvinainen, sanoi Sooda.

– Joten siitä siis näkisi tulevaisuuteen? kysyi Artemisia varmistaen.

– Ainakin kiinalaisten, vastasi Sooda. Luokka remahti nauramaan. Artemisia ei puhunut enää mitään ja Sooda jatkoi opetusta. Lopuksi hän pysähtyi aivan Harrin pulpetin eteen.

– Ennustaminen myös pelottavaa olla voi, sanoi Sooda ja katsahti Harriin. – Se syytä tietää on myös suuren Potaska Harrin.

Harri tunsu kuohahduksen sisimmässään.

– Minä en pelkää, Harri sanoi.

Sooda kurottautui lähemmäksi ja osoitteli Harria viivoittimen mittaisella käyrällä kepillään.

– Vielä sinä pelkää, Potaska Harri, hä hä! Vielä pelkää sinä! Hä hä hä!

Alkemiaa, taikajuomien ja -liemien valmistamista, opetti Kyykkis. Hän oli ruma ja inhottava kaikin puolin ja siis myös ilmiselvästi paha. Monet olisivat olleet valmiita siltä istumalta julistamaan hänet noidaksi ja oli hyvin hämmentävää, että hänen annettiin opettaa. Hänellä oli kuitenkin koulussa jonkin verran valtaa, koska hän oli apulaisrehtori.

- Te pienet paholaisen penikat haluatte tietysti oppia valmistamaan elämän eliksiiriä, eikö niin? Olette kuulleet, että sellaista on mahdollista tehdä ja elää ikuisesti, eikö niin? Voin kertoa teille, että niin todella on asian laita. Mutta on myös niin, että sen valmistamisessa on hallittava niin monimutkaisia taitoja, ettei niitä mitenkään voi opettaa ensimmäisellä luokalla. Voin kuitenkin kertoa, että minä tunnen ne salaisuudet niin hyvin, että osaan oikotien. Sitä voi valmistaa helpomminkin. Paljon helpommin. Mutta silloin juomalla voi olla hirvittäviä sivuvaikutuksia!
- Jotka näemme hänen kasvoistaan, kuiskasi Harri vieressään istuville Rommille ja Artemisialle, jotka pyrskähtivät kikatukseen.
- Kuka uskaltaa häiritä opetusta? kivahti Kyykkis. – Sinäkö, nuori Potaska?
- En, opettaja, sanoi Harri onnistuen säilyttämään ilmeensä täysin vakavana. – Itse asiassa minusta olisi kiinnostavaa tietää, minkälaisilla liemillä olisi hyvä aloittaa, jotta kehittyisi ensiluokan taikajuomanlaskijaksi.
- Mutta lapsi hyvä, tähän olette ensiluokkaisia! naurahti Kyykkis saaden muut nauramaan Harriin. – Mutta ehkä lemme-rohdoilla. Minä tosin en aloittanut niillä. Mutta eipä minun tarvinnut sitä kysyä keneltäkään. Voisin sanella teille ihmeellisiä kaavoja, mutta kirjojenne marginaalit ovat liian kapeita! Siksi me seuraamme opetussuunnitelmaa, joka on tylsä, turhanpäiväinen ja vaativa. Pitäydymme ensimmäisenä lukuvuonna neljässä taika-ainesosia koskevassa perussäännössä: mitä teidän eteenne annetaankaan, käsittelette niitä sellaisina kuin ne ovat, erottamatta, jakamatta, muuttamatta ja sekoittamatta. Ilman alkuaineiden perinpohjaista tuntemusta

on turha kuvitella etenevänsä! Täällä opettelemme valmistamaan kaikki alusta pitäen, emmekä alennu käyttämään mitään vihaliemikuutioita!

Pitkä koulupäivä päättyi luonnonkansojentiedon tuntiin. Lehtori Noikka Joikka Voikan rummun paukutus tahdittamana oppilaat vaipuivat syvähenkiseen tilaan, jossa he kohtasivat kukin oman voimaeläimensä. Niiden vertailu oli kiinnostavin puheenaihe iltapalalla.

- Mitkä ovat teidän voimaeläimenne? kysyi Claire. – Minun on jakkihärkä.
- Pingviini, sanoi Artemisia.
- Aarnikotka, vastasi Harri.
- Minun on karhu. Murr...sanoi Anthony.
- Minun on susi. Hau, sanoi Conan.
- Ei susi sano ”hau”! Koira sanoo ”hau”, väitti Maxine.
- Sinä keskeytit minut, sanoi Conan. – Olin sanomassa: hauuuuuu!
- Mikä on sinun, Vivian? kysyi Claire.
- Hai. Pul.
- Mitä?
- Hai on kala, vastasi Vivian.
- Selvä...Entä sinä, Rommi?
- En saanut selvää.
- Harmin paikka. Ehkä se selviää seuraavalla tunnilla, sanoi Claire osaaottavasti.
- Toivotaan niin, sanoi Rommi.

Kun toiset eivät kuulleet, Harri kääntyi Rommin puoleen.

- Etkö tosiaan kohdannut omaa voimaeläintäsi? Opettajahan sanoi, että kaikki saavat sen, koska kaikilla on sellainen.
- Sain minä, mutta en kehdannut tunnustaa sitä, sanoi Rommi.
- Mikset? Mikä sinun voimaeläimesi on?
- Täi.

8. luku: Jokainen on yksilö

Rommi heräsi aurinkoiseen tunteeseen. Hän oli nähnyt hyvää unta. Siinä aurinko helli häntä suloisesti, amiraali tervehti häntä, jättiläinen vilkutti hänelle (se ei ollut Harming), enkeli saatteli häntä, tikapuiden ylimmällä puolalla seisoivat elefantit ja katolla oli alasin.

- Nuo ovat kaikki tosi hyviä enteitä, sanoi Harri aamiaispöydässä. – Ehkä sinulle on tiedossa oikea onnen päivä!
- Enpä tiedä, sanoi Rommi mietteliäästi. – Minua on koko ajan vaivannut se, etten ole onnistunut yhdistämään raahaamiani sähkövempaimia toisiinsa mielekkäällä tavalla.
- Jos se ei onnistukaan kuin tollojen mailla, sanoi Anthony.

Rommin hyvä tuuli vaihtui ankaraan mietiskelyyn. Johdot ja mittarit valtasivat hänen mielensä niin, ettei syömisestä tahtonut tulla mitään.

- Hei, professori, syöhän puurosi! nauroi Anthony.
- Joo, tietty, sanoi Rommi, mutta vaipui taas ajatuksiinsa. Hän havahtui, kun Conan kilautti näkymättömällä kivellä hänen lautastaan.
- Ruokalassa ei saisi loitsia, sanoi Claire.
- Oli ihan pakko, nauroi Conan.

Puuro oli jäähtynyt, joten Rommi lämmitti sitä pienellä liekillä sormenpäistään. Hän unohti kuitenkin pian vilkuilla sivuilleen, ettei kukaan näkisi hänen loihtivan. Sitten hän unohtui ajattelemaan taas kojeitaan. Hän havahtui, kun palaneen puuron savu tunkeutui hänen sieraimiinsa.

- Rommi Wells, loihditko sinä ruokalassa? Ja vielä leikit ruualla! lehtori Upsus saarnasi. – Nyt poistut heti pöydästä!
- Miksi ette sanoneet mitään? kysyi Rommi loukkaantuneena ystäviltaan, jotka vain virnuilivat hänelle takaisin.

Rommi lähti ruokalasta vatsa tyhjänä, mutta ajatukset niin kiinni ratkaisemattomassa ongelmassaan, että hän unohti loihtia vatsansa täyteen. Se riittäisi lounaaseen, vaikka ravintoarvo olisi vähäisempi, mutta Rommi ei huomannut nälkäänsä ollenkaan. Kun hän palasi Manalaan, hän otti esiin koulukirjat ja kassin, jossa olivat hänen sähkövirityksensä. Haamut ulisivat oppilaita tunnille, mutta Rommi piteli käsissään eri paksuisia johtoja, monenlaisia mittareita ja muuta elektronista roinaa. Hän yhdisteli niitä jälleen monin eri tavoin, joita hän ei ollut tähän mennessä kokeillut.

Kuului räsähdys ja näkyi pieni kipinä, viisari värähti ja näytössä vilahti numerosarja, kun Rommi yhdisti releet toisiinsa seitsemännellätoista tavalla tänä aamuna. Hän muutti hiukan kytkentää, jolloin räsähdys toistui lyhyempänä. Hän vaihtoi napojen paikkaa, mutta se ei tuottanut

tulosta. Hän sääti jotain, kiristi toisesta kohtaa, löysäsi muualta ja irrotti yhden johdon. Jälleen räsähti, mutta se muuttui nopeasti tasaiseksi surinaksi. Viisarit eivät heiluneet enää holtittomasti, eivätkä näyttöjen luvut vaihtuneet hallitsemattomasti. Nyt kaikella oli yhteys hänen pitelemäänsä sauvaan! Kun hän liikutti sitä, numerot vaihtuivat rauhallisesti, pienellä viiveellä, mutta osoittaen selvästi, että kone oli hänen hallinnassaan eli se toimi. Mutta mitä sillä tehdään? Mitä se mittaa tai näyttää? Rommi liikutti putkea rauhallisesti ja osoitteli sillä kehonsa eri kohtia. Viisari liikahti enemmän ja lukemat nousivat selvästi, kun putki osui lähelle kehon energiakeskuksia. Rommi toisti liikkeet useaan kertaan ja sai aina samat tulokset.

- Kuten havaitsette, lukemat ovat suurimmat tässä kohtaa otsaa, johon kolmas silmä puhkeaa. Mittari on silloin melkein punaisella, sanoi Rommi luokan edessä.

Professori Sepalus hieroi leukaansa. Rommi oli myöhästynyt tunnilta reippaasti, mutta normaalin pahoittelun sijasta hän oli hihkunut intoa, niin että hyväluontoinen Sepalus oli antanut hänen selittää aikaansaannoksiaan.

- Kone siis paljastaa meille kehomme energiakeskukset, sanoi Rommi. – Sekä niiden suuruudet.
- Ensiksi mainitut me tiedämme, sanoi Sepalus. – Me tiedämme niiden sijainnit. Kirillian-kuvauksessa me jopa näemme auran muodon ja suuruuden. Mitä me teemme numerotiedoilla?
- Kyllähän meidän energiamme eroavat toisistaan myös vahvuudeltaan, sanoi Rommi, mutta enemmän hämmästyneenä kuin pahastuneena. – Tämä on täsmällinen keino selvittää energiamme vahvuudet. Jos olen oikeassa, niin kojeeni näyttää eri lukemia eri velhojen kohdalla. Onko vapaaehtoisia? Tehdään heti vertailu!

Yksikään käsi ei noussut. Kaikkien ilmeet olivat lähinnä järkyttyneitä.

- Ei tämä satu! Ei tämä tunnu ollenkaan. Katsokaa vaikka, sanoi Rommi ja liikutti putkea. Numerot vaihtuivat ja viisari heilui, mutta kukaan ei liikahtanutkaan.
- Opettaja? sanoi Rommi kääntyen anovasti Sepaluksen puoleen.
- Älä minuun katso! Sepalus sanoi tyrmistyneenä.
- Tulkaa nyt joku, niin nähdään, onko meissä eroja, aneli Rommi.

Harri viittasi. – Minä tulen, jos lupaat, ettei se satu.

- Lupaani! riemuitsi Rommi. – Saat jopa itse pitää tätä kädessäsi!
- Joo, pitele sinä vain, sanoi Harri kootessaan kaiken rohkeutensa ja kävellessään luokan eteen. – Ethän vain työnnä sitä mihinkään?

- En edes hipaise sinua, sanoi Rommi innoissaan. – Huomasin, että putkea kannattaa pitää parin sentin päässä kohteesta, jotta saa luotettavimman tuloksen. Kauempaa se ei ota niin tarkasti, ihan läheltä se ei ota ollenkaan.
- Ota mitä? kysyi Harri.
- No, havaitse energiaa. Auraa. Mitä se nyt tekeekään, vastasi Rommi ja otti Harria oikeasta kädestä ja liikutti putkea sen ympäri. – Huomaatte, että koneeni vahvistaa meille opetetut asiat. Energia tai aura on vahvempi sormissa ja erityisesti sormenpäissä, vahvin etusormessa, vahva kämmenessä, heikompi kämmenselässä.
- Kaikki löytyy kirjoista, eikä siihen ole tarvittu yhtään konetta, sanoi Sepalus.

Rommi ei kiinnittänyt mitään huomiota harmistuneeseen opettajaan, vaan jatkoi innokkaasti.

- Havaitsette, että Harrillakin suurin lukema saadaan kolmannen silmän kohdalta otsasta. Näette, että mittari hyppää selvästi punaisen puolelle. Se näyttää olevan selvästi enemmän kuin omani. Huomaatteko eron? Minun otsani tuotti lukemaksi 88,02, mutta Harri sai peräti 112,74! Haluaako joku muu tietää omat lukemansa?

Luokassa virisi innostus. Oli Rommin keksinnössä järkeä tai ei, ainakin lopputunti kuluisi mukavasti mittailtaessa. Niinpä koko luokka muodosti jonon Rommin eteen.

- Joku voisi merkitä niitä lukuja vihkoon, että voidaan vertailla, sanoi Rommi.
- Minä voin olla kirjuri, sanoi Claire.

Rommi liikutti sauvaa aluksi laajalti, mutta koska siihen meni liian paljon aikaa, sovittiin mittauspisteiksi otsa, sydän, selkäranka, sukuelimet (sen jälkeen kun vahingossa havaittiin myös siellä energiavaihteluja) sekä oikea käsi ja erityisesti sen etusormi. Puff halusi mittauttaa myös keskisormensa, jonka energia paljastui yllättäen etusormea suuremmaksi.

Sepaluksen oppitunti eteni loppuun asti Rommin johdolla, mutta omalla tunnillaan Kyykkis kielsi koneen käytön takavarikoinnin uhalla. Kun Sooda vielä teki siitä pilaa, loppuivat kaikilta mittaushalut.

Iltapäivällä jatkuivat terveystarkastukset. Harri istui yksin odotushuoneessa, kun terveydenhoitajan ovi avautui ja Rommi käveli ulos.

- Miten meni? kysyi Harri.
- Ihan hyvin. Katsottiin lähinnä entisiä elämiäni.
- Mihin jätit koneesi?
- Rehtorille.
- Menitkö näyttämään sitä hänelle? Hienoa! Hän varmaan ymmärsi sitä.
- En tiedä. Selostin hänelle sen toimintaperiaatteen.
- Mitä hän sanoi?

- Ei mitään.
- Pakkohan hänen oli jotain sanoa!
- Hän kysyi, mitä minulla on seuraavaksi ja kun sanoin, että terkkari, niin hän sanoi, että hyvä.
- Minä uskon, että rehtori tajuaa sinua.
- Toivotaan. Minä menen vielä tunnille. Nähdään illalla!

Kouluterveydenhoitajan odotushuoneessa oli viisi muovituolia ja lehtiteline. Seinällä oli julisteita, jotka valistivat kaikenlaisista oppilaita uhkaavista vaaroista. ”Vain tollo tyytyy taikuuteen!” ”Miksi jäisit noidaksi? Tule siksi, joka olet – velhoksi!” Harri tunsi olonsa epävarmaksi. Nurkassa roikkui ihmisen luuranko, mutta mistään ei selvinnyt, oliko se velhon vai tollon. Lehtitelineessä oli erilaisia terveydenhoitoon liittyviä vihkosia: ”Mitä rintasi kertovat?” ”Käsien viivat, tulevaisuutesi ja terveys” ”Luomista löytyy toivo” ”Kiveksiesi kertomaa” Harri otti viimeksi mainitun käteensä ja alkoi lukea.

”Testiomantia (lat. testis, kives) on hienompi nimitys arkipäiväiselle kivesten tulkinnalle. Kouluterveydenhuollossa poikavelhojen kivesten tarkkailu muodostaa keskeisen osan vuosittaisesta tarkastuksesta. Kivesten lukemisella kyetään antamaan oppilaalle, hänen huoltajilleen (mikäli eivät ole tolloja) ja koululle kokonaiskuva oppilaan persoonallisuudesta ja hänen kyvyistään. Kaikki terveystarkastuksessa ilmenevä käsitellään tietysti mitä suurimmalla luottamuksella.

”Seuraavassa esitellään testiomantian perustulkinnat. On muistettava, että viime kädessä jokainen kives on kantajansa tavoin ainutlaatuinen. Koulutettu henkilö osaa ja voi tehdä erittäin yksityiskohtaisia ja pitkälle meneviä tulkintoja, mutta tottumattoman on pidätyttävä sellaisista.”

Väripohjalla luki: ”Muistathan, ettei kivesten lukemisella voida ennustaa tulevaisuutta (Velhojen Korkeimman Neuvoston päätös 123).”

”Kivekset muodostavat yhden toisiaan täydentävän kokonaisuuden. Vasen kives kertoo henkilön syntymäpotentiaalin, oikea kives nykyisen luonteen ja oletettavan kehityksen.” Lauseen perässä oli tähti. Alaviitteessä luki: ”Näin tietenkin oikeakätisillä, vasenkätisillä päinvastoin.” Leipäteksti jatkui: ”Iän myötä kiveksissä tapahtuu muutoksia, joita aiheuttavat fyysiset sairaudet, onnettomuudet ja pysyvät mielialan muutokset, joten testiomantiassa pitkäjänteisyys on onnistuneen tulkinnan perusedellytys.”

Vihkosessa oli kuva kiveksistä edestä, sivulta ja takaa. Joitakin kohtia oli nimetty ”Kaikille kiveksille yhteisinä piirteinä”: Venuksen kohouma, Afroditen alanko, Heran halkio, Dianan kaarre, Diogeneen jakoviiva, Ledan kyhmy, Occamin viilto, Lukianoksen polku, Silvanuksen vuoret. Oikeaa kivistä nimitettiin Toisen omaksi, vasenta Kantajan omaksi. Harri luki vihkosta:

MUOTO:

pyöreä – musikaalista lahjakkuutta
 soikea – taipumusta alkoholismiin
 kuutio – rikollinen luonne
 pyramidi – filosofinen luonne
 kärjellään seisova pyramidi – tieteellinen maailmankatsomus
 särmiö – poikkitieteellinen maailmankatsomus
 kartio – taiteellinen luonne
 ympyrälieriö – idealistinen luonne
 vino ympyrälieriö – yksinkertainen luonne
 tetraedri – käytännöllinen luonne
 oktaedri – moraaliton luonne
 ikosaedri – jakautunut persoonallisuus.

TUNTU:

muhurainen – melankolikko
 tasainen – sangviinikko
 kova – flegmaatikko
 pehmeä – koleerikko
 kimmoisa – mysteerikko
 jäntevä – sekaluonne
 liikkuu nesteessä – idiootti
 kiinni sisäpinnassa – sonni.

ASEMA:

oikea ylempänä – runoilija
 vasen ylempänä – vaurautta
 oikea edessä – korkea moraalit
 vasen edessä – lahjaton
 yhtä ylhäällä/alhaalla – jonglööri
 yhtä edessä/takana – ihmissuhdetaitoja.

ULOTTUVUUS:

isot roikkukivekset – eroottista osaamista
 pienet roikkukivekset – eroottista osaamattomuutta
 isot kiinnittyneet – poliitikko
 pienet kiinnittyneet – virkamiestyypit.

VÄRI:

vaalea – karsastusta
 tumma – ihmisenä kypsä
 tummempi – itseriittoisuutta
 tummin – ongelmia hygienian kanssa.

KARVOITUS:

runsas – taipumusta haihatteluun
 harva – suvaitseva
 sileä, karvaton – infantiili.

KOKO:

isot – helppo luonne
 pienet – omituisia tapoja.

Harri oli ehtinyt lukaista vihkosen läpi, kun kouluterveydenhoitaja Kamfeeri-Meeri avasi vastaanottohuoneensa oven ja kajautti Harrin nimen. Harri nousi seisomaan ja käveli ovelle. Terkkari ohjasi hänet sisään ja sulki oven hänen jälkeensä.

- Pesepä ensin kätesi, sanoi Kamfeeri-Meeri.

Harri meni lavuaarin luo ja painoi pesuainetuubia. Hän painoi sitä uudestaan ja uudestaan, mutta sieltä ei tuntunut tulevan kuin vettä.

- Anteeksi, mutta näyttää siltä, että pesuaine on loppu ja että tuubista tulee vain vettä, sanoi Harri.
- Ei pidä paikkaansa. Vesi tulee hanasta, pesuaine tuubista.
- Tuota, anteeksi vain, mutta molemmista tulee vettä, tuubista tosin vain pikkuriikkisen kerrallaan.

Kamfeeri-Meeri käveli Harrin luo.

- Tämä on pesuainetta, hän sanoi osoittaen tuubia. – Sinä olet selvästi tollojen tapojen orja. Vie aikaa kitkeä tuommoiset tottumukset sinusta, jos et itse ole siihen halukas. Ehkä se ei onnistu sittenkään.
- En ymmärrä, sanoi Harri hätääntyneenä.
- No, älä noin kovasti säikähdä. Sinulla on mielikuva tollojen pesuaineputkiloista, joissa kirkkaan värinen tahna tai liuos valuu hitaasti, vaikka puristaisi kuinka kovaa. Me velhot tiedämme paremmin. On käytännöllisempää ja taloudellisempää laimentaa pesuaineliuos molekyylyitasolle asti, niin ettei siinä oleva pesuaine kuluta ihoa tai hiuksia. Pesuaineet kun ovat aina kemikaaleja. Näin toimimalla poistamme niistä myrkyt ja haitalliset ainesosat, mutta jätämme terveelliset ja hyödylliset. Eivätkä rahanahneet tyypit pääse rikastumaan

pesuaineilla, jotka sentään ovat päivittäisiä välttämättömyyksiä. Tulepa istumaan tähän pöydän viereen!

Harri asteli osoitetulle paikalle.

- Sinulla on luomenalku vasemmassa käsivarressa.

Harri katsoi kättään. Niin tosiaan oli.

- Se merkitsee, että ensi tiistaina hukkaat lompakkosi, alkuiltapäivästä. Jos sinulla on toisessa käsivarressa myös luomi...

He katsoivat molemmat oikeaan käsivarteen.

- Ei ole, sanoi Kamfeeri-Meeri. Kirjoitan papereihisi: ”Toista luomea vastaavassa kohdassa ei löytynyt.”
- Mitä se tarkoittaa? kysyi Harri.
- Ei mitään vakavaa. Et vain löydä lompakkoasi.
- Sepä harmi, Harri sanoi.
- Ei etukäteen kannata harmitella.
- Ehkei sitten. Eihän sille voi mitään, Harri totesi.
- Otapa hyvä asento. Aion nyt hypnotisoida sinut, Harri. Teen niin kaikille, jotta saadaan selville teidän edelliset elämät. Monet vaikeudet ja ongelmat juontuvat menneisyydestämme, ja mitä vaikeampia, sitä kaukaisempia ne usein ovat, koska ne ovat kulkeneet mukanaamme sitä pitemmän ajan. Nykyään näihin kiinnitetään vakavasti huomiota ja oppilaat ohjataan tarpeen vaatiessa jopa terapiaan. Papereiden mukaan sinulla on ollut usein muistumia aikaisemmista elämästäsi.
- Niin, olen nähnyt unia, mutta kasvatusvanhempani eivät ole auttaneet minua selvittämään niitä. Olenkin aina halunnut tietää, missä kaikkialla olen elänyt, sanoi Harri innostuneena.
- Varoitan sinua, Harri. Kaikki, mitä saamme tietää, ei välttämättä ole lainkaan mukavaa.
- Miten niin? Harri hämmästeli.
- Ajattelepa itse. Jos muistelet nykyistä elämäsi taaksepäin, muistat hyviä asioita ja huonoja asioita, eikö niin?
- Kyllä.
- Jos siis lähdemme kaivelemaan menneitä elämiäsi, siellä on moninkertainen määrä niitä molempia ja vielä paljon suuremmalla voimalla. Syntyviä, kuolemia, sydänsuruja, sairauksia, ystävyyttä, rakkautta, sanalla sanoen: kaikkea.

Harri ei ollut koskaan tullut ajatelleeksi asiaa tuolta kannalta.

- Olisiko siinä tapauksessa parempi jättää kaivelematta? kysyi Harri.

- Mietipä sitä. Olet velho. Olet tietoinen mahdollisuudestasi käydä käsiksi nyt kaikkeen, mitä sinulle on kertynyt taakaksi. Voi olla, että muinaisuudestasi löytyy hirmuisia asioita, mutta koska olet velho, on myös luultavaa, että olet jo menneisydessäsi selvittänyt suuren osan ongelmiasi. Ehkä nyt tarvitaan vain hienosäätö, viimeinen silaus. Mehän olemme loppujen lopuksi kuin aatelisia, sanoi Kamfeeri-Meeri.
- Jos jätän käyttämättä tämän tilaisuuden, en ehkä kykene palvelemaan lähimmäisiäni sillä paikalla, johon minut on tarkoitettu, sanoi Harri vakavana.
- Olet viisas poika, Harri Potaska. Päätös on viime kädessä sinun. En voi tehdä mitään kovin hyödyllistä vasten tahtoasi.

Harri tunsu aikuisuuden hengen hartioillaan. Hän suoristautui tuolissaan ja nyökkäsi vakavana.

- Tässä voi olla sellainen lisähyöty, että jos käy ilmi, että olet aikaisemmin opiskellut Inhapihkassa, sinulta ei enää peritä oppilasmaksua, sanoi Kamfeeri-Meeri hymyillen.
- Miksei?
- Eihän samalta henkilöltä veloiteta useampaan kertaan! Kamfeeri-Meeri naurahti. – Mutta nyt, Harri Potaska, tunnet itsesi väsyneeksi. Silmäluomesi alkavat painaa, ripsesi eivät pysty harjaamaan kaikkea unihiekkaa. Rentoudut, annat kaikkien lihaksiesi valua löysänä alaspäin. Et jännitä, et kuule kuin minun puheeni ja sen, mitä sielusi paljastaa.

Harria raukaisu. Hän olisi mieluusti ojentautunut, mutta onneksi muovinen tuoli oli ergonomisesti muotoiltu, niin että se tarjosi pehmeähkön sylin. Harri tunsu nukahtavansa, mutta kuitenkin ohjailevansa itseään. Hän kuuli terveydenhoitajan äänen, mutta se ei häirinnyt häntä, vaan tuntui äidillisen opastavalta.

- Olen ratsun selässä. Ratsastan hurjaa vauhtia arolla. Roikotan kädessäni jonkun päätä...Riemuitsen, se on viholliseni pää...Saavun teltalle. Siellä toverini odottaa minua. Hän tervehtii minua käden heilautuksella ja kutsuu minua...Menemme telttaan. Hän riisuutuu ja käy vatsalleen...
- Hyvä, riittää jo, jatka matkaasi, sanoi Kamfeeri-Meeri lempeästi.

Harri kävi läpi seitsemänkymmentäkolme entistä elämäänsä ja terveydenhoitajan vastaanotto venyi kolmituntiseksi. Kun vastaanotot olivat siltä päivää ohi – Harri oli Manalan viimeinen; hänet oli sijoitettu viimeiseksi, koska arveltiin, että hänellä olisi runsaasti entisiä elämiä – Harri ja muut ensimmäisen vuoden oppilaat keskustelivat innokkaasti entisistä elämistään koulun takkahuoneessa. He olivat olleet sotapäälliköjä ja kuninkaita, kurtisaaneja ja humanoideja.

- Olin faarao, ajatelkaa! riemuitsi Alistair. – Minä rakennutin pyramidin itselleni. Viisikymmentä tuhatta orjaa raatoi vuokseni. Minut haudattiin juhlallisoin menoin ja kammioni pantiin täyteen ihmeellisiä rikkauksia.

- Parasta tässä on, että minä olin se hautarosvo, joka vei ne kaikki! nauroi Anthony.
- Mihin sinä muuten kulutit ne kaikki kalleudet? kysyi Harri.
- Luulen, että viiniin, lauluun ja naisiin, päätellen siitä, miten kurjissa oloissa vietin seuraavat kuusi lihaksi tuloani, vastasi Anthony. – Kuolin koleraan neljä kertaa peräjälkeen.
- Minä olin täällä koulussa ensimmäisen kerran oppilaana kuusikymmentä vuotta sitten, sanoi Rommi. – Eikä minun tarvitse maksaa koulumaksua! Se on hyvä uutinen isälle ja äidille.
- Koska he ovat niin köyhiä, irvisteli Puff Dragon.
- Ehkä selvitämme sinun entiset elämäsi myös, Puff, ja kerromme niistä julkisesti, sanoi Artemisia terävästi.
- Siitä vaan, saatatte yllättyä, Puff sihisi upottavan nojatuolin syvyyksistä.
- Yllätymme vain, jos olet ollut jotain muuta kuin nokkonen tai mato ja jos jälleensyntymiesi määrä on alle viisisataa. Mutta Rommi, jos ehdit silloin käydä koulun, eihän sinun tarvitsisi käydä tätä uudelleen, sanoi Conan.
- Kaikki kurssit, jotka on käynyt joskus aiemmissä elämissä, hyvitetään, lukee säännöissä, sanoi Anthony.
- Siinä vain kävi sillä tavalla ikävästi, että en ehtinyt koskaan edes saapua kouluun, koska kuolin Lontoon pommituksissa. Ainoastaan lukukausimaksut ehdittiin hoitaa. Sitten kuolin.
- Minulla taas on aika hassu kuvio äidin kanssa, sanoi Maxine. – Jos muistan oikein, niin ensin minä synnytin äitini, sen jälkeen hän synnytti minut. Sitten taas minä synnytin hänet, minkä jälkeen hän synnytti minut. Kaksitoista sukupolvea! Kaikki lähti siitä, että olimme alun perin toisiimme syvästi kiintyneet kaksoisveljet.

Ilta päättyi, kun valvoja tuli hätistelemään oppilaat Manalaan. Harri huomasi, että Rommi istui puristaen silmiään tiukasti kiinni. Uudelleen ja uudelleen Rommi kertasi näkemäänsä. Hypnoosin paljastamat kuvat jylläsivät hänen mielessään: ”Ruokaa, ruuan luokse. Hyviä tähteitä. Lautasella. Täytyy ehtiä ennen tovereita. Aargh! Valoa! Pois! Kirkas! Pakoon! Päästäkää, pois tieltä!”

- Mikä sinulla on, Rommi? Harri kysyi ja laske kätensä Rommin olalle.
- Minä vain en jaksanut kertoa ihan kaikkea, vaikka onhan meillä jokaisella menneisyytemme, vastasi Rommi alakuloisesti.
- Sinä sait vapautuksen Inhapihkan oppilasmaksusta ja se on kova juttu se, sanoi Harri. – Sinä olit ainoa tähänastisista. Kukaan muu ei ole ollut täällä oppilaana kahdesti. Se on hieno uutinen vanhemmillesikin. Ja koska kuolit pommituksissa, sait tavallaan uuden tilaisuuden opiskella Inhapihkassa.
- Joo, vanhemmat saavat ostettua enemmän tulilientä, mutisi Rommi.
- Ilmenikö jotain ikävää? kysyi Harri hiljaa.

- Harri, ennen sitä...kun olin sodan aikana täällä oppilaana...
- Niin? En kerro kenellekään.
- Minä olin torakka suoraan viidessä alenevassa polvessa.

Kun he olivat käymässä vuoteisiinsa, huomattiin, ettei Vivian ollut paikalla. Hän ei myöskään ollut tullut kertomaan omista elämästään. Claire ryntäsi huoneeseen hätäntyneenä.

- Oletteko kuulleet? Vivian on pidätetty!
- Mitä? Milloin? sanoivat yksi ja toinen.
- Urjakkeet noutivat hänet suoraan terkkarin vastaanotolta ja veivät jonnekin pois!
- Miksi? kysyttiin. – Mitä hän on tehnyt?
- Ei hän ole tehnyt mitään, sai Claire sanotuksi yrittäessään tasata hengitystään. – Mutta hän on ollut jossain edellisessä elämässään joku merirosvo.
- Kuulostaa aika kummalliselta, sanoi Anthony. – Moni meistä on ollut yhtä sun toista, eikä kukaan ole syyttämässä meitä mistään.
- Kaikkeuteen kuuluu myös kärsimys, sanoi Alistair. – Ja niin vain on, että kun on kärsimystä, jonkun on aiheutettava se.
- Niin, niin, sanoi Claire, mutta se merirosvo olikin surmannut velhon!

9. luku: Kaikkeus ei erehdy

- Vivian Dy-Soonin tuomitsemiseksi järjestetään oikeudenkäynti huomenna aamulla heti aamiaisen jälkeen. Lounasta ei tarjoilla, vaan päivällinen on seuraava ateria, joka katetaan, mikäli oikeudenistunto on päättynyt siihen mennessä, kuulutti rehtori aamiaispöydässä koko koululle. – Päivällä siis omat eväät.

Manalan asukit söivät järkyttyneen hiljaisuuden vallassa, vaikka muissa pöydissä keskusteltiin vilkkaasti. Artemisia toipui ensimmäisenä.

- Meidän on autettava Viviania, hän sanoi.
- Miten? Hänet on todettu velhonmurhaajaksi, sanoi Rommi.
- Tarkkaan ottaen ei ihan vielä, sillä jos olisi, ei kai järjestettäisi mitään oikeudenkäyntiä, sanoi Harri.
- Minusta se näyttää aika selvältä, jos kerran terkkari teki asiasta ilmoituksen, sanoi Anthony.
- Vivian mätänee vankilassa, sanoi Alistair.
- Sitäkö sinä haluat? suuttui Artemisia. – Vivian on meidän ystävämme ja nyt jos koskaan hän tarvitsee apuamme!
- Minä en auta velhonmurhaajaa, sanoi Alistair.
- Enkä minä, sanoi Claire.
- Conan? Maxine? tivasi Artemisia.
- Mitä me voisimme tehdä? kysyi Conan.
- Mitä sinä haluaisit, että sinulle tehtäisiin, jos istuisit vankilassa? kysyi Artemisia. – Ainakin hänen luonaan voi käydä, jos ei muuta.
- Niin no, tietysti, sanoi Conan. – Harkitsen asiaa.
- Entä te kaksi? kääntyi Artemisia Harrin ja Rommin puoleen, jotka katsoivat toisiinsa.
- Olen mukana, sanoi Harri. – Sinun ja Vivianin kanssa. Ainahan tilanne voi muuttua.
- Samoin, sanoi Rommi, muttei näyttänyt kovin innostuneelta.
- Minä haluan myös tukea Viviania, sanoi Maxine. – Autan, missä voin.
- Hienoa, sanoi Artemisia. – On täällä vielä joillain sydän paikallaan.
- Mitä me siis teemme? kysyi Harri.
- Otamme selvää, kuka voisi puolustaa Viviania oikeudessa, sanoi Artemisia. – Rehtori ei kertonut, onko hänellä puolustusasianajajaa. Jos hänellä ei ole, me hommaamme sellaisen. Itse asiassa, tuolla istuu Kamfeeri-Meeri. Minä käyn kysymässä häneltä.

Artemisia marssi tarjottimensa kanssa terveydenhoitajan pöytään.

- Moi, terkka! Saako tähän istua?

- Ole hyvä vain, sanoi Kamfeeri-Meeri. – Muistathan tulla säännöllisesti tarkastukseen?
- Varmasti tulen, sanoi Artemisia.
- Oliko sinulla jotain erityistä asiaa?
- Minä kyselin tuosta Vivianin tapauksesta, jos sopii?
- Totta kai. Hän oli teidän ystäväne.
- On vieläkin, jos ei ole ihan täysin muuttunut. Miten kaikki tapahtui?
- Kuten rehtori juuri kertoi, selvitin hänen entiset elämänsä kuten teidän muidenkin ja sitten paljastui tämä ikävä asia. Minä luin hänelle välittömästi hänen oikeutensa eli sanoin, että hänen ei kannata sanoa mitään, koska sitä saatetaan käyttää oikeudessa todisteena häntä vastaan.
- Mitä sitten tapahtui?
- Urjakteet noutivat hänet ja veivät koulun tyrmään.
- Onko tässä mitään väärinkäsityksen mahdollisuutta?
- Artemisia hyvä, minä osaa asiani, sanoi Kamfeeri-Meeri suuttumatta hiukkaakaan.
- En epäile sitä, mutta jos jokin muu seikka olisi vaikuttanut tulokseen, sanoi Artemisia.
- Kaunista, että huolehdit ystävästäsi, mutta se mahdollisuus on poissuljettu.
- Onko Vivianilla puolustusasianajajaa?
- Ei minun tietääkseni. Mihin hän sellaista tarvitsisi?
- Kai hänellä on siihen oikeus? kysyi Artemisia.
- Ei sitä käsittäökseni ole kiellettykään, joten ehkä se sitten on sallittu, hämmästeli terkkari. – Mutta en osaa sanoa tarkemmin, kun en tunne pykäliä.
- Kiitos avusta, sanoi Artemisia ja nousi pöydästä. Hän palasi Harrin ja Rommin seuraan.
- Miten meni? kysyi Rommi.
- Hyvin, luulisin. Terkka ei ollut varma, mutta ehkä Vivianilla on oikeus puolustautua. Miksi Kyykkis puhuttelee Maxinea?
- En tiedä, mutta se ei varmaan lupaa mitään hyvää, sanoi Harri.

Maxine käveli heidän luokseen itku kurkussa.

- Minä en saa liittyä seuraanne, hän vaikersi. – Kyykkis sanoi, että minua käytetään todistajankehona, koska olen hyvä mediaattori. Jos lähestyisinkään Viviania, se voitaisiin tulkita oikeuden vastustamiseksi!

Maxine lähti pois, mutta palasi lyhyesti takaisin.

- Minusta tämä on ihan hirveää, hän sanoi ja pyyhki kyyneleitään. – Vivian raukka!
- Maxine parka, sanoi Artemisia. – Hän on niin herkkä!
- Kenen puoleen me käännyimme? kysyi Rommi.

- Minun mielestäni täytyy aloittaa rehtorista, vastasi Artemisia. – Hän on vastuussa oppilaiden hyvinvoinnista.
- Mennään hänen luokseen tuntien jälkeen, sanoi Harri.

Rehtori joi teetä.

- Minä juon nyt teetä.
- Me tiedämme sen, sanoi Artemisia. – Siksi me tulimme luoksenne juuri nyt.
- Teehetkeni on minulle pyhä. Sen häiritseminen on suurta epäkohteliaisuutta minua kohtaan.
- Olemme kovin pahoillamme, mutta meillä on tärkeää asiaa, sanoi Rommi.
- Niin varmaan olette. Kaikilla on aina tärkeää asiaa silloin, kun ei sopisi häiritä.
- Tarkoitamme, että meillä on erittäin tärkeää asiaa, sanoi Harri.
- Onko muunlaisia ”tärkeitä asioita”? Aivan niin, onhan niitä ”ei-niin-kovin-tärkeitä” asioita!
- Me tarvitsemme apuanne, sanoi Artemisia.
- Tietenkin tarvitsette. Muutenhan te olisitte häiritsemässä jotakuta toista.
- Olemme huolissamme ystävästämme, sanoi Rommi.
- Ymmärrettävää, mutta turhaa. Velhokoulussa velhoille ei voi tapahtua mitään pahaa.
- Voipa. Vivian Dy-Soon on vangittu, sanoi Artemisia tiukasti vastaan.
- Niin. Tiedän.
- Miten hänet on voitu vangita, vaikka häntä ei ole vielä edes tuomittu? kysyi Harri.
- Hän on niin sanotussa tutkintovankeudessa. Häntä kuulustellaan. Asia etenee oikeuskäsittelyyn, kunhan syyttäjä saa jutun kasaan.
- Kuka toimii syyttäjänä? kysyi Artemisia.
- Lehtori Kyykkis.
- Tietysti! sanoi Artemisia. – Hän ei halua kenellekään hyvää.
- Noh, noh. Lehtori Kyykkis on kyvykäs syyttäjä. Hänellä on tutkinto ja kokemusta.
- Vivian tarvitsee puolustusasianajajan, sanoi Harri.
- Tietysti hän tarvitsee. Vaikea vain kuvitella ketään, joka suostuisi niin epäkiitolliseen tehtävään.
- Toivoimme, että te suostuisitte, koska olette aina korostanut pitävänne oppilaiden puolta, sanoi Rommi.
- He he, niin varmaan. Minä toimin tuomarina. En siis voi toimia puolustuksen edustajana. Enkä haluaisikaan puolustaa velhonmurhaajaa.
- Keneltä me kysymme seuraavaksi? ihmetteli Rommi rehtorin huoneen ulkopuolella.

- Minun mielestäni Vivianin on saatava professoritason puolustaja. Kyykkis on pelkkä lehtori, sanoi Artemisia.
- Ketkä kaikki ovat proffia? Rehtori on, mutta hän on tuomari. Saunio. Se uusi...van Computerblog! sanoi Harri.
- Von Campingsplatz, korjasi Artemisia.
- Olet ihastunut häneen! sanoi Rommi.
- En ole!
- Miksi sitten kiihdyt? kysyi Rommi.
- Koska sinä olet idiootti! vastasi Artemisia.
- Minäpä luulen, että meidän kannattaa kysyä Sauniolta, sanoi Harri lopettaakseen riitelyn.
- Miksi? Hänhän on nainen! sanoi Rommi.
- Huomaatko? sanoi Artemisia. – Sinä olet täysi nuija!
- Se, että Saunio on nainen, voisi olla eduksi. Hän ehkä osaa vedota tunteisiin, sanoi Harri.
- Siis rehtorinko tunteisiin? Älä naurata! Myös valamiehistö on luultavasti täynnä hölmöjä, koska se koostuu epäilemättä koulun henkilökunnasta, sanoi Artemisia.
- Mutta kun tuomari ja syyttäjät ovat miehiä, niin tuskin se haittaakaan, sanoi Harri.

Professori Saunio työhuone henki harmoniaa ja levollisuutta. Sen sanottiin toteuttavan puhtaimmillaan sisustuksen korkeimpia ihanteita, joissa huomioidaan energioiden liikkuvuus ja estetään aurinkotuulen vapaa puhaltaminen.

- Totta kai, lapsikullat, otan hoitaakseni Vivian-raukan puolustuksen, sanoi professori Saunio sekoitellessaan teetään. Hän tarjosi teet myös lapsille omasta sinisestä kiinalaisposliinisestä astiastostaan.
- Miten hänelle käy? kysyi Artemisia.
- Jos voitamme, hänet vapautetaan välittömästi, vastasi Saunio.
- Sitten elämä palaa takaisin entisiin uomiinsa, sanoi Rommi. – Mikä olisi hyvä juttu.
- Pelkäänpä, ettei se koskaan palaudu entiselleen, sanoi Saunio myötätuntoisesti. – Vivianin voisi olla vaikeaa jatkaa koulunkäyntiä Inhapihkassa. Hän voisi joutua koulukiusatuksi. Koulun vaihtaminen olisi paljon järkevämpää tai jopa yksityisopetus.
- Entä, jos häviämme? Miten silloin käy? kysyi Harri ja haukkasi teeleipää.
- Vaihtoehdot ovat vähissä. Hänet luultavasti tuomittaisiin kuolemaan roviolla, vastasi Saunio.

Lasten silmät suurenivat kauhistuksesta.

- Poltettaisiinko hänet elävältä? huusi Rommi.
- Kyllä, valitettavasti. Mutta kuoleehan siihenkin, sanoi Saunio.

- Se olisi aivan hirveää, sanoi Artemisia silmin nähden järkyttyneenä.
- Itse asiassa se saattaisi olla mielenkiintoista. Inhapihkassa ei ole koskaan poltettu ketään, totesi Saunio hiukan liian mielteliäästi. Sitten hän palasi nykyhetkeen. – Toivokaamme, ettei niin käy!
- Mitkä ovat meidän mahdollisuutemme? kysyi Harri.
- Viviania vastaan puhuu terveydenhoitajan lausunto. Syyttäjä kutsuu varmasti todistajakseen poltetun velhon ja luultavasti myös jonkun luonnetodistajan, pohdiskeli Saunio.
- Ketkä ovat meidän tai siis Vivianin puolen todistajia? kysyi Artemisia.
- Rakas lapsi, meillä ei ole todistajia, sanoi Saunio surullisesti hymyillen.
- Eikö? Ei ketään? kysyi Rommi äimistyneenä.
- Ei. Mistäs me sellaisia saisimme? kysyi Saunio retorisesti.
- Silloin me häviämme, sanoi Harri.
- Todistajat eivät langeta tuomiota, nuori mies, sanoi Saunio opettavaiseen sävyyn. – Valamiehet päättävät syyllisyydestä ja tuomari langettaa tuomion.
- Eihän meillä ole mitään! huusi Rommi.
- On toki. Me pyydämme Viviania itseään todistamaan, sanoi Saunio rauhallisesti. – Tosin se ei paljon paina, koska Vivian on syytetty. Me tietenkin kuulustelemme syyttäjän todistajia ja yritämme horjuttaa heidän uskottavuuttaan. Me pyrimme vetoamaan myötätuntoon. Se hirveä rikos on kaukainen asia, kun Vivianin nuoruus ja suloisuus ovat tätä hetkeä. Me panostamme tietenkin myös loppupuheenvuoroon.
- Vaikea uskoa, että Vivian olisi tehnyt jotain niin kauheaa, sanoi Harri.
- Tulitte oikean henkilön puheille, kun tulitte luokseni, sanoi Saunio itsevarmaan sävyyn. – Kukaan muu tässä koulussa ei kannata minun edustamaani teoriaa. Siksi muiden toimiminen Vivianin puolustusasianajajina olisi yhtä tyhjän kanssa.
- Mitä teoriaa? kysyi Artemisia.
- Olette varmasti huomanneet, että syytteet perustuvat siihen, että Vivian oli Le Gavotte? Siis että Vivian oli hän ja eli 1600-luvulla, sanoi Saunio.

Harrista, Rommista ja Artemisiasta tämä oli itsestään selvää.

- Minä, sanoi Saunio ylpeästi, en ole sitä mieltä lainkaan!
- Ettekö usko, että Vivian oli merirosvo nimeltä Le Gavotte? kysyi Harri.
- En, vastasi Saunio järkähtämättömästi. – Minun mielestäni hän ei ole ollut eikä ole voinut olla.
- Kouluterveydenhoitaja kuitenkin väitti, että he ovat yksi ja sama henkilö, sanoi Rommi.
- Juuri sitä he eivät mielestäni ole, sanoi Saunio.

- Tavallaan luulen tajuavani, sanoi Harri. – Vivian on Vivian ja Le Gavotte on Le Gavotte.
- Mitä se ratkaisee? Onhan se noinkin, mutta juju on siinä, että Vivian on Le Gavotte ja Le Gavotte on Vivian, sanoi Rommi. – Kaikki ovat sitä mieltä! Tai siis, no...
- Huomaatte, että siinä on ongelma, sanoi Saunio.
- Onko kysymyksessä virhe vai valhe? kysyi Artemisia.
- Erehdys korkeintaan. Sielunvaellusta ei opeteta tässä koulussa, sanoi Saunio.
- Opetetaanhan, sanoi Rommi. – Se on sama kuin jälleensyntyminen.
- Ei ensinkään! sanoi Saunio riemukkaasti. – Jälleensyntyminen tarkoittaa, että me synnymme ja kuolemme useita kertoja.
- Niinhän me teemme, sanoi Harri.
- Emme tee, kiisti Saunio itsevarmasti. – Meidän sielumme kiertää olennoita toiselle ja kuljettaa mukanaan kaikkea kokemaansa.
- Mitä eroa siinä on? kysyi Rommi.
- Le Gavottella ollut sielu joutui Vivianille. Ennen Le Gavottea se on ollut ties kenellä ja Vivianin jälkeen se joutuu ties kenelle. Ties kenellä se on ollut heidän välissään, selitti Saunio.
- Te siis uskotte, että me emme synny, emmekä kuole uudelleen ja uudelleen, vaan että meissä oleva sielu vaihtaa ruumista toiseen? kysyi Artemisia.
- Aivan niin, vastasi Saunio hymyillen. – Vastakkain on kaksi teoriaa, syyttäjän ja minun! Poistuttuaan professori Saunion luota Artemisia, Rommi ja Harri olivat sekävien tunteiden vallassa. Heistä oli hienoa, että hänen tapaisensa viisas ja hyvä velho puolustaisi Viviania. Mutta heistä oli hyvin huolestuttavaa, että samainen puolustusasianajaja oli harhaoppinen.
- Menettekö te katsomaan sitä velhonmurhaajaa? huusi Duncan Dragon toiselta puolen aulaa, että kaikki varmasti kuulisivat.
- Hän ei ole mikään velhonmurhaaja! huusi Rommi takaisin.
- Hän on, huusi Duncan ja käveli veljessarjan johtajana yhdessä muiden kaveriensa kanssa kohti Rommia, Harria ja Artemisiaa. – Jokainen tietää sen. Te ette vain suostu myöntämään sitä.
- Teille kaveruus on tärkeämpää kuin oikeus, säesti Lance Dragon. – Ei mitään merkitystä, mitä kaveri on tehnyt, vaikka kuinka paha. Kaveruus ennen kaikkea!
- Siitä te annatte erinomaisen esimerkin, sanoi Harri. – Ehkä me olemme ottaneet teistä mallia!
- Katsos, julkku riehuu! sanoi Duncan. – Mitäpä sitä ei tekisi julkisuuden vuoksi. Tästä tulee iso juttu velhojen parissa.

- Vivian on syytön, kunnes toisin todistetaan, sanoi Artemisia.
- Hänet on jo todistettu syylliseksi. Terkkarin lausunto on faktaa, sanoi Lance.
- Häntä ei ole vielä tuomittu, sanoi Rommi. – Onneksi te ette ole tuomareita.
- Valitettavasti emme. Me pitäisimme huolen oikeuden toteutumisesta, sanoi Duncan. – Mutta voitte olla varmoja, että hänet tuomitaan. Sen jälkeen hänet poltetaan, niin kuin velhonsurmaaja ainakin.
- Hänestä tulee ensimmäinen Inhapihkassa teloitettu velho-oppilas, sanoi Lance. – Hän pääsee historiankirjoihin ja hänestä tulee kuuluisampi kuin Harri Potaskasta!
- Ehkä Harri Potaska toivoisi olevansa myös velhonmurhaaja? sanoi Duncan. – Silloin julkisuus olisi taattu pitkäksi aikaa.
- Teidät voisinkin murhata, sanoi Harri murhanhimoisesti. – Kaikkeuden kannalta niin saattaisi olla parasta.

Duncan ja Lance vihelsivät ja katsoivat toisiinsa ja taas Harriin. Viha kyti heissä ja se kyti Harrissa. Paikalle saapuivat Rommin isoveljet, valvojaoppilaat Johnnie ja Walker.

- Mitä täällä tapahtuu, sanoi Johnnie vähemmän kysyvästi.
  - Harri Potaska uhkaa murhata velhoja, sanoi Duncan.
- Johnnie ja Walker katsoivat Harrin suuntaan hyvin vakavina.
- Onko se totta? tiukkasi Walker.
  - Nuo ärsyttivät, sanoi Harri.
  - En kysynyt sitä. Onko totta, mitä he sanovat?
  - Nuo aloittivat –
  - Kyllä vai ei!
  - On, tavallaan, sanoi Harri alistuneena Wellsien arvovallan edessä. Rommi ei tiennyt, kumman osapuolen takia hänen olisi pitänyt hävetä enemmän, joten hän punastui kahta kauheammin.
  - Häpeä sinulle, Harri! kajautti Walker. – Mielestäni teidän Dragonien kannattaisi välttää hänen seuraansa.
  - Ei tuota minkäänlaista ongelmaa, sanoi Duncan.
  - Sama koskee tietysti muitakin, sanoi Walker katsahtaen Rommiin.
  - Minä en jätä ystäviäni, vastasi Rommi ja keräten rohkeutta nousta isoveljiään vastaan hän karjaisi: – Nuo Dragonit ovat täysin nimensä veroisia!
  - Sinäkin olet nimesi veroinen! riekkui Puff veljiensä takaa.
  - Hajaantukaa! komensivat valvojaoppilaat. – Menkää huoneisiinne!

Vivian oli pantu Inhapihkan syvimpään tyrmään, jossa kosteus tihkui seinästä ja hämähäkinseitit toimivat verhoina. Hänen oli jo onnistunut opettaa yksi rotta tekemään temppeja leivänmurusten hinnalla.

- Täytyykö häntä pitää kytkettynä kahleissa? huudahti Artemisia.
- Vielä noin raskaissa, lisäsi Rommi.

Vartijaurjake mulkaisu heitä, mutta ei sanonut mitään, koska urjakkeet eivät puhu muutenkaan, paitsi aivan äärimmäisissä tilanteissa.

- Minkälaista on ylhäällä? kysyi Vivian.
- Samanlaista kuin ennenkin, sanoi Harri. – Aurinko paistaa ja välillä satelee.
- Ikävöin lintujen laulua kaikkein eniten, sanoi Vivian. – Hassua, miten vasta menetettyään ymmärtää asioiden arvon. Mitä on, sitä ei arvosta.
- Tässä putkassa ei kyllä olekaan mitään arvostettavaa, sanoi Rommi.
- Me olemme puolellasi, Vivian, sanoi Artemisia. – Olemme jo hommanneet sinulle puolustusasianajajan.
- Ai, hienoa, sanoi Vivian, muttei vakuuttavasti. – Kuka hän on?
- Professori Saunio. Hän tulee tapaamaan sinua. Hänellä on valmis strategia puolustukselle, sanoi Harri.
- Olenkin aina pitänyt professori Sauniosta. Hän on hieno ihminen, sanoi Vivian.
- Onko tässä kaikki, mitä sinulla on? kysyi Artemisia. – Missä sinä nukut?
- Täällä. Vähän kova vuode, vastasi Vivian osoittaen seinän kivistä syvennystä. – Kaipaam myös Manalaa ja omaa, hiukan pehmeämpää vuodettani.
- Olen sijannut sen ja se odottaa sinua, sanoi Artemisia.
- Oletko kuullut mitään vanhemmistasi? Kai he tulevat luoksesi? kysyi Rommi.
- Käsittääkseni heille on ilmoitettu, mutta ei heitä voi syyttää, koska onhan oman lapsen paljastuminen velhonmurhaajaksi kova isku.
- Eivät he voi ajatella niin! sanoi Artemisia järkyttyneenä. – Hehän ovat sinun äitisi ja isäsi!
- Mutta he ovat myös Le Gavotten äiti ja isä, velhoja, jotka synnyttivät velhonmurhaajavelhon, sanoi Vivian alakuloisesti. – Minut on hylätty. Te olette ainoat, jotka ovat käyneet luonani. Minä olen kaikkien mielestä jonkinlainen ihmishirviö.
- Et ole. Ja vaikka muiden mielestä olisit, meille sinä olet aina Vivian, sanoi Artemisia.

Inhapihkan ruokasali oli muutettu oikeussaliksi ja se oli täynnä yleisöä. Urjakkeiden komeat rivit tekivät vaikutuksen jopa Vivianiin, joka ei ahdistukseltaan kyennyt paljon seuraamaan ympärillään pyörivää sirkusta. Kun oikeusviranomaiset astuivat saliin, yleisö nousi seisomaan.

Ensin saapuivat syyttäjät ja puolustusasianajaja, lehtori Kyykkis mustassa samettikauhtanassa, professori Saunio valkoisessa silkkiunelmassa. Heidän jälkeensä saapuivat valamiehet, koulun opettajisto, joiden kaavut hohtivat taivaansinistä ja kultaa. Kirjurina toimi konekirjoituksen opettaja, lehtori Grave, jolla oli kirkkaanvihreä jakkupuku hopeisin hihansuin. Lopuksi saapui tuomari, rehtori Doubledoor, fanfaarien säestämänä, viitassa ja laahuksessa valkokultaa ja purppuraa. Syytetty oli ujutettu parvelleen kahden urjakkeen välissä samalla kun yleisö täytti paikkansa.

- Vivian-parka! sanoi Artemisia. – Hän joutuu istumaan tuolla kaikkien pälisteltävänä.
- Sieltä näkee tosi hyvin, sanoi Rommi. Artemisia mulkaisi häneen vihaisesti. – Ei kai sitten saa sanoa mitään.
- Voi olla parempi tässä yhteydessä, sanoi Harri.

Tuomari kopautti nuijallaan kolmesti ja saliin laskeutui syvälinen hiljaisuus.

- Oikeudenistunto alkaa! Olemme kokoontuneet tuomitsemaan Vivian Dy-Soonia alias Le Gavottea. Syyttäjät lukekoon syytekirjelmän!

Syyttäjä nousi seisomaan, kääri auki pergamenttirullan ja luki:

- Arvoisa puheenjohtaja! Syytetyn katsotaan syyllistyneen kahteen eri joukkomurhaan Uudessa Espanjassa, 2.-3.12.1610 ja 31.1.1611. Jälkimmäisessä hän poltatti elävältä velhon. Muiden uhrien yhteinen lukumäärä nousee yli tuhanteen kolmeensataan. Syyttäjä viittaa todisteeseen numero yksi: kouluterveydenhoitaja Kamfeeri-Meerin allekirjoittamaan raporttiin, joka vahvistaa, että Le Gavotte on Vivian Dy-Soonin viides inkarnaatio taaksepäin laskettuna.

Yleisö kohahti, kun syyttäjä mainitsi velhonmurhan.

- Onko puolustuksella jotain sanottavaa tässä vaiheessa?
- Herra puheenjohtaja! Puolustus esittää, että syytteet hylätään tolloja koskevalta osalta. Karmean Lain mukaan on syytä olettaa, että tuolloinen kohtalo oli Kaikkeuden kannalta heille tarpeellinen heidän kehityksessään kohti jumaluutta.
- Mitä mieltä syyttäjä on?
- Arvoisa puheenjohtaja! Syyttäjä ei vastusta, jos Oikeus hyväksyy puolustuksen esityksen. Helpottaa syyttäjän työtä, kun keskitymme vain velhonsurmaan.
- Oikeus hylkää syytteet tollojen osalta, sanoi tuomari ja kopautti nuijalla. – Oikeus pitää nyt tauon!
- Hyvä, sanoi Harri, että muut syytteet hylättiin! On paljon helpompaa puolustautua syytettynä yhden murhasta kuin tuhannen kolmensadan.
- Ei se niin suju, sanoi Artemisia. – Meidän oppikirjoissakin mainitaan, että velhonmurha on vakavin rikos. Tollonsurmista syyttäjä olisi hävinnyt juttunsa joka tapauksessa.

- Mitä tapahtuu seuraavaksi? kysyi Rommi, joka palasi tuolilleen käytyään vessassa.
- Ettekö te ole lukeneet? Kaikki, mitä täällä tapahtuu, tehdään oikeusjärjestyksen mukaan ja se taas on kerrottu meidän koulukirjoissa! suutahti Artemisia. – Ettekö te yhtään ajatelleet, että voisi olla hyvä tietää asioista ihan vain Vivianin takia?
- Minä en huoleltani kyennyt lukemaan, sanoi Harri velmusti.
- Jos minä olisin huolestunut, minusta ei olisi ollut mitään apua, sanoi Rommi.
- Onpa ollutkin paljon tähän asti, sanoi Artemisia ja pani kätensä puuskaan.

Kun tuomari oli palannut jyhkeän pöytänsä taakse ja kopauttanut istunnon jatkamisen merkiksi, syyttäjä asteli esiin, kohensi mustaa viittaansa ja aloitti puheensa:

- Korkein Oikeus! Varman Laki kertoo meille, miten rikollisia on kohdeltava. Kaikkeus ei erehdy, mutta me joudumme usein toimimaan sen työkaluina. Velvollisuuden laiminlyömisestä voi koitua toisille arvaamatonta haittaa, koska jokaisen on kannettava vastuunsa tekemisistään ja tekemättä jättämisistään. Vivian Dy-Soon on ollut yhdessä edellisessä elämässään verenhimoinen merirosvo Le Gavotte. Hänen rikoksiensa huipennus oli velho Tristan de Tinton polttaminen elävältä. Me olemme täällä tuomitsemassa Le Gavottea rikoksestaan. Me olemme täällä saattamassa hänet vastuuseen teostaan. Meillä ei kuitenkaan ole käsissämme Le Gavottea, koska hän kuoli miltei neljäsataa vuotta sitten, vaan hänen reinkarnaationsa, Vivian Dy-Soon. Älkäämme antako ulkonäön pettää! Olemme kuulleet syytteet. Rikos on mitä hirvittävin. Kuulkaamme todistajia ja langettakaamme syylliselle ansaitsemansa rangaistus. Punnitkaamme tosiasiat totuuden kultavaa'alla! Kiitos.

Syyttäjän istuuduttua tuli puolustuksen vuoro. Professori Saunio nousi tuolista, liikehti valkoisessa kaavussaan elegantisti keskelle oikeussalia ja piti oman alkupuheenvuoronsa.

- On suuresti kyseenalaista, voidaanko Vivian Dy-Soonia pitää vastuussa Le Gavotten kieltämättä mitä inhottavimmasta rikoksesta. Miten viisitoistavuotias velhokoululainen voisi olla vastuussa neljäsataa vuotta sitten tehdystä murhatyöstä? Hän on vastuussa, jos hän oli tuo murhaaja. Puolustus tulee osoittamaan, ettei näin ollut eikä ole. Vivian Dy-Soon on eri ihminen kuin Le Gavotte. Ei ehkä sielultaan – se heillä on sama, ensin Le Gavottella, sitten Vivian Dy-Soonilla – mutta kaikilta muilta osin he ovat eri henkilöt. Sielu, joka onnettomuudekseen päätyi keräämään huonoa Karvaa Le Gavotten ruumiissa, päätyi Vivian Dy-Soonin epäonneksi hänen ruumiiseensa. Sielu tosin valitsi hyvin, sillä missä puhdistautuisikaan paremmin kuin velhon ruumiissa? Sielu teki valinnan, josta Vivian saa kärsiä. Meidän ei pidä langettaa tuomiota Vivianille. Oikeastaan meidän pitäisi rangaista sielua, mutta ikävä kyllä se on mahdotonta niin kauan kuin Vivian elää. Kaikkein parasta olisi rangaista Le Gavottea, mutta hän on tuomiomme tavoittamattomissa. Emme saa tehdä

Vivianista sijaiskärsijää. Siksi syyte on kumottava. Kaikkeus ei erehdy, emmekä me saa erehtyä!

Harrista puolustuksen puheenvuoro oli vaikuttava, paljon parempi kuin syyttäjän. Hän etsi tuomarin kasvoilta merkkiä myötätunnosta, mutta hän näytti vain pitkästyneeltä.

- Aloitetaan todistajien kuuleminen, sanoi tuomari ja kopautti nuijalla pöytää. – Keitä todistajia syyttäjällä on?
- Arvoisa puheenjohtaja! Syyttäjällä on kaksi todistajaa, murhattu velho Tristan de Tinto ja luonnetodistaja Maria La Isla Bonita.
- Vai niin? Syyttäjä profiloinee luonnetodistajan?
- Asiyhteys selviää, kun hän todistaa.
- Entä puolustuksen todistajat?
- Herra puheenjohtaja! Puolustuksen todistaja on syytetty itse, Vivian Dy-Soon.
- Onko puolustuksella muita todistajia?
- Puolustuksella ei ole muita todistajia, herra puheenjohtaja.
- Ei mikään ihme, mutisi tuomari.
- Puolustus tyytyy kuulustelemaan syyttäjän todistajia.
- Selvä, sanoi tuomari. – Kutsutaan sisään syyttäjän ensimmäinen todistaja, velho Tristan de Tinto!

Urjakkeet johdattivat todistajanaitioon kalpean ja väsyneen näköisen Maxinen.

- Oletteko te Tristan de Tinto? kysyi tuomari.
- En vielä, sanoi Maxine, mutta antakaa, kun vaivun ensin transsiin.

Maxine ummisti silmänsä, huojutti päätään hetkisen, kunnes se retkahti. Kun hän nosti päänsä ja avasi silmänsä, hän oli kuin eri ihminen.

- Oletteko hengissä? kysyi tuomari.
- Olen, vastasi Maxine karhealla miehenäänellä.
- Kuka olette?
- Olen Tristan de Tinto, koulutuksen läpikäynyt kahdeksannentoista asteen velho, jonka merirosvo Le Gavotte poltatti elävältä Uudessa Espanjassa San Subiton kaupungissa 31.1.1611.
- Lupaatteko kertoa totuuden, vain totuuden ja ainoastaan totuuden, mitään siihen lisäämättä, mitään siitä poistamatta? kysyi tuomari.
- Lupaan, vastasi velho Maxinen suulla.
- Syyttäjän todistaja, ilmoitti tuomari. Syyttäjä asteli todistajanaition eteen.
- Tristan de Tinto, voisitteko kertoa oikeudelle kyseisen päivän tapahtumista? pyysi syyttäjä.

- Mielelläni. Aamu alkoi kauniisti, vatsani toimi vihdoinkin erinomaisesti hedelmädieetin ansiosta –
- Oikeus pyytää todistajaa keskittymään seikkoihin, jotka koskevat tätä oikeudenkäyntiä, huomautti tuomari kärsimättömästi.
- Niistä kertominen on minulle raskasta.
- Oikeus ymmärtää kärsimystä, mutta oikeuden on saatava tietää, sanoi tuomari.
- Hyvä on. Ranskalaiset merirosvot olivat pitäneet Uuden Espanjan rannikkokaupunkeja kauhun vallassa useiden vuosien ajan, mutta edellisenä vuonna, noin kaksi kuukautta aiemmin, oli poltettu ja hävitetty San Subiton naapurikaupunki San Manana. Olin suojellut omaa kaupunkiani kaikilla voimillani ja taidoillani, mutta lopulta ne kiroitut rantautuivat!
- Keitä tarkoittatte sanoessanne ”ne kiroitut”? kysyi syyttäjä tarkentaen.
- Nuorta ranskalaista rannikkorosvoa Le Gavottea miehineen.
- Mitä hän teki tunkeuduttuaan kaupunkiinne?
- Hänen johdolla he polttivat kaupungin, raiskasivat naiset, tappoivat miehet ja veivät lapset myydäkseen heidät orjiksi. He ryöstivät ja tuhosivat koko kaupungin.
- Miten täydellisen tuhon he saivat aikaan?
- Paikalle ei enää koskaan noussut uutta kaupunkia.
- Mikä oli teidän nimenomainen kohtalonne? kysyi syyttäjä. – Pyydämme teitä kertomaan tapahtumat pääpiirteissään, emme paneutumaan kokemaan tuskaan, sikäli kuin mahdollista erottaa nämä toisistaan.
- Kaksi Le Gavotten miestä tuli kaupungin laidalla sijainneeseen talooni ja ottivat minut kiinni. Yritin ensin ostaa itseni vapaaksi, mutta se ei käynyt heille. He olivat pistämässä minua kuoliaaksi, kun sanoin, että heidän päällikkönsä –
- Le Gavotte?
- Niin, Le Gavotte, palkitsisi heidät avokätisesti, jos he toimittaisivat minut hänen käsiinsä elävänä.
- Mitä nämä roistot tekivät?
- Hetken tuumattuaan he tulivat siihen tulokseen, etteivät uskalla suuttuttaa kapteeniaan ja että siksi on parempi, että he vievät minut päällikkönsä luokse. Sitten he sitoivat käteni ja veivät minut Le Gavotten eteen.
- Miten hän suhtautui teihin?
- Hän raivosi miehilleen ihmetellen, miten olin onnistunut huiputtamaan heitä, vaikka hän oli nimenomaan antanut käskyn, ettei ketään miespuolista saanut jättää henkiin.
- Mitä sitten tapahtui?

- Hänen alaisensa puolustautuivat kertomalla, mitä olin sanonut heille.
- Siinä vaiheessa Le Gavotte varmaankin kääntyi teidän puoleenne?
- Kyllä. Hän kysyi, miksi kuvittelin olevani arvokkaampi kuin muut miehet?
- Miten vastasitte?
- Kerroin olevani velho.
- Mikä oli sanojenne vaikutus?
- Hän nauroi pilkallisesti. Sanoi nähneensä noitia ennenkin ja etten varmasti ollut niitä muita kummallisempi.
- Mitä te sanoitte siihen?
- Että en ollut noita vaan velho.
- Pyydän oikeutta huomioimaan, että uhri kertoo maininneensa olevansa velho, sanoi syyttäjää.
– Voitte jatkaa omin sanoin!
- Hän kysyi: ”Onko niillä jotain eroa?” Minä vastasin: ”Koulutus.” Hän nauroi räkäisesti ja käski sitoa minut kokonaan, päästä kantapäähän. Niin myös tehtiin. Sanoin, että voisin auttaa häntä, että olen hyvä löytämään kätettyjä aarteita ja että hän hyötyisi taidoistani monipuolisesti.
- Pyrittekö osoittamaan kykynne? Pyysikö hän todisteita?
- Kyllä. Hän pyysi minua kertomaan, milloin hän kuolee.
- Kerroitteko?
- Kyllä. Sanoin, että hän kuolee kolmen viikon kuluttua miestensä murhaamana.
- Ei erityisen onnistunut valinta häneltä, totesi syyttäjää. – Aikakirjojen mukaan niin myös tapahtui. Entä sitten?
- Hän raivostui silmittömästi ja käski heittää minut kapakan ovesta sisään.
- Miksi?
- Se oli jo liekeissä. Rukoilin häneltä armoa, mutta hän ja miehensä jatkoivat tuhotöitään.
- Ja te paloitte kuoliaaksi kapakan mukana?
- Kyllä.
- Oletteko syntynyt myöhemmin uudelleen?
- En, ainakaan toistaiseksi. Olin velho jo silloin, joten miksi syntyisin tavalliseksi ihmiseksi? Olen keskittynyt kehittymään sillä paremmalla puolella.
- Vielä yksi kysymys: tunnistaisitteko Le Gavotten, vaikka hän olisi syntynyt uudelleen, toiseksi ihmiseksi, toisen näköiseksi, toisen aikaan?
- Tuntisin hänet missä tahansa!
- Näettekö hänet tässä salissa?

- Näen.
  - Voisitteko osoittaa hänet oikeudelle?
- Velho Tristan osoitti Viviania Maxinen kädellä.
- Pyydän syytettyä nousemaan, sanoi syyttäjä.
  - Syytetty nouskoon seisomaan, sanoi tuomari. Vivian nousi ylös aitiossaan.
  - Tarkoitatteko tätä nuorta poikaa? kysyi syyttäjä viitaten Vivianiin.
  - Tarkoitan.
  - Hän on neljätoistavuotias englantilaispoika nimeltä Vivian Dy-Soon.
  - Minulle hän on ikuisesti ranskalaisäpärä nimeltä Le Gavotte!
  - Kiitos. Syyttäjällä ei muuta kysyttävää, sanoi syyttäjä ja palasi paikalleen.
  - Syytetty voi istua, sanoi tuomari. – Haluaako puolustus kuulustella uhria?
  - Puolustus pyytää oikeudelta saada kuulustella väitettyä uhria.
  - Puolustajan todistaja, sanoi tuomari. Puolustusasianajaja käveli todistajanaitoin luokse.
  - Te siis olitte velho? aloitti puolustus.
  - Kyllä olin ja olen yhä, tämä vastasi.
  - Te olitte velho jo Uudessa Espanjassa?
  - Kyllä.
  - Omituista, ettette ole vielä tähän mennessä päässyt eroon kostonhimostanne. Luulisi teidän katselevan asioita Kaikkeuden kannalta.
  - Kaikkeus vaatii oikeutta.
  - Minkä johdosta olette palannut vaatimaan sitä neljänsadan vuoden päähän. Miksi ette etsinyt käsiinne markiisi de la Boieux'ta tai kreivi van der Kampf-Strugglea? Hehän olivat terveydenhoitajan todistuksen mukaan Vivian Dy-Soonin edellisiä personifikaatioita. Heidän surmaamisensa olisi varmasti ollut hyvin tyydyttävää.
  - Epäilemättä.
  - Miksi ette sitten toiminut niin? Markiisi ja kreivi elivät onnellisen ja yltäkylläisen elämän. Sellaisen raunioittaminen olisi tuonut uskoakseni hyvinkin suuren tyydytyksen.
  - Olen velho.
  - Me tiedämme sen.
  - Mielestäni Le Gavottesta ei saa tulla velhoa, ennen kuin hän on sovittanut rikoksensa.
  - Eikö teitä haittaa ajatus, että aikuisen sijasta edessänne on lapsi?
  - Nuorukainen.
  - Alaikäinen. Siis lapsi.

- Uudessa Espanjassa Le Gavotten käsissä kuoli paljon nuorempia. Ei ole mitään syytä sääliä häntä. Seuraavissa elämässään hän pääsi nauttimaan. Nyt hänen on viimeistään maksettava.
- Osaatteko sanoa, miten on mahdollista, että Le Gavotte on syntynyt ainakin kahdesti noin onnellisten tähtien alla ja lopulta velhoksi? Kaikkeutta ei voi huijata.
- En tiedä Kaikkeuden tarkoituspieriä, mutta minulla ei ole syytä epäillä niitä, kun näen, että nyt on koittanut tilaisuus saattaa Le Gavotte vastuuseen.
- Hän on velho nyt, sanoi puolustus.
- Ei vielä. Hän on velhokoulussa, sanoi velho Tristan Maxinessa.
- Hänen kykynsä mahdollistivat pääsyn kouluun. Velhona tiedätte, että tolloilta se ei onnistu. Vivian on velho luonnostaan.
- Le Gavotte hän on, valepuvussa!
- Oikeus ei ole kiinnostunut mielipiteistänne! Ei muuta kysyttävää.
- Voitte poistua, sanoit tuomari velho Tristanille Maxinessa. Maxinen silmät pyörähtivät ympäri ja hänen päänsä valahti alas. Pian hän avasi silmänsä, pyyhki suupieltään ja oli taas oma itsensä. Oikeudenpalvelijaurjake ohjasi hänet pois aitiosta.
- Oikeus pitää tässä kohdin lounastauon. Kokoonnumme jälleen tasan kello kolmetoista, sanoi tuomari kopauttaen päätteeksi nuijalla pöytään.

Iltapäivän istunto alkoi ankeissa tunnelmissa. Mieliala oli voimakkaasti Viviania vastaan, ja hänen ystävänsä sekä puolustusasianajaja saivat osakseen vihaisia katseita. Saunio, puolustusasianajaja, kesti ne tynesti, mutta Harriin, Rommiin ja Artemisiaan, jotka uskoivat Vivianin syyttömyyteen, sellainen sattui kovasti.

- Arvoisa puheenjohtaja! Syyttäjä pyytää saada kutsua toisen todistajansa.
- Oikeus kutsuu todistajaksi Maria La Isla Bonitan, kajautti tuomari.

Todistajanaitioon asteli Lance Dragon.

- Te olette Lance Beowulf Dragon, eikö niin? kysyi tuomari.
- Kyllä olen, herra tuomari.

Harrin ja kumppaneiden naamat väänntyivät vastenmielisyydestä.

- Olette ollut aikaisemmassa elämässä Maria La Isla Bonita. Pitääkö paikkansa?
- Kyllä pitää, herra tuomari. Siitä on kouluterveydenhoitajan todistus.

Tuomari vannotti Lance Dragonia puhumaan totta ja hän myöntyi.

- Syyttäjä on hyvä, sanoi tuomari. Syyttäjä käveli todistajanaitiolle.
- Te olette ollut aikaisemmassa elämässänne nainen, joka oli syytetyn, merirosvo Le Gavotten rakastajatar, niinkö?
- Kyllä, herra syyttäjä.

- Onko teillä muistumia tuolta ajalta?
- Pahimmat painajaiseni liittyvät niihin aikoihin. Le Gavotte oli hyvin väkivaltainen. Herra syyttäjä.
- Miten hänen väkivaltaisuutensa ilmeni?
- Hän pahoinpiteli niin miehiään kuin naisiaan, minua kaikkein eniten. Pelkäsin henkeni puolesta ollessani hänen seurassaan, koska milloinkaan ei voinut etukäteen tietää, mitä hän tekisi seuraavaksi. Herra syyttäjä.
- Hänen mielialansa vaihtelivat arvaamattomasti, niinkö?
- Juuri niin, herra syyttäjä. Hän oli täysin arvaamaton. Herra syyttäjä.
- Miksi ette yksinkertaisesti lähtenyt pois hänen luotaan? Vapaita miehiä oli luultavasti myös sen ajan Uudessa Espanjassa.
- Hänen luotaan ei niin vain lähdetty. Yritin kerran, mutta sain sellaisen käsittelyn, että tiesin, ettei kannattaisi yrittää toista kertaa. Joka tapauksessa olin merkitty nainen, koska olin hänen naisensa. Herra syyttäjä.
- Miksi ette paennut? Ympärillänne oli tutkimatonta viidakkoa, jonne olisi hyvin voinut kätkeytyä.
- Pelkäsin, että hän etsisi minut käsiinsä vaikka maan ääristä. En uskonut olevani turvassa missään.
- Kun kuulitte Le Gavotten saaneen surmansa, miten reagoitte?
- Ensin epäuskoisesti, mutta pikku hiljaa toivo valtasi alaa. Kun tieto lopulta varmistui, pyörriin ilosta ja helpotuksesta. Herra syyttäjä.
- Kiitos. Syyttäjällä ei enempää kysymyksiä.
- Haluaako puolustus kuulustella todistajaa? Puolustus on hyvä.

Puolustusasianajaja käveli rauhallisesti todistajanaition luokse.

- Te olette siis varma siitä, että te olitte tuo mainittu Maria La Isla Bonita? kysyi puolustus.
- Täysin varma.
- Ei mitään ”rouva puolustusasianajaja”, kuiskasi Harri Rommille ja Artemisialle, jotka nyökyttelivät päätään.
- Oletteko tietoinen toisenlaisista käsityksistä jälleensyntymistä koskien?

Silloin syyttäjä nousi ylös ja sanoi ärhäkästi:

- Vastalause! Todistajan ei tarvitse ottaa kantaa kilpaileviin teorioihin!
- Vastalause hyväksytään, sanoi tuomari.

- Muotoilen kysymykseni toisin, sanoi puolustus. – Mitä syitä teillä on olettaa, että te olitte Maria La Isla Bonita? Miksei niin, että hänellä ollut sielu vain sattuu olemaan nyt teidän ruumiissanne?
- Vastalause! huusi syyttäjä. – Jälkimmäinen kysymys on aikaisemmin evätyn toisinto.
- Pyydän oikeutta ottamaan huomioon, että todistaja väittää olevansa joku. Haluamme tietää, mihin hän perustaa kantansa.
- Vastalause hylätään, sanoi tuomari. – Todistaja vastatkoon kysymykseen!
- Koen Marian kärsimykset hyvin voimakkaina itsessäni. Olen nähnyt painajaisia kauheuksista koko ikäni. Kouluterveydenhoitaja vahvasti käsitykseni ja kirjasi minut eläneen aikaisemmin Mariana.
- Eikö hänellä ollut sielu voisi tuottaa teille samanlaisia kokemuksia?
- Vastalause! huusi syyttäjä. – Todistajaa johdatellaan!
- Karsean Lain mukaan sielut kiertävät, sanoi puolustus.
- Todistajalla ei ole vaadittavaa asiantuntemusta, sanoi syyttäjä.
- Vastalause hyväksytään, sanoi tuomari. – Puolustus pysyköön asiassa.
- Siinä tapauksessa puolustuksella ei ole muuta kysyttävää.
- Todistaja voi poistua, sanoi tuomari. Oikeudenpalvelijaurjakkeen saattaessa itsetietoista Lance Dragonia pois aitiosta tämä vilkaisi ylös syytetyn aitioon ja virnisti.
- Oikeus pitää nyt tauon. Istunto jatkuu kello kuusitoista nolla nolla.

Harri, Rommi ja Artemisia keskustelivat tilanteesta professori Saunion työhuoneessa.

- Näittekö, miten Lance irvisti Vivianille? sanoi Artemisia tuohtuneena. – Se oli inhottavaa!
- Eikö siitä voisi jo epäillä, että hän valehteli saadakseen Viviania raskauttavia todisteita? kysyi Rommi.
- Terkkari todisti, että hän oli se Maria, sanoi Harri.
- Minä en vain usko, että Lance olisi kärsinyt nähdessään väkivaltaa, edes unissaan, sanoi Artemisia. – Minä uskon hänen nauttineen siitä.
- Olette oikeassa siinä, että hän saattoi valehdella kärsimyksistään, mutta se ei auta meitä lainkaan. Hänen kärsimyksensä eivät ole siellä arvioitavina, sanoi Saunio.
- Hei, mutta miksi me emme kutsu todistajaksi terkkaria? hihkaisi Rommi. – Miksi emme horjuttaisi hänen uskottavuuttaan? Hän se todisti, että Vivian oli Le Gavotte ja että Lance oli Maria. Koko syytehän rakentuu noihin väittämiin!

Harri ja Artemisia katsoivat toisiinsa ilahtuneina. Saunion ilme oli myrtynyt.

- Jos ei ole yhtään asiantuntijaa, seuraa kaaos, sanoi Saunio tyyliä. – Me emme kyseenalaista kouluterveydenhoitajan ammattitaitoa.

- Miksi emme? Ihan hyvin voimme. Ei minua huoleta, olenko minä ollut edellisessä elämässäni joku tyyppi vai joku toinen tyyppi, sanoi Harri.
- Minulle on se ja sama, kuka prinsessa olin milloinkin. Tärkeintä on hoitaa Vivianin puolustus, sanoi Artemisia.
- Siitä olen kanssanne samaa mieltä ja toivon, että jätätte sen minun huolekseni. Minä kuitenkin olen meistä ainoa, jolla on kokemusta tällaisesta toiminnasta, sanoi Saunio.
- Aina kannattaa yrittää, sanoi Rommi varovaisen toiveikkaasti, mutta Saunio suuttui:
- Kuka sitä Viviania oikein puolustaa, te vai minä?

Oikeus kokoontui ilmoitettuna ajankohtana. Tuomari, rehtori Doubledoor, paukautti nuijallaan salin hiljaiseksi. Kaksi vartijaurjaketta saatteli raskaasti kahlehditun Vivianin todistajanaitioon.

- Olette syytetty, Vivian Dy-Soon, eikä totta?
- Kyllä olen, vastasi Vivian.
- Olette puolustuksen todistajana, mutta koska olette myös syytetty, teitä ei vaadita vannomaan todistajanvalaa. Puolustus voi aloittaa.
- Vivian Dy-Soon, aloitti puolustus, ystävällisesti, mutta hiukan kireänsävyisesti. – Onko sinulla ollut muistumia niin sanotuista aikaisemmista elämistäsi?
- On kyllä, vastasi Vivian. Harri tunsu tyytyväisyyttä siitä, ettei Vivian pokkuroinut.
- Minkälaisia muistumia sinulla on ollut?
- Muistan hyvin edelliset elämäni markiisina Ranskassa ja kreivinä Saksassa. Muistan ne aika yksityiskohtaisesti, jopa niin, että osaan näyttää kartalta paikat, joissa elin ja kävin.
- Joissa he elivät ja kävivät, korjasi puolustus. – Onko sinulla ollut muistumia Uudesta Espanjasta?
- Ei.
- Ei minkäänlaisia?
- Ei.
- Ei merirosvoista ja purjelaiivoista?
- Ei.
- Luulisi seikkailujen kiihottavan nuorta mieltä. Oletko koskaan ollut kiinnostunut merirosvoista? Pidätkö merirosvotarinoista?
- En erityisemmin.
- Miksi et?
- Minusta se, mitä he tekivät, oli väärin. Ihmisten ja eläinten surmaaminen ja kaikki muu, mitä he tekivät, on kauheaa.

- Eikö tämä ole puhtaan mielen puhetta? kysyi puolustus retorisesti yleisöltä. – Kuka voi sanoa tämän lapsen syyllistyneen niin hirveään rikokseen kuin mistä häntä syytetään? Puolustuksella ei muuta kysyttävää.
- Syyttäjä? kysyi tuomari.
- Syyttäjä voisi esittää jonkin kysymyksen, sanoi syyttäjä ja nousi tuolistaan. – Sinulla, Vivian, ei siis ole ainoatakaan muistikuvaa käsiteltävästä ajasta?
- Ei.
- Oletko varma asiasta?
- Olen.
- Puhutko totta?
- Puhun.
- Tiedät varmaan, että sinun todistuksellasi ei ole suurtakaan arvoa, koska sinä olet syytetty ja voit puhua omasta puolestasi niin kuin haluat. Miksi et itse asiassa valehtelisi omaksi eduksesi?
- En osaa vastata tuohon. Olen rehellinen. Mielestäni rehellisyys perii maan, tai niin minulle on ainakin opetettu.
- Kuka sen on opettanut merirosvolle?
- Vastalause! huusi puolustus. – Todistajan ei tarvitse yhtyä syyttäjän oletuksiin!
- Vastalause hyväksytään, sanoi tuomari.
- Pudotan sanan ”merirosvo” pois ja kysyn, kuka on opettanut sinulle tuon periaatteen?
- Vanhempani, vastasi Vivian.
- Vanhempasi...jotka eivät ole tänään täällä, koska heitä hävettää, että heidän poikansa on velhonmurhaaja –
- Vastalause! huusi puolustus kiivaasti.
- Korjaan: heidän poikansa on syytteessä velhonmurhasta! huusi syyttäjä nopeasti takaisin, ennen kuin tuomari ehti puuttua asiaan. – Kertoivatko he, minkä maan rehellinen perii? Uuden Espanjan?
- Vastalause! Asiaton huomautus! huusi puolustus.
- Huomautukseni tarkoitus oli paljastaa mahdollinen valhe, mikäli syytetty olisi vastannut myöntävästi, sanoi syyttäjä.
- Vastalause hylätään, sanoi tuomari. – Oliko syyttäjällä vielä jotain?
- Syyttäjä esittää oikeudelle toivomuksen, ettei se antaisi puolustuksen lapsellisten vetoomusten vaikuttaa itseensä. Ei muuta.
- Oikeus menee ottamaan varttitunnin tirsat, sanoi tuomari ja nuiji tauon.

Hengähdystauon jälkeen olivat vuorossa loppupuheenvuorot. Syyttäjä aloitti.

- Kaikkeus ei erehdy. Kaikki menee lopulta niin kuin on tarkoitettu. Tiedämme, että moni roisto luulee päässeensä karkuun, kun ei eläessään kohtaa tuomiotaan. Mutta se parhaiten nauraa, joka nauraa viimeksi. Kaikkeus nauraa! Se ottaa kiinni ja panee vastaamaan. Puolustus vetosi siihen, ettei syytetty muista lainkaan Le Gavotten tekoja. Meillä on siitä vain hänen sanansa. Ehkä hän puhui totta, ehkä ei. Jos hän puhui totta, miten se vähentää hänen syyllisyyttään? Me kaikki osaamme varsin taitavasti sulkea ikävät asiat pois mielestämme, miksei siis myös syytetty? Tai ehkä hän valehteli. Mikä arvo silloin on hänen todistuksellaan? Le Gavotte oli julma mies. Kuka haluaisi tunnustaa olevansa hänen kaltaisensa, saati hän itse? Hänenlaisensa roiston kiinnisaaminen vahvistaa luottamusta oikeusjärjestelmään. Se vahvistaa uskoa Tarkoituksenmukaiseen Kaikkeuteen Sokean Sattuman sijasta. Ei ole mahdotonta ajatella, että kehittyäkseen Le Gavotte on valinnut pienen velho-oppilaan roolin, mutta emme saa antaa tämän häiritä. Myös Le Gavotte oli kerran lapsi. Myös Vivian Dy-Soonista tulisi kerran aikuinen. Nyt hän opiskelee velhoksi velhokoulussa. Täällä hän oppii paljon sellaisia taitoja, joista Le Gavotten kaltainen konna olisi valmis maksamaan omaisuuksia. Montako velhoa hänellä on lupa surmata? Lohikäärmeekin on ensin muna. Muutaman päivän ikäisen lohikäärmeenpoikasen kanssa voi vielä leikitellä melko turvallisesti, sehän on kuin leikkisi tulitikuilla, tarvitsee vain vähän varoa sormia. Moniko silti ottaisi sen vuoteeseensa? Kolmen viikon vanha lohikäärme on jo kuolettavan vaarallinen – saati sitten viisitoistavuotias poika! Puolustus vetosi siihen, että syytteet on kasattu teorian päälle. Mutta miten ihmeen hyvin toimivan teorian päälle! Vuosituhansien saatossa sukupolvi toisensa jälkeen on havainnut sen toimivaksi. Puolustus väittää, että se on joko lakannut toimimasta tai ei ole koskaan toiminutkaan! Entä puolustuksen oma teoria? Se on vähemmistön kanta. Se on epätoivon kanta. Vai onko salissa joku, joka haluaisi kuulla, ettei enää koskaan tämän elämän jälkeen elä – eikä ole koskaan tätä ennen elänytkään? Tämä on kaikki, se, mikä on tässä ja nyt, muuta ei ole meille. Sielut ottavat itselleen kehot, ruumiit, ja aikanaan jättävät ne. Kenet ne jättävät? Meidät! Olemmeko isäntinä loisille? Sielut kuormittavat meitä syyttömiä ja käyttävät meitä tunkionaan. Me olemme kuin paperin pala, johon pyyhitään ja joka käytön jälkeen heitetään pois. Puolustus haluaa, että me uskomme tähän teoriaan. Mutta me haluamme uskoa ikuiseen kiertoon, oikeudenmukaisuuteen, hyvitykseen ja rangaistukseen, kaiken tasapainoon! Me uskomme, että Kaikkeus ei erehdy. Kaikkeus on saattanut Vivian Dy-Soonin tuomittavaksi. Se ei ole pahaa. Häntä on rangaistava; se on hyvää ja oikein. Se on hyvää kaikille ja se on hyvää hänelle itselleen.

Kun syyttäjä oli päättänyt puheensa ja istunut tuolilleen hikeä pyyhkien, nousi puolustusasianajaja ja käveli täsmälleen samaan kohtaan, jossa syyttäjä oli seissyt.

- Kaikkeus ei erehdy. Kaikki kulkee, niin kuin on tarkoitettu. Vivian Dy-Soon on elänyt etuoikeutettua elämää; hänestä on tulossa velho. Jos hyväksymme syyttäjän edustaman teorian – muistutan teitä siitä, että se on vain ja ainoastaan teoria – että me synnymme uudestaan ja uudestaan, niin miksi ei Kaikkeus ole rangaissut Viviania aikaisemmin? Le Gavotten jälkeen hänen niin sanotut myöhemmät syntymisensä ovat olleet laadukkaita valintoja. Vai mitä muuta meidän olisi ajateltava kaksinkertaisesta aatellisesta? Hän on elänyt joka kerta tyytyväistä, onnellista, vastoinkäymisistä vapaata elämää. Neljä kertaa peräjälkeen! Välillä hän on käynyt tuonpuoleisessa kehityksessä lisää. Nyt hän on velho. Näinkö Kaikkeus palkitsee Le Gavotten kaltaisen roiston? Vai olisiko meidän syytä tarkastella syyttäjän edustamaa teoriaa sellaisena kuin se todellisuudessa on: epäonnistuneena teoriana? Koska Kaikkeus ei erehdy, se on palkinnut Vivianin jo hänen edellisissä elämässään. Ehkei velhon murhaaminen olekaan niin hirveä rikos? Ehkä se kauhea kuolema kuului Tristan de Tinton kohtaloon? Muistamme hänen sanoneen toista. Mutta me tiedämme, etteivät kaikki henget ole rehellisiä, eivätkä ystävällismielisiä. Olemme toki saaneet vahvistuksen sille, että hän sentään oli velho. Mutta minkälainen velho hän oli? Eikö pahuus suorastaan tiukkunut hänestä? Nythän hänelle tarjoutui vihdoinkin tilaisuus kostaa sielulle, joka pani hänet kärsimään. Mutta millä hinnalla? Pieni lapsi saa maksaa siitä, että hänessä on murhaajan sielu. Voi, jospa voisimme sen karkottaa hänestä pois, niin ettei se tahraisi häntä itseään! Kuulitte aivan oikein: häntä itseään. Sillä Vivian antaa oman panoksensa kuolemattoman sielunsa kehitykseen. Sielu parka, joka onnettomuudekseen joutui Le Gavotteen, päätyi onnekseen Vivianin jaloon ruumiiseen. Se korjasi virheensä. Älkäämme antako Le Gavotten hirmutekojen langeta lapsen harteille! On tehtävä oikein ja vapautettava Vivian! Sielu on nyt uskottu hänelle, eikä Kaikkeus erehdy.

Kun puolustusasianajaja oli palannut paikalleen, tuomari kääntyi valamiehistöön päin.

- Onko valamiehistö tehnyt ratkaisunsa?
- Tehtiin jo tauolla, sanoi valamiehistön puheenjohtaja, professori Sepalus.
- Valamiehistö saattakoon päätöksensä oikeuden tietoon, sanoi tuomari. – Onko valamiehistön mielestä näytetty toteen, että syytetty Vivian Dy-Soon on Le Gavotte, velhonmurhaaja, ja siten, että Vivian Dy-Soon on velhonmurhaaja?
- Valamiehistön mielestä, sanoi Sepalus ja piti taidepaussin, on näytetty toteen.

Salissa puhkesi äänekäs puheensorina. Jotkut intoutuivat jopa taputtamaan.

- Järjestystä saliin! komensi tuomari ja hakkasi nuijalla. Hän kääntyi Vivianin suuntaan. – Syytetty nouskoon seisomaan!

Vivian oli niin lyöty, että kahden vartijaurjakkeen piti nostaa hänet ylös.

- Syytetty Vivian Dy-Soon! Teidät on todettu syylliseksi velhonmurhaan, jonka edellinen personifikaationne, merirosvo Le Gavotte suoritti 31.1.1611 poltattamalla kahdeksannentoista asteen velhon Tristan de Tinton. Rangaistukseksi oikeus määrää teidät kärsimään kuoleman polttoroviolla huomenna aamulla kello yhdeksän reikä reikä. Oikeudenistunto on päättynyt. Kuljettakaa tuomittu Kaakkoistorniin odottamaan tuomion täytäntöönpanoa ja tyhjentäkää sali, niin pääsemme syömään! Johan tässä tuli oikein nälkä.

Illan tummetessa Kaakkoistornista avautui esteetön näköala tapahtumahorisonttiin.

- Pakene, Vivian, kun vielä voit! vetosi Artemisia. – Me teemme mitä vain! Minä solmin lakanoista köyden, jota pitkin voit laskeutua maahan ja jompikumpi pojista hakee luutasi, jolla pääset nopeasti karkuun.
- Kiitos, mutta entä nuo kalterit? kysyi Vivian. – Miten te ne hoidatte?
- No, tuota...Harming, sinä voisit, etkö voisikin...? sanoi Artemisia ja katsoi Harmingiin anelevasti.
- Älä luulekkaa. Mä menettäisin duunini, jos auttasin tollasessa.
- Kiitos, mutta ei teidän tarvitse vaivautua, sanoi Vivian alakuloisesti. – Olen joka tapauksessa merkitty velho. Minut etsintäkuulutettaisiin, enkä olisi missään turvassa.
- Näi o.
- Taivaan alla on monia paikkoja, joista ei monikaan tiedä, sanoi Harri. – Aina sinä jonkin sopen löytäisit.
- Voisit vaikka loihtia itsesi toisen näköiseksi, sanoi Rommi. – Etenkin naisvelhot tekevät niin tosi paljon!
- Älä sä kuuntele noiden poitsujen höpötyksii, sanoi Harming.
- Onpa sinusta paljon apua, Harming! kivahti Artemisia. – Olet tosi mies!
- Iisimmin, Artsi-beibi, tai mä saata hermostuu.
- Sehän olisikin pelottavaa! tiuskaisi Artemisia.
- Ehdin miettiä tätä juttua tyrmässä ja tulin siihen tulokseen, että varsinkin, jos syyttäjä on oikeassa, ei ole oikein, että livistäisin oikeuden käsistä, sanoi Vivian. – Minun on kärsittävä rangaistukseni.
- Sinä kärsit Le Gavotten rangaistuksen! sanoi Artemisia. – Hänen kuuluisi kärsiä se!
- Minä olen Le Gavotte. Minä se olen, minä, eikä kukaan muu.

- Eikö sinua yhtään houkuta lähteä karkuun, jos se olisi mahdollista? kysyi Rommi. – Minua pelottaa huomien pelkäästä sinun puolestasi.
  - Jos pako olisi jotenkin mahdollista, luulen, että se myös houkuttaisi, mutta nyt kun se ei ole, suhtaudun huomiseen vähän samoin kuin menisin hammaslääkəriin. Ikävää, mutta väistämätöntä, sanoi Vivian.
  - Miehem puhetta, mä sanov vaa. Jos me autettas, ni se rasittas meidä sielui ja me saatas vaa huonoo Habaa. Eikä Viviaaninkaa sielu tykkäis hyvää, ku me autettas sellasta, jonka velho-oikeus o tuominnu. Parempi kuollu jellona ku elävä koira.
  - Haluaisin antaa sinulle kiveni, sen välkkyvän, jos muistat? Saat sen ikiomaksi, sanoi Artemisia ja ojensi Vivianille mustan samettipussin, jonka sisällä kivi oli.
  - Se on sinulle niin tärkeä, etten uskalla ottaa sitä, sanoi Vivian.
  - Sinä tarvitset voimaa ja rohkeutta enemmän kuin minä, sanoi Artemisia.
  - Se on ainoa, mitä omistan, sillä kaikki muu on vanhempieni ostamaa, sanoi Vivian. – Testamenttaan sen sinulle.
  - Oletko kuullut vanhemmistasi mitään? Tulevatko he paikalle huomenna? kysyi Harri.
  - He lähettivät minulle liskon, jolla oli lyhyt viesti. He eivät tule paikalle, koska olen aiheuttanut heille näin suuren häpeän. Lisäksi he toivoivat, etten valitsisi heitä enää toista kertaa vanhemmiksi.
  - Tosi tylyä, sanoi Harri. – Minä en halua heidän lapsekseen.
  - Enkä minä, sanoi Rommi.
- Ovi kolahti, aukesi ja selliin astui professori Saunio.
- Iltaa, professori Saunio, ja kiitos näkemästänne vaivasta, sanoi Vivian.
  - Kissapedot kiitoksilla elää, sanoi Saunio. – Tulin hakemaan palkkiotani!
- Harrin, Rommin ja Artemisian kasvot venähtivät. Harmingin parran alta ei paljastunut mitään.
- Palkkiota! raivosi Artemisia. – Vivian teloitetaan huomenna ja te vain ajattelette palkkiota!
  - Tehän sitä paitsi hävisitte juttunne, joten mikä oikeus teillä on palkkioon? kysyi Harri.
  - Kukaan ei olisi puolustanut Viviania, jos minä en olisi puolustanut. Otin suuren henkilökohtaisen riskin vedotessani yleisesti hyväksytyjen teorioiden heikkouksiin. Jopa opettajuuteni voi olla vaarassa, mutta sehän ei teitä huoleta, kakarat! Kuluni ovat suuret ja niin on myös palkkioni. Niin että rahat tänne, Vivian!
  - Tiesitkö sinä, että hän haluaa palkkion? kysyi Rommi.
  - Siitä oli puhetta, mutta professori sanoi, että keskustelemme siitä oikeudenkäynnin jälkeen, vastasi Vivian.
  - Se hetki on nyt, sanoi Saunio tiukasti. – Joten alahan maksaa, tai muuten...

- Tai muuten mitä? Hänhän kuolee huomenna! nauroi Rommi. – Hups, sori...
- Ei se mitään, sanoi Vivian. – Olette molemmat oikeassa. Minä en vakavasti ajatellut, että tässä kävisi näin, ja oletin vanhempieni auttavan, niin kuin he ovat tehneet koko tähänastisen elämäni ajan.
- Pitää ajatella tulevaisuuttaan, sanoi Saunio. – Laskut lankeavat kuitenkin lopulta. Etkö omista mitään?
- En muuta kuin tämän kiven, sanoi Vivian ja otti kiven esiin pussista.

Vivianin kädessä kiven väri vaihtui tasaisin väliajoin punaisesta keltaisen kautta vihreäksi ja takaisin. Hämärässä sellissä se hohti lämmintä valoa. Kumma kyllä, Saunio ilme muuttui: kireä hymyttömyys vaihtui silmän räpäystä nopeammin hämmästykseksi ja suorastaan koiranpentumaisen anelevaksi.

- Omistatko sinä tuon? Saunio haukkoi henkeään.
- Sain sen Artemisialta. Se oli hänen onnenkivensä.
- No, totisesti, sanoi Saunio katsahtaen Artemisiaan tavalla, jonka saattoi lukea melkein ihailuksi tai sitten ällistyneisyydeksi toisen typeryydestä.
- Tämän arvosta minulla ei ole käsitystä, mutta se merkitsee paljon minulle, sanoi Vivian.
- Ymmärrän hyvin, sillä on tunnearvoa, sanoi Saunio irrottamatta katsettaan kivistä. – Mutta voisit kuitata sillä laskusi.
- Koko laskun? Kävisikö tämä koko asianajolaskustanne? Tehän sanoitte, että se on suuri, sanoi Vivian.
- Se riittäisi oikein...niukin naukin, mutta juuri ja juuri, sanoi Saunio eriskummallinen kiilto silmissään.
- Minulla voi olla muitakin kuluja. Jos vaikka koulu vaatii...tyrmäkäytöstä, sellistä ja polttopuista...
- Minä otan vastatakseni niistä, jos niikseen tulee, sanoi Saunio nopeasti.
- Oikeastaan tämä on Artemisian. Se kuuluu hänelle ja hänelle se olisi palautunut kuolemani jälkeen.

Saunio kääntyi Artemisian puoleen suu auki järkytyksestä.

- Se on nyt sinun, kuten lupasin, ja sinä saat tehdä sillä, mitä tahdot, sanoi Artemisia hellästi.
- No, jos tämä tosiaan korvaa vaivannäköne...sanoi Vivian ja ojensi kiveä Sauniolle.
- Älä siitä murehdi! sanoi Saunio ja kiskaisi kiven Vivianin kädestä. Saunio perääntyi ovelle selkä edellä kasvoillaan epäuskoinen ilme. – Aarre on nyt meidän, aarre, hän kuiskaili. Ulkopuolella hän säntäsi juoksuun.
- Hän näytti siltä, kuin alkaisi nauraa mielipuolisesti, sanoi Harri.

- Valmis tapaus, totesi Rommi.
- Eikä edes kiittänyt! tuhahti Artemisia.
- Miksi tuo kivi herätti hänessä noin suuren halun saada se? Tiedätkö sinä, Harming? kysyi Vivian.
- Sev verran tiän, et noi kivet o aikas haluttuja. Artsin kivi oli tosi harvinaine, yleensä noi kivet vaihtuu vaan punasesta vihreeks ja takasi. Yhessä velhokuninkaan kruunaukses huippuhetki oli, ku neljä suurvelhoa kanto tollasia kiviä sauvojen pääs ja asettu toisiaan vastaa kaks ja kaks, mut ristiin. Kivet rupes vaihtaan väriä sillai, et aina vastakkaiset oli samanvärisii ja vierekkäiset sitä toista värii sitte. Mut neki oli vaa punavihreit.
- Meidän varmaan pitäisi pikkuhiljaa lähteä, sanoi Rommi. – Aamulla on aikainen herätys. Tarkoitan...
- Ei se mitään, Rommi, rauhoitteli Vivian. – Tietenkin teidän täytyy mennä nukkumaan.
- Me olemme huomenna paikalla ja ajattelemme sinua, sanoi Harri. – Emmekä unohda sinua koskaan.
- Oikeastaan minun pitäisi olla iloinen, sillä jo huomenna olen paremmassa paikassa, sanoi Vivian.
- Voi, kuinka sinä olet urhea, sanoi Artemisia kyyneleet silmissään. – Saanko halata sinua?
- Saat, sanoi Vivian ja halasi Artemisiaa. – En tosin tunne itseäni mitenkään urheaksi, sillä oikeasti minua pelottaa suunnattomasti.
- Mikä tuntuu pelottavimmalta? kysyi Rommi. – Siis jos voi eritellä...
- Mikä ei tuntuisi? Kuoleminen, kipu, jopa toisten ilkeys. Eniten ehkä mietityttää, kauanko siinä joutuu kitumaan.
- Jos puut ovat kuivia, sen ei pitäisi kestää kauaa, sanoi Rommi.
- Sinä se ajattelet tosi käytännöllisesti! sanoi Artemisia.
- Niin minä ajattelin myös omalla kohdallani, puolustautui Rommi.
- Ei se kuitenkaan ole mitään kiduttamista, sanoi Harri. – Sen on tarkoituskin loppua.
- Silti sekin kestää aikansa, sanoi Vivian.

Harming haukotteli. – Mut sit se o ohi, hän sanoi ja poistui sellistä.

- Kiitos, kun kävitte. Kiitos tosi ystävydestä, sanoi Vivian.
- Kiitos sinulle, että olit olemassa, sanoi Artemisia.
- Ööh, ja että olet vieläkin, toistaiseksi, jatkoi Harri.
- Pidä lippu korkealla, sanoi Rommi.

Ylösparossa ei seuraavana aamuna ollut moittimista. Sää oli tosin harmaanpuoleinen, mutta ei sentään satanut. Koulun oppilaat ja henkilökunta asettautuivat hyvälle paikalle linnan sisäpihalle,

jonka keskiössä oli puinen lava ja sen keskellä puinen pylvä. Urjakkeet vartioivat muureilla ja kaksi heistä saatteli Vivianin lavalle, jossa hänet sidottiin selkä pylvästä vasten.

- Häntä kohdellaan kuin eläintä, kuiskasi Rommi ja puristi nyrkkiä taskussaan.
- En kestä katsoa, sanoi Artemisia ja hautasi kasvonsa Harrin olkapäähän.

Rehtori Doubledoor kääri pergamenttirullan auki ja alkoi lukea:

- Vivian Dy-Soon! Sinut on tuomittu kuolemaan roviolla – niinhän täällä eilen päätettiin. Panemme rangaistuksen täytäntöön. Uskomme sielusi Suuriin Käsiin!
- Kenen sielun? Le Gavottenko? kuului yleisön joukosta. Harrista se kuulosti Duncan Dragonin ääneltä.
- Ei tuolla ole sielua! huusi joku nainen.
- Hiljaa yleisössä, komensi rehtori, jos aiotte seurata näytöstä!
- Saanko sanoa jotain? kysyi pylväeseen köytetty Vivian, kun rehtori oli antanut kahdelle pyöveliurjakkeelle merkin ja ne lähestyivät lavaa soihdut kädessään.
- Minä en kestä näitä viime hetken väläyksiä, mutisi rehtori vieressään seisoville opettajille. – Totta kai saat lausua viimeiset sanasi! hän sanoi kuuluvammin.
- Olen syytön! Tiedän, että olen syytön, mutta en tiedä, miten voisin todistaa sen! huusi Vivian.
- Ei sitä pystynyt kukaan todistamaan! kuului jälleen naisen ääni.
- Haluan vain kysyä, keitä me uskomme? Uskommeko niitä, jotka haluavat meille pahaa? jatkoi Vivian. – Voimmeko todella tietää mihin olemme menossa? Tiedämmekö sittenkään, mikä meitä odottaa toisella puolella? Me kuvittelemme, että meitä odottaa parempi! Entä, jos siellä odottaakin pahempi?
- Sen tuo kakara ansaitsisikin, sanoi professori Sepalus.
- Meitä loukataan, herra rehtori, sanoi Kyykkis.
- Entä, jos kaikki on yhtä suurta petosta? huusi Vivian. – Kuka silloin kertoo meille totuuden?
- Eiköhän tämä riitä, sanoi rehtori Doubledoor. – Sytyttäkää rovio!

Urjakkeet tuikkasivat rovion tuleen. Kuivat puut imivät ahnaasti liekkejä itseensä ja paisuttivat ne hetkessä moninkertaisiksi. Vivian tuupertui nopeasti kuumuuteen ja valtaiset lieskat peittivät hänet näkyvistä, lopullisesti.

- Komea roihu, totesi rehtori Doubledoor. – Inhapihkan oppilas sai arvoisensa lähdön.

Rovion hiillos hiipui muutamassa päivässä. Harri, Artemisia ja Rommi katselivat Harmingin seurassa ikkunasta, kuinka urjakkeet lakaisivat sisäpihaa.

- Vaikea tajuta, että jo kaksi meistä on poistunut keskuudestamme, sanoi Artemisia.

- Niin, Steven silloin laskennon tunnilla ja nyt Vivian, sanoi Rommi. – Mutta Stevenille kävi hyvin.
- Kävihän Vivianillekin, loppujen lopuksi, sanoi Harri. – Hassua.
- Mikä on? kysyi Artemisia tyrmistyneenä.
- Se, että Vivianin sukunimestä olisi voinut ehkä päätellä jotain, vastasi Harri.
- Jälkiviisautta, sanoi Rommi. – Vai mitä, Harming?
- Empä tiä. Nimi o enne.
- Silti aika karua, sanoi Artemisia.
- Sellast se o.
- Mikä? kysyi Harri.
- No se sama, mitä Artsiki tarkotti. Tää elämä.

Urjakkeet saivat työnsä valmiiksi. Vivianin tuhkat pantiin pulloon ja lähetettiin hänen vanhemmilleen. Mukaan liitettiin kortti, johon oppilaat ja koulun henkilökunta kirjoittivat nimensä.

10. luku: Elämää varten

Vähitellen koulutyö palaili uomiinsa. Oppitunnit seurasivat toisiaan ja päivät alkoivat nekin muistuttaa toisiaan. Harrin, Rommin ja Artemisian toveruus muiden manalalaisten kanssa sai Vivianin tapauksesta niin suuren kolhun, että he kolme alkoivat viettää enemmän aikaa keskenään. Myös oppitunneilla he ryhmittivät toistensa lähelle.

- Laajoja kaaria, kehotti nuori ja innokas liikunnan opettaja, lehtori Wilhelmi Wauhkohousu.
  - Huomaatte, että kun liikutatte itseänne harmoniassa suhteessa Kaikkeuteen, sen sisältämät valtavat puhdistavat energiavirrat huuhtelevat teidän sisimpänne. Tunnetteko niiden vaikutuksen? Antakaa käsien piirtää suuria ympyröitä, huojuttakaa päätänne vapaasti! Aistitteko, kuinka kehonne resonoi sopusoinnun sävelin? Jos ette koe sitä, jatkakaa kuitenkin harjoittelua, kyllä se vielä avautuu teillekin!
- Miten päin nuori Wells täällä oikein piirtelee näitä pentagrammeja? Kärjen kuuluu sojottaa ylöspäin! ärjyi piirustuksen opettaja, lehtori Carnabulis Lee, pitkä, tylynnäköinen mies. – Entä osaako nuorin Dragoneista edes laskea? Montako sakaraa on pentagrammissa? Viisi, eikö niin? No, montako sakaraa löytyy nuoriherra Dragonin grammista? Kuusi, eikö niin? Taitaisi tulla aivan toiset henget paikalle näiden herrojen kuvioilla.

Lähimmäksi koneita velho-oppilaat pääsivät konekirjoituksessa, jota oli kolme kertaa viikossa kaksi tuntia kerrallaan. Oppilaat hakkasivat kirjoituskoneita, joissa ei ollut sen paremmin värinauhaa kuin paperiakaan. Metallihirviöt oli hankittu huippuedullisesti tolloilta siihen aikaan, kun tollot siirtyivät sähkökirjoituskoneisiin. Oppiaineen oli lanseerannut koululle sen opettaja, lehtori Prunella Grave, jota myös Hautamummuksi kutsuttiin. Hänen oli onnistunut vakuuttaa niin silloinen sivistystoimenjohtaja kuin rehtorikin siitä, että kyseinen oppiaine kasvattaisi suuresti nuorten velhojen kärsivällisyyttä. Kukaan ei muistanut aikaa, jolloin häntä ei olisi ollut, joten lempinimen voinee katsoa heijastavan myös oppilaiden alitajuisia tuntoja.

Psykosofian lehtori Carmilla Mircalla oli koulun kaunein opettaja. Hän oli vielä nuori, hänen pitkät, paksut tummanpunaruskeat hiuksensa ulottuivat ristiselkään asti ja hänen lanteidensa keinunta lisäsi monen kiirastulilaisen kärsimyksiä entisestään. Jostain syystä myös Manalassa odotettiin eniten juuri hänen hyvänyönsuukkojaan.

- Velholle on hyödyllistä opetella kommunikoidaan eläinten kanssa. En tarkoita mitään sellaista jutustelua, jollaista tollot harrastavat. Se on yksipuolista ja tuloksiltaan epävarmaa. Tarkoitatan todellista kanssakäymistä, jollainen on mahdollista persoonien kesken.
- Tarkoitatteko, että eläinten kanssa voi todella puhua? Ja että ne vielä vastaisivat, kysyi Artemisia innokkaana.

- Kyllä, kultaseni, juuri sitä minä tarkoitan. Monet ihmiset eivät ole ollenkaan mielenkiintoisia. Eläinten kohdalla on myös usein näin, mutta tarjoaahan se aluksi ainakin uutuudenviehätystä. Eläimet pääsevät monesti sellaisiin paikkoihin, joiden perusteella niiden silminnäkökertomukset ovat paljon ihmisarvailuja hyödyllisempiä.
- Siis jos jossakin tapahtuisi rikos ja paikalla olisi vaikka koira, kannattaisi kuulustella koira? kysyi Rommi.
- Täsmälleen, nuori mies! On kuitenkin huomattava pari seikkaa. Eläimet ovat persoonallisuuksia, niillä on luonteet. Niillä on yksilölliset luonteet, sitten lajityypilliset luonteet. Kissoista ei tahdo saada irti mitään, ne ovat piruja. Rotat ovat epäluotettavia. Hyönteiset ovat kaikki hankalia, niiltä on joskus kiskottava raajat irti, ennen kuin ne suostuvat puhumaan ihmiskieltä. Koiraraukat on rotujalostettu niin pitkälle, että ne ovat kuin avoin kirja, mutta niiden päänupissa ei liiku paljoa. Siinä niiden toinen huono puoli: kun niistä on tehty ihmisenkaltaisia eli ymmärtämään ihmisen puhuttua kieltä, ne on tyhmenetty. Mikään määrä telepatiaa ei korvaa lajin taantumista. Toinen ongelma koirien kanssa on se, että ne haluavat kauheasti miellyttää ihmisiä. Ne saattavat kertoa juttunsa sellaisina kuin luulevat ihmisen haluavan kuulla.
- Minä pidän koirista kovasti, joten tuo kuulostaa tosi pahalta, sanoi Anthony.
- Voin lohduttaa sillä, että on paljon fiksuja koiria, dobermannit esimerkiksi, kaikki eivät ole mitään puutarhan tonkijoita, ja että on paljon tyhmempiä lajeja, kuten lehmät.
- Ajattelevatko lehmätkin? kysyi Rommi.
- Jos kommunikaatio edellyttää ajattelua, niin kyllä, vastasi Mircalla.
- Mutta eihän voi syödä sellaista, jonka kanssa on keskustellut, sanoi Artemisia tyrmistyneenä. – Tämä tieto johtaa kasvissyöntiin! Hyvästi, purilaiset!
- Kultaseni, suosittelen keskustelua, niin sanottua, lehmien kanssa. Huomaat ne niin typeriksi, että haluat pelkästä raivosta syödä seuraavalla aterialla kunnon pihvin. Mutta otetaan heti käytännön esimerkki. Lontoon puistoista löytynee sopivia kohteita.

Opettaja nosti hieman päätään ja kohdisti katseensa kaukaisuuteen.

- Aivan, Hyde Park. Siirrän keskelle luokkahuonetta pienen koiran, spanielinpennun, jonka omistaja on semmoinen tollontyllerö. Koira on mennyt pusikkoon ja tyttö saa etsiä sitä jonkin aikaa. Opetustuokion jälkeen palautan koiran takaisin. Pieni hetki...

Lehtori Mircalla ummisti silmänsä ja hieroi ohimoitaan. Hän säpsähti ja sähähti, lausui jonkin loitsun hiljaisella äänellä ja katso: yhtäkkiä keskellä luokkaa seisoivat spanieli. Se oli hiukan häkellyksissään, mutta ryntäili koko ajan sinne tänne lapsiksi tunnistamiensa oppilaiden joukossa.

- Kommunikaatio tapahtuu telepaattisesti. Avatkaa mielenne, toimin yhteyslinkkinänne. Älkää puhuko ääneen.

”Terve, Lucky,” sanoi lehtori Mircalla koiralle, mielessään.

- Terve! Saanko nuolla kasvosi ja tulla syliin?

”Et tällä kertaa ainakaan. Jos kohtaamme toiste, lupaan silittää sinua. Olet keskellä koulua, luokkahuonetta, ja poimin sinut esimerkiksi.”

- Ai jaa, kiva juttu! Hei, tuon tytön hameen alla tuoksuu kivalta! Harmi, kun se ei päästä tutkimaan. Tuo poika on pyyhkinyt huonosti, sieltä tulee hyvät hajut –

Oppilaat, paria lukuun ottamatta, tirskuivat. Joku yritti raottaa silmiään ja katsoa, keitä Lucky oli tarkoittanut. Kaikki olivat nimittäin seuranneet lehtorin esimerkkiä ja ummistaneet silmänsä helpottaakseen keskittymistään.

”Lucky, meillä ei ole kauheasti aikaa, joten menen nyt asiaan, jotta voin palauttaa sinut omistajallesi.”

- Kelle? Jaa, omistajalleni.

”Lucky, kuinka vanha sinä olet?”

- Jaa vanha vai? Olen kai aika nuori vielä. Rapsuttaisiko joku? Käyn mielelläni selälleni, niin kuin isäntäperheeni äiti, joka ruokkii minut.

”Missä sinä asut, Lucky?”

- Öö, asun vai? Kopissa. Onko kellään mitään syötävää? Herkkupalaa?

”Mitä sinulle kuuluu noin yleisesti?”

- Ai luu? Onks’ jollain luu?

”Lucky, luulenpa, että olemme tyytyväisiä käyntiisi.”

- Täh? Missä se luu on?

Lehtori mutisi loitsun ja koira katosi. Oppilaat avasivat silmänsä.

- Valitettavasti Lucky ei ollut kovin kiitollinen keskustelukumppani, kuten eivät ihan pienet lapset muutenkaan. Olisin halunnut antaa teidänkin keskustella, mutta luin Luckyn alitajuntaa, joka yritti epätoivoisesti viestittää suurempaa hätää, enkä halunnut läjää luokkaani.

Samana iltapäivänä Artemisia jo lirkutteli sujuvasti sinirintakoiraiden kanssa. Kun Rommi yritti, hänelle raakkui harakka, jonka sukupuolesta hän ei välittänyt ottaa selvää. Harri näki kotkan, mutta ei saanut siihen minkäänlaista yhteyttä.

Seuraavana aamuna, melkein vielä yöllä, Harri heräsi siihen, että hän kuuli ääniä. Oli kuin tuhannet, ei, vaan miljoonat äänet olisivat keskustelleet, nauraneet ja huudelleet erilaisilla,

erisävyyisillä, erikorkuisilla, mutta silti ymmärrettävillä kielillä. Kaikki tämä tuntui tulevan yhtäältä Harrin pään sisältä, toisaalta selvästi ulkoa. Harri nousi varovasti vuoteestaan, pyöritti päätään ja kaivoi vaikut korvistaan. Äänät eivät hävinneet, vaan ehkä jopa voimistuivat korvien kaivelun vuoksi. Mutta huoneessa kaikki nukkuivat sikeästi, Rommikin sikiöasennossaan. Harri hiippaili ikkunalle ja katsoi koulun pihalle. Mitään tai ketään ei näkynyt, vaikka äänät voimistuivat taas aavistuksen. Sitten kuului huudahdus:

– Se katselee meitä!

”Keitä minä katselen?” Harri ihmetteli mielessään. ”Eihän pihalla ole ainoatakaan elävää sielua!”

– Kuulitteko, mitä se sanoi! ”Ei ainoatakaan elävää sielua!”

– Huonosti on velhonpoika lukenut läksynsä.

Seurasi paljon yksituumaista muminaa. Sitten aiheet vaihtuivat sellaisiksi, joista Harri ei ymmärtänyt mitään. Harri oli ymmällään, eikä kyennyt pukemaan tuntemuksiaan sanoiksi. Sitten kuului taas ääni:

– Hei, se ei vielääkään tajua! Se on ihan hölmönä!

– Autetaanko sitä?

– Hei, velhonpoika! jokin huusi.

”Minäkö?” Harri sanoi puoliääneen.

– Kuule, älä puhu ääneen, koska silloin me ei kuulla mitään.

”Ahaa, kommunikointi tapahtuu siis telepaattisesti,” Harri totesi mielessään.

– Juuri niin, vai oletko kuullut meidän huutelevan pihalla?

”En ole. Tai siis, en kai ole. Enhän tiedä, keitä te olette?”

– Mihin sinä nyt katsot?

”Ulos. Koulun pihalle.”

– Mitä näkyy?

”Ei mitään. Piha.”

– No näkyyhän sitten jotain!

”Piha. Näen pihan. Mutta en näe ketään olentoa.”

– Sinä näet meidät kaikki.

Harri oikein raapi päätään.

– Varo hilseilyä! huudahti joku, ja kuului kova naurunremakka.

Harri ihmetteli hetken, mutta sitten hänelle kirkastui: hän oli tehnyt läpimurron omassa henkisessä kyvyssään aistia muiden luontokappaleiden puhetta. Artemisia ymmärsi eläimiä, Rommi oli tavallaan kirjeenvaihdossa kaukaisilla planeetoilla elävien otusten kanssa, ja nyt hänen herkkyytensä oli puhjennut tajuamaan kasvien puhetta. Sillä mitä muuta hän näki kuin pihan, ja

mitä muuta tyhjä piha oli kuin täynnä kasveja. Harrin kuulemat äänet olivat tietysti kasvien ääniä, puiden, pensaiden, kukkien, ja siten selittyivät äänten persoonalliset erot ja jopa eri kielet. Ihmeellistä oli, että Harri kykeni ymmärtämään niitä kaikkia, vaikka ne puhuivat selvästi eri kieliä. Mutta tällaista oli telepatia!

Harri riensi sänkynsä luo, otti aamutakin, sujautti tohvelit jalkaansa ja suorastaan lensi porraskäytävään ja ulos pihalle. ”Minä ymmärrän kaiken, mitä ne sanovat!” Harri hihkui mielessään.

Kun Harri astui pihalle, puheensorina kuului niin kuin millä tahansa puutarhakutsuilla. Harri ojensi kätensä ja kiskaisi lähimmästä noidanmarjapensaasta tertun.

- Perkele!
- Mitä? Harri sanoi.
- Jos sinä typerä ihmispenikka et tajua, miltä tuntuu, kun terttu marjoja kiskaistaan kantoineen, niin ehdotan, että revit itseltäsi sormen irti!

Harri oli sanomaisillaan jotain, mutta muisti sitten pitää suunsa kiinni ja ajatella sen sijaan.

”Mutta marjathan ovat syötäväksi. Ne jopa putoavat aikanaan.”

- Marjat niin, mutta puhe olikin kannasta!

Pensas sähisi ja kiroili niin, että Harri tunsi parhaaksi mennä pois. Hän käveli puiden alle. Niiden syvä bassoääni tuntui Harrista jotenkin rentouttavalta, rauhoittavalta.

- Kenenkäs päälle Mutwartti päätti sitten lopulta kaatua?
- Sen idiootin metsänhoitajan. Mutta kävikin niin, että alle jäi vain sen auto. Mutwartti yritti uudestaan, muttei osunut, ja ajatteli sitten, että vitut, antaa olla.
- Ehkä Visa hoitaa homman myöhemmin.
- Eipä taida ehtiä. Ihmiset kuolevat sen verran nopeasti.
- Eikö kuka tahansa muu voisi kostaa?
- Pyökit ovat aika juroja. Ne eivät juuri solmi ystävyysuhteita.
- Eikö edes solidaarisuus lajitoveria kohtaan tai huoli omasta kohtalosta vaikuta missään?
- Ei, ovat ne vaan niin fatalisteja.

”Anteeksi, että keskeytän”, ajatteli Harri puuryhmälle lähinnä koulun pääovea, ”mutta mistähän te mahdatte keskustella?”

- Mutwartin kaatumisesta.

”Kuka hän mahtaa olla? Kaatuiko hän jossain sodassa?”

- Mutwartti oli kunnianarvoisa pyökkivanhus, tuhatvuotinen jääri, joka kaatui tässä jokin aika sitten.

– Luonnollinen kuolema. Yllättävän harvinainen tänä tehometsätalouden aikana. Visa on hänen poikansa.

– Voi se Visa olla jo aika taimi, onhan tuosta jo jokunen vuosi.

– Joo, eiköpä se tapahtunutkin siinä 50-luvulla?

”Ensinnäkin, se Visa on kasvanut siitä jo viisikymmentä vuotta, joten kyllä hän on jo ihan miehen mitoissa – puun, tarkoitan,” Harri ajatteli.

– Voipi olla, niin, myöntelivät puut yksissä tuumin.

”Toisekseen, en ymmärrä, että miten se Mutwartti saattoi kaatua kahdesti?”

Puut harmistuivat, ja yksi niistä miltei kumartui Harrin puoleen.

– Oletkos nähnyt puun kaatuvan? Oletko, ihmisenlapsi?

”Olen, televisiossa,” vastasi Harri.

– Missä sanoit nähneesi? Mikä paikkakunta se on?

”Ei mikään paikka, vaan TV, josta näkee, mitä siellä näytetään.” Harri sanoi.

– Nuo ihmiset puhuvat niin kummallisia! tuhahti puu niin, että lehdet heiluivat.

– Hän tarkoittaa nähneensä sellaisen etäältä, etkös tarkoitakin?

”Siihen suuntaan,” Harri viesti.

– Se on niitä tollojen touhuja, selitti selityksen keksinyt puu toisille.

– Niin kuin koko metsänhoito! sanoi joku puista ja ne nauroivat kaikki.

– Siis: niin se vain on, että puun kaatumisella ei ole muuta rajaa kuin sen omat voimat. Nuori puu voi kaatua useita kertoja, mutta kuten sanoin, Mutwartti oli jo niin vanha, että useampi kerta olisi vaatinut hirvittäviä voimanponnistuksia, joten se tyytyi kahteen. Jos hän olisi osunut, yksikin kerta olisi riittänyt.

”Mitä Mutwartille nykyään kuuluu?” kysyi Harri. Puut kahisivat levottomasti.

– Ihmisenä sinun pitäisi tietää se paremmin kuin meidän! Muinoin velhot eivät koskaan vahingoittaneet puita tarpeettomasti.

”En minä ole vahingoittanut Mutwarttia. En ollut edes syntynyt siihen aikaan.” Harri sanoi.

– Niin, te ihmiset olette niin lyhytsyntyisiä!

”Mutta mitä sille Mutwartille oikein tapahtui?”

– Ruumiinhäpäisyä se oli. Puutarhakalusteita ja tulitikkuja hänestä tehtiin!

– Sellaisia te olette te ihmiset! Ette kunnioita luontoa!

”Syytön minä siihen olen”, sanoi Harri.

– Kukaan teistä ei ole syytön! tuhisivat puut.

”Jokainen ihminen on yksilö, oli tollo tai velho. Pidinhän itsekin puita vain lajeina tai rotuina, mitä teitä nyt onkaan, pyökkejä, saarneja, kuusia.”

- Kuunnelkaas kakaraa! ”Pidinhän minäkin teitä vain lajeina tai rotuina.”
- Pidä mielessäsi, että yksilöllisyys vaatii aikaa kehittyäkseen. Persoonaksi ei kehitytä yhdessä yössä. Voi olla pikemminkin niin, että harva ihminen ehtii olla minkäänlainen persoona, kun aika loppuu kesken.

”Mitä persoonalla nyt sitten tarkoitetaan. Mielestäni pieni vauva on jo persoonallisuus,” Harri sanoi.

- ”Mitä persoonalla nyt sitten tarkoitetaan. Mielestäni pieni vauva on jo persoonallisuus.” Hitto, mitä lässytystä!
- Häivy, tai unohdamme, että olet täysiverinen!

Harri poistui vikkelaasti puiden luota ja käveli keskipihan taianomaiselle nurmiympyrälle. Siihen pysähdyttyään hän kuuli huutoa.

- Aargh, nyt se idiootti pysähtyi minun ja perheeni päälle! Sattuu niin helvetisti!
- Mene pois siitä!

”Kuka huutaa? Ketä minä satutin?” Harri hämmästeli.

- Ei: ”satutit” vaan satutat! Seisot meidän päällämme! Katso jalkojesi alle!

”Mitä? Ruohon?” sanoi Harri ja nosteli jalkojaan.

- Se laski sen takaisin! Se laski sen takaisin!
- Mitä hämmästelemistä siinä on? huudettiin sivummalta. – Te ihmiset olette niin tottuneet kävelemään maan pienimpien yli!
- Eno, oletko kunnossa?
- Niskani taittui.
- Mene nyt jo pois täältä, ettet tee lisää vahinkoa!

”Mihin? Mitä vahinkoa?” Harri kysyi hämmästyneenä.

- Sinä tallot meitä! Meihin sattuu ja kestää ikuisuuden, ennen kuin olemme toipuneet!
- Mene tuonne kivien luo! He ovat kävelyä vailla!
- Eikö se tajua lähteä?
- Voi tuska!
- Aaaieeee!
- Viiltäkää sitä!

Harri loikki muutamien kauhuhuutojen ja runsaiden kirousten saattamana hiekalle. Siellä alkoi kuulua toisenlaisia ääniä.

- No, miltä tuntuu? Ota tohvelit pois, niin saat täyden hoidon.
- Paljas pinta paljasta pintaa vasten on aina paras. Te ihmiset tiedätte sen myös.
- Astu tänne! Astu minut!

Harri otti muutaman askeleen varovasti.

- Ooh, ooh! Hiero kovempaa, beibi!
- Juuri sieltä, siitä niin, siitä kolon kohdalta! Hyvä tulee!
- Oijoi, mikä astunta! Mikä uros!
- Olen lasia! En kuulu tänne!

Harri riensi kiveykselle, joka oli rakennettu kukkaistutusten ympärille. Hiekkakäytävältä kuului huohotusta ja huudahduksia: ”Lisää! Takaisin, poju!”

”Nämä eivät onneksi sano mitään,” Harri sanoi ja katsoi kiviin. ”Ettehän?”

- Eivät ne sano mitään, Harri Potaska, koska ne ovat kuolleita.

”Kuolleita? Kuka sitten puhuu? Noin kaunis äänikin,” Harri mietti.

- Kiitos, sanoi värikylläinen kukka, jonka nimeä Harri ei tiennyt. – Meillä on jokseenkin laulava ääni.

Totisesti oli. Kukkien keskustelu oli kuin kuorolaulantaa ilman säestystä. Se kuulosti Harrista ihmeen kauniilta, kuin keijujen ääneltä.

- Luin ajatuksesi, Harri pieni. On totta, että keijut ovat etäistä sukua meille. Meillä on yhteinen kantamuoto niiden kanssa, josta aikoja sitten kehityimme erillemme.

”Se selittää paljon. Mutta miten niin nämä kivet ovat kuolleita?”

- Ne on käsitelty. Veistetty, hakattu, porattu, jyrstetty, ties mitä. Sillä tavalla luonto kuolee. Eivät Inhapihkan rakennuskivetkään elä. Vain luonnonkivet elävät.
- Olet nyt saanut uuden näkökulman kaikkeuteen, Harri pieni, sanoi toinen hyvin kaunis kukka. – Toivottavasti kannat sitä aina sydämässäsi.

”Varmasti. En koskaan unohda tätä. Mutta eivätkö kaikki velhot sitten kykene tähän?”

- Maailmaan mahtuu niin paljon turhaa ääntä, että useimmat eivät koskaan avaa alitajuntaansa ottaakseen vastaan kanssaolevaistensa ääniä.
- Mutta totta on myös, että velhoissa on eroja. Jotkut tollot kykenevät arvostamaan luontoa paljon paremmin, vaikka eivät kuulekaan ääntämme.
- Jotkut heistä yrittävät kuunnella tuulen huminaa metsässä, mutta sehän on vain tuulta!
- Nyt sinun on paras mennä takaisin nukkumaan, Harri kulta.

”Haluaisin kuunnella teitä aina. Kielenne on niin ihanaa,” sanoi Harri.

- Ehkä päätät syntyä seuraavassa elämässä kukaksi, kuka tietää.

”Onko se mahdollista? Oletteko tekin eläneet joskus aiemmin?”

- Kultaseni, kaikki ovat. Olemmehan kaikki saman olevaisen kierron sisässä.

”Oletteko olleet aikaisemmin jotain muuta vai oletteko aina olleet kasveja, yhä uudestaan?”

- Nuori mielesi on malttamaton ja täynnä kysymyksiä, mutta nyt ei ole aika vastata niihin, Harri kultaseni, vaan sinun on aika käydä vuoteeseen.

”Mitä minä sanon muille? Enkö voisi tuoda ainakin Rommia ja Artemisiaa teidän luoksenne?”

- Heidän oman sisäisyytensä on avauduttava tälle tasolle itsenäisesti. Toisen puolesta ei voi kypsyä.
- Ehkä joskus on oleva niin, että kaikki ihmiset erotuksetta kuuntelevat kukkien kieltä, mutta vielä ei ole sen aika.

”Olette varmasti viisaita, koska olette noin ihania.” Harri sanoi. ”Antakaa minun olla tässä vielä hetki.”

- Olet aivan oikeassa, Harri rakas. Ihanin on oikeudenmukaisin, totuudellinen, jaloin, hyveellisin kaikin puolin, sillä ihanuus ei viihdy pahassa eikä saastaisessa, kuten ei rumuudessakaan. Kaunein on parhain, rakastavin, rakastettavin.
- Koska olet ihmislapsista ihanin, me annamme sinun kuulla joitain mietelauseitamme. Sisaret armaat!
- Oi, Harri, velhoista kaunein, kuule meitä, kun puhumme sydämellesi!
- Muista, Harri, nämä tässä elämässäsi. Jos sinulla on viisautta niin kuin on vartta, muistat nämä myös tulevissa elämässäsikin.
- Kohota katseesi aurinkoon!
- Juurettomuus on pahasta.
- Tippa tekee hyvää, mutta ämpärillinen hukuttaa.
- Mihin kaatuu, siihen maatuu.
- Ihminen on kuin ruoho.

11. luku: Sielu terveessä ruumiissa

Huithapeli oli julma laji. Kaksi joukkuetta huiteli luudilla ristiin rastiin ja moukaroi toisiaan. Raajat lentelivät, silmät puhkoutuivat ja hampaat katkeilivat. Vaihtopenkillä kävi kova vilinä ja loitsuhenkilökunta urakoi parhaansa mukaan saadakseen pelaajat takaisin peliin.

- En tunne jalkojani!
- Ei ihme. Ne ovat vielä kentän toisella laidalla.

Katsomossa oli suuren urheilujuhlan tuntua.

- Tää o taas yks todiste siitä, et kuolemaa ei o, sanoi Harming Rommille.
- Mitenkä niin, ihmetteli Rommi.
- Näi pahaa jälkee ei synny missää tollojen lajissa, mut jos syntys, ni se kiellettäs het. Jokanen pelaaja saa ensluokkasen hoidon pelin päätytty, ja vahingot o minimaaliset, paitti mitä ny joskus tulee sekaannuksia. Mut se o elämää se. Ja jumaluuteha me kaikki kehitytää.
- Kuolema on tosiaan portti korkeampiin todellisuuksiin, totesi Rommi pikkuvanhasta.
- Älä rupee poika mua opettaan, ärähti Harming. – Oommäki käyny tät kouluu ja kuullu noi samat judanssit.
- En tarkoittanut mitään pahaa, sanoi Rommi. – Minusta vain oli hienoa sanoa se, koska se ikään kuin vahvisti sinun sanasi.
- Ookoo, kyl mä tajuun, sanoi Harming leppyneesti. – Katos, Harri sai tällin! Duncan paska-aivo löi sitä jonku jalalla!

Harriin oli todella osunut. Duncan Dragon oli sääntöjen vastaisesti kieltäytynyt luovuttamasta vastustajan irronnutta raajaa lähimmälle urjakkeelle ja oli kiitänyt Harrin kannoille takaapäin. Sopivalta etäisyydeltä hän potkaisi – jos niin saattoi sanoa, hän piteli jalkaa käsissään – Harria takaraivoon, minkä seurauksena Harri putosi luudan selästä. Harri putosi maahan kuin kuollut ja Duncan vihellettiin ulos pelistä.

- Minne sä oot menossa? kysyi Harming nähdessään Rommin nousevan seisomaan.
- Harri tarvitsee apua, sanoi Rommi.

Harming kiskoi Rommin takaisin istumaan.

- Siellon henkilökuntaa just sitä varte. Sä istut siinä ja nautit väkivaltavihteestä livenä ny!

Rommi rauhoittui hieman nähdessään Harria kuljetettavan paareilla kouluun, ilmeisesti suoraan Kamfeeri-Meerin hoiviin.

- Minä menen katsomaan Harria, sanoi Artemisia.
- Odota, minä tulen mukaan, sanoi Rommi.
- Hullut kakrut, se voi iha hyvin, äyskäisi Harming.

- Jos se on vaikka kuollut! Artemisia kivahti.
- No onks sillä asiat sitte huonosti? Mitä sä voit siinä sitte tehdä enään?
- Tuossa on kyllä järkeä, sanoi Rommi. – En taidakaan mennä.
- Minä menen joka tapauksessa, auttoi se tai ei, sanoi Artemisia ja lähti koululle.
- Tämä on aika kiinnostavaa, sanoi Rommi ottaen suuhunsa kourallisen aivokorneja. – Tällaista ei tosiaankaan näe tollojen keskuudessa.
- Eiku just tällstä näkee. Ne ei tajuu, et kuollutta ei kantsi surra, koska se pääsee parempaa todellisuutee. Mut Artsi ei oo viä päässy eroo vääränlaisist tunteist.
- Minä tarkoitin peliä, sanoi Rommi suu täynnä.

Sairaalatiloihin oli helppo löytää, koska urjakkeet kuljettivat koko ajan tarvikkeita ja potilaita sinne ja pois sieltä.

- Viekää takaisin kentälle! kuului terkkarin komentava ääni. – Eivätkö ne tajua siellä ensiavussa, että tänne tuodaan vain ne, jotka eivät ehdi toipua peliajan kuluessa?
- Tuliko Harri tänne? kysyi Artemisia kurkistaen arasti ovelta.
- Harri Potaska? Hetkinen...tuossa! Arpea on vähän vaikea erottaa mustelmilta, mutta kyllä tämä on Harri, sanoi terveydenhoitaja.
- Miten hän voi? Artemisia kysyi.
- Hän on kuollut, vastasi Kamfeeri-Meeri.
- Toipuuko hän?
- Vasta huomiseksi. Onneksi mädäntyminen ei ehdi alkaa, vaikka ulkona onkin lämmintä. Mädäntyneistä on turha toivoa. Ne eivät ole autettavissa.
- Mitä hänelle nyt tapahtuu?
- Hän kokee niin sanotun rajatilakokemuksen ja pääsee näkemään, millaista on tuonpuoleisessa.
- Onpa jännittävää! Artemisia hihkaisi.
- Onhan se, mitäs muuta sitä kuolleena voisikaan. Siinä saa parhaimmillaan todella hyviä värinöitä. Mutta nyt sinun on poistuttava, koska peli päättyy kohta ja tänne tuodaan kaikki uhrin hoitoon.
- Voisinko auttaa jotenkin?
- Pysymällä poissa tieltä, koska et ole vielä käynyt edes pupilliterapiakurssiasi, saati kristallihoitoa. Täällä leikkaavat vain ne, joilla on siihen pätevyys.

Artemisia käveli ulos sairaalasta takaisin kentän laidalle, jossa peli oli juuri vihelletty päättyneeksi. Jälki oli hirveää, mutta osaava kouluhenkilökunta kantoi loukkaantuneet ja kuolleet nopeasti sisään ja kentälle jääneitä raajoja kerättiin ripeästi. Opettajat rehtori Doubledoorin johdolla

käärivät hihojaan ylös ja säntäsivät sairaalasiipeen, jossa heitä odotti verinen todellisuus. Useimpien potilaiden ympärillä oli vähintään yksi hoitohenkilökuntaan kuuluva. Ensin he hoitivat ne, jotka huusivat tai valittivat tuskaansa, jotta voisivat sitten keskittyä rauhassa tarkempaa hoitoa vaativiin potilasiinsa.

- Inkuboidaan!
- 150 milligrammaa lepakon rapaa! Heti!
- Kohdistakaa kvartsikiteet maksaan!
- Hierokaa kovemmin! Siitä ukkovarpaan takaa! Juuri niin, nyt kouristukset loppuivat!
- Käsien on oltava vähintään viiden senttimetrin päässä, jotta vaikutus on tehokas!
- Onko jollain ylimääräistä korvaa? Täältä puuttuu yksi.

Rehtori oli jo päässyt leikkaamaan. Hän silpoi, katkoi, repi, ompeli ja ratkoi, uudestaan ja uudestaan, kunnes oli kutakuinkin tyytyväinen aikaansaannokseensa.

- Täydellinen, vaikka itse sanonkin, hymisi Doubledoor. – Täydellinen *svastika*. Kaikki raajat taipuvat samaan suuntaan.
- Hakaristissä ei ole viittä sakaraa, herra rehtori.
- Mitä? Katos vaan, niinpä, ei olekaan, ihan totta. Mitäs tästä sitten puuttuu?
- Pää, herra rehtori.
- Ai jaha, se on huonompi homma. No, tämä oppilas jatkoi kulkuaan parempaan maailmaan. Missä on seuraava potilas?

Yksi leikattu potilas oli jo heräämässä.

- Tuokaa peili, minuun osui kasvoihin, tyttö sanoi. Kun peili tuotiin hänen eteensä, hän vilkaisi siihen ja purskahti itkuun. – En minä näyttänyt tuollaiselta! Minä olin ihan kaunis!
- Sille ei voi enää mitään. Koska meillä ei ollut vielä tuoreita luokkakuvia käytössämme, emme voineet tietää, miltä sinä näytät.

Kaiken verisen hyörinän keskellä Harri makasi tyynenä ja liikkumattomana. Kukaan ei kiinnittänyt häneen huomiota. Se ärsytti häntä.

- Hei, kuulkaas nyt! Minut on jätetty täysin ilman hoitoa! Katsokaa! Makaan tuossa ihan yksikseni, eikä kukaan liikauta eväänsäkään minun suuntaani! Kuuleeko kukaan? Miten te voitte jättää minut noin? Ei edes kylmää käärettä tai mitään! Hei, mitäs tämä on? Miksi poistuin sairaalasta? Kaiken lisäksi katon läpi! Jee, taidan ollakin vähän parempi velho kuin luultiinkaan! Mutta miten minä voin olla täällä, jos olen siellä?

Harri ei ehtinyt kauhistua, sillä hän kuuli suloista kilisevää ääntä, joka täysin vei hänen huomionsa. Hän katseli edessään avautuvaa tunnelia, joka näytti pimeältä, mutta jonka päässä vilkkui kirkas valotuikku.

- Olenko menossa tuonne? Mikä juttu tämä on?

Samassa Harri imaistiin tunneliin. Sen seinämällä hän näki otoksia tähänastisesta elämästään, valokuvia perheestään, ystävistään, ateriostaan ja ihastuksistaan.

- Peggy, Sue, Linda, hei, en pitänyt Lindasta oikeasti!

Pitkän tyttösarjan päässä oli kuva myös Artemisiasta.

- Artemisia on ihan ok. Hän on sitä paitsi velho, eikä tollo, kuten nuo muut. Mutta miksi hän on täällä? En minä tykkää hänestä – sillä lailla.

Tunnelin suu alkoi olla lähellä ja sieltä kajastava valo peitti alleen kaiken muun. Harri olisi mielellään katsellut vielä joitain kuvia, mutta hän ihmetteli kuvien vähyyttä. Hän tajusi eläneensä vasta vähän aikaa, mutta lähestulkoon pääasiatkin vaikuttivat aika valikoiduilta. Olisi ollut kiinnostavaa katsella myös kuvia aiemmista elämistä, mutta niitä ei näkynyt. ”Se ei voi johtua siitä, että valokuvausta ei ollut vielä keksitty”, tuumi Harri.

Kun Harri putkahti pois tunnelista, hän huomasi istuvansa vehreällä nurmella, niin vihreällä ja kuohkealla, ettei Maapallolla missään. Aurinko paistoi kuin sunnuntai-iltapäivinä vähän puolenpäivän jälkeen. Kaikki näytti olevan säntillisesti hoidettu, aivan kuin golfradalla. Pian Harrin eteen kurvasi golfkärri.

- Siltä tämä minusta vaikuttikin, sanoi Harri kärriä kuljettavalle valkoiselle, liehuvatukkaiselle hahmolle, jonka sukupuoli ei ilmennyt vaaleiden vaatteiden laskoksista.
- Terve, Harri Potaska, sanoi hahmo. – Olen Aryantarwa, sieluoppaasi tällä käynnillä. Hyppää kyytiin!

Harri nousi autoon ja he huristelivat reippaasti.

- Ajat aika lujaa, sanoi Harri. – Mihin meillä on kiire?
- Olet täällä vain käymässä, Harri hyvä. On ehdittävä näyttää sinulle vähän paikkoja, ennen kuin aikasi menee umpeen. Sitä paitsi, golfaajat saapuvat kohta, eivätkä he pidä siitä, että viheriöllä touhutaan muuta.

Harri ehti totuttautua tuulenvireeseen kasvoillaan ja ummisti silmänsä, kun kärri äkkiä pysähtyi.

- Mitäs nyt? ihmetteli Harri.
- Sinä varmaan haluaisit ajaa, sanoi Aryantarwa.
- Voinko minä? Tarkoitan, etten ole koskaan ajanut autoa.
- Olethan, edellisessä elämässäsi.
- Mutta siitä on jo niin kauan. Tarkoitan, etten ole ajanut autoa nykyisessä elämässäni.
- Kaikki hyödyllinen opittu palautuu mieleen sielussamme. Vaihdetaan, sanoi Aryantarwa ja nousi pois kuskin paikalta.

Harri siirtyi ajajan paikalle ja Aryantarwa istuutui pelkääjän paikalle. Hän tarttui Harria käteen.

- Ja muista, Harri, missä olet. Mitään pahaa ei voi sattua, joten älä pelkää!
- Ajattelin sanoa saman sinulle, nauroi Harri ja painoi kaasua.

Harri ajoi kuin ei koskaan ennen ja hänen oppaansa selosti vastaantulevia ihmeellisyyksiä.

Tenniskenttien kohdalla Harri hiljensi ja lopulta pysäytti kärryn.

- Niin, meillä on täällä massakentät, sanoi Aryantarwa.
- En minä sitä, sanoi Harri. – Vaan tuo mies tuolla toisella puolen kenttää näyttää etäisesti tutulta.
- Ok. Ajetaan sinne, sanoi opas.

Harri kurvasi haluamaansa paikkaan ja tavoitti näkemänsä miehen.

- Anteeksi, hyvä herra, että häiritsen teitä, mutta luulen nähneeni kasvonne jossain.
- Katsos, aito engelsmanni! naurahti mies, joka oli iso, karvainen ja aavistuksen karkean oloinen. Hänen murteensa oli vanhempaa, satamajätjän tai merimiehen tai kenties kaivosmiehen kielenkäyttöä. – Eipä ole hetkeen tullut maanmiestä, tai maanpoikaakaan, vastaan täälläpäin. Näitä otteluitakin käyn lähinnä jenkkejä vastaan.
- Osaisitteko sanoa, miksi olette niin tutun tuntuinen?
- No joo, se voi johtua siitä, että olin aikamani jonkin sortin julkku, en ehkä ihan puhtoisimmasta päästä julkimoita minä.
- Olen Harri Potaska, Lontoosta. Entä te, herra...?
- Sean O’Caseyhän minä, Dublinista. Hauska tutustua, sanoi mies ja ojensi kätensä, johon Harri tarttui heti. Käsi oli vahvan miehen, jota vuodet eivät olleet heikentäneet ja ranne oli kuin parhaan tennisammattilaisen.
- Joo, jatkoi mies, olin tuossa viime vuosisadan alkupuolella tunnettu murhamies. Uhreja oli toistakymmentä, joista tuomittiin. Kaikki ei koskaan selvinnyt. Mutta riitti se hirttämiseen.
- Nyt muistan, sanoi Harri. – Olen nähnyt kuvanne lehdissä tai kirjoissa.
- Joo, niitä varmaan julkaistiin aika lailla, jo eläissäni, miksei sen jälkeenkin. Oli ne kaikki pikku etsivät niin ylpeitä työstään.
- Miten te olette täällä? Harri paukautti ja tajusi sitten kysymyksensä epäkohteliaisuuden. – Anteeksi, en tarkoittanut –
- Ei se mitään, poika. Se oli ihan luonnollista. Katsos, kosmisessa mitassa se ei ole mitenkään kummallista, mutta myönnän, että olin itsekkin hämmästynyt päästyäni tänne. Odotin koko ajan jotain jekkua, mutta ei! Täällä sitä vain oltiin eikä päästy pois. Tai joo, jouduttu.
- Miten olet joutunut kohtaamaan menneisyytesi? kysyi Aryantarwa. Harrilla oli mielessään jotain samansuuntaista, mutta hän oli tyytyväinen, kun joku muu esitti kysymyksen.

- Se on ollut vaikea kasvun paikka, sanoi irlantilainen. – Olen joutunut tarkastelemaan tekojani ankaran kriittisesti. Vasta täällä sitä tajuaa, että kaikesta joutuu maksamaan. Kaikki täytyisi tehdä täydellisesti, muuten lasku lankeaa.
- Millä tavalla täällä joutuu maksamaan? kysyi Harri.
- Tietoisuus siitä, että on tehnyt väärin, painaa alussa aika raskaasti. Tuntui ihan, ettei sen kanssa voi elää, vaikka se vasta oli hassu ajatus täällä! Kaikki olisi pitänyt tehdä täydellisesti omistautuen asialleen, mikä se kullakin sitten on. Löysäily, johon oli niin helppo sortua eläessä, tuntuu täällä aluksi taakkana. Kunnes tajusi Kokonaisuuden. Niin kuului olla silloin, nyt siitä on päästävä, se on tasattava, kuitattava, ja sitten mentävä eteenpäin. Täydellä sydämellä – täällä kuljetaan vain täydellä sydämellä, poika. Sillä puolella sitä kulki niin usein puolisydämisesti.
- Mikä se teidän asianne oli? kysyi Harri. – Se, mille piti omistautua?
- Juuri se, mitä kulloinkin teki. Joo, kaikki tehty ja tekemättä jätetty. Se vasta on puolisydämisyttä.
- Mutta teidän olitte murhaaja? hämmästeli Harri.
- Joo. Senkin voi tehdä oikein. Täyssydämisesti tai puolittain. Jos ei ole täysillä mukana, olisi parempi jättää tekemättä.
- Entä uhrinne?
- Joo, ne ovat tulleet paaskaamaan kättä. Eivät ole muistelleet pahalla, koska menneet ovat menneitä. Siitä minä oikeastaan ihailen heitä. Taaksepäin ei kannata katsella, jos on jo sujut menneisyyden kanssa. Niin kuin sanoin, minä en alussa ollut ja siinä juuri uhrini auttoivat kovasti. Opin hyväksymään itseni ja tekoni osana kehitystäni. Uhrini osoittivat suurta ymmärtämystä vaikeuksilleni ja he sanoivat, että tällä puolella he tajusivat, kuinka vaikeaa minulla oli ollut. Olin ollut epävarma, rikkinäinen ihminen. Minulla oli paha olla, mutta koska kukaan ei auttanut, purkautuuhan se miehen ahdistus jotenkin! Tunsin oikein ylpeyttä uhreistani ja harmittelin, etten ollut tutustunut heihin paremmin siellä puolella. Heistä huokui sellaista ylimaallista harmoniaa. He ovat oikein hienoja ihmisiä.
- Hienoa, että heistä on ollut apua, sanoi Harri. – Luulisi, että he olisivat suhtautuneet hieman toisin.
- Täällä tulee monia yllätyksiä, sanoi irlantilainen. – Mutta vanhempiani en ole vielä tavannut. He eivät ole pystyneet kohtaamaan minua. Kaikki oli heidän syytään, se ahdistus ja tuska, joka poltti sisälläni. Siksi minusta tuli se, joka tuli. Isä löi, äiti joi. Isäkin joi. Ja äiti löi, mutta vain, kun isän silmä välitti.
- Kamalaa, sanoi Harri. – Minua on vain vähän piiskattu.

- Olen antanut jo heille anteeksi. Mielestäni he voisivat jo tulla tervehtimään. Se on ehkä viimeinen etappi. Sitten olen tehnyt kaiken selväksi elämäni suhteen.
- Anteeksi, mutta mikä hopeanvärinen naru teillä roikkuu selässä? kysyi Harri.
- Ai se! Joo, se on viimeinen siteeni menneeseen elämäni. Hopealankani jäännös. Se yhdisti minut ruumiiseeni. Otan sen pois, kun olen tavannut vanhempani. Se on kuin symboli. Sinun hopealankasi on vielä kiinni ruumiissasi.
- Onko minullakin hopealanka? Harri katsoi kysyvästi myös Aryantarwaan.
- Totta kai on. Kaikilla elävillä on. Kuolleet eivät tarvitse enää kehonsa liekaa.

Harri kauhistui.

- Minun lankani mahtaa sitten olla aivan hirveässä sotkussa, koska olemme tulleet aika matkan, emmekä ollenkaan suorinta reittiä!
- Ei se mitenkään sotkeudu. Se on enemmän henkistä laatua.
- Minä...en näe sitä, Harri sanoi koettaen samalla katsella olkapäidensä yli.
- Tuossahan se on, sanoi irlantilainen ja osoitti Harrille, mihin tämän pitäisi katsoa. – Sitä on hankala nähdä muuten kuin sisäisellä silmällä, täälläkin, jos ei ole kuollut.
- Tunsin nykäisyn, sanoi Harri. – Toisenkin. Ja taas!
- Se on merkki siitä, että sinun on palattava ruumiiseesi, sanoi Aryantarwa. – Aikasi on kulunut loppuun. Tällä kertaa.
- Mutta haluaisin jäädä tänne! Harri sanoi kiihkeästi. – Täällä on niin hienoa, niin upeaa. Minulta jää näkemättä niin paljon.
- Kaikella on aikansa, Harri, sanoi Aryantarwa melkein ärsyttävän tyynesti. – Sinun tehtäväsi jatkuu.

Nykäisyt lisääntyivät ja tihentyivät ja koventuivat. Harrin oli entistä hankalampi vastustaa niitä.

- Voisin vaikka pelata tennistä!

Ratkaiseva nykäys vei Harrilta jalat alta. Hän lensi, putosi ja kieppui tunneliin, joka muistutti kovasti tunnelia, jonka kautta hän oli saapunut. Tunneli päättyi, mutta Harri ei vielä ollut ruumiissaan. Hän leijui avaruudessa, hän näki auringon nousevan ja kuun väistyvän, hän näki tähtien tuikkivan kilpaa, ja hän näki maapallon allaan suurena, sinisenä ja valkoisena, lämpimän sykkivänä sylinä, joka veti lastaan puoleensa vastustamattomalla voimalla. Harri koki yhtä aikaa suunnatonta avaruuden tunnetta, kun hänen mielensä käsitti koko sen hetkisen maailman kaikkeuden, ja pohjatonta haikeutta olevaisuutensa pienuuden vuoksi. Hän näki myös oman hopealankansa, jossa oli kuin olikin yksi solmu. ”Hah! Ei muka mene sotkuun”, hän ajatteli.

– Hän elää! Jee! Huutaja oli Rommi. Kaikki hänen ystävänsä näyttivät hyvin iloisilta. Mutta Harri oli niin surullinen, että hän käänsi heille selkensä ja nukahti syvään uneen.

12. luku: Luudalla lentämisen taito

Harrin laskettu toipilasaika oli kaksi viikkoa ja lehtori Blazer, luutalennon ja erityisesti huithapelin opettaja, määräsi hänet lukemaan urheilukirjallisuutta. Niinpä hän istui tunnollisesti kirjastossa kahlaten läpi valtavia nahkaselkäisiä opuksia, joiden kuvallitteet peittivät joskus useita neliöitä. Vaikka kiinnostavia velholajeja löytyi monia, kuten lohikäärmesoutu, eniten Harria kiinnosti silti luutalento. Kirjoissa ja vanhojen velholehtien vuosikerroissa kuvailtiin yksityiskohtaisen tarkasti menneiden aikojen suuruuksien urheilusuorituksia ja heidän panostaan lajin kehityksessä. Erityisen mielenkiintoista Harrista oli, että vaikutti siltä, että ennen luutalento oli yksilölaji, jossa arvioitiin suoritusten taidokkuutta, kun laji nykyään toimii vain valmennuksena huithapelille, joukkuelajille, vieläpä hyvin kamppailuhenkiselle. Harri uppoutui kirjoihin tuntikausiksi. Hän ei osannut kuvitella, että urheilu voisi olla niin mielenkiintoista. Muinaisten luutalentosuuruuksien kuviot ja piruetit kiihottivat hänen nuorta mieltään. Opiskeltuaan niitä huimasti yli kahden viikon luutalentotuntimäärän hän päätti kokeilla lukemaansa käytännössä.

Varhain aamulla, kun ruohossa kimmeltävät kastehelmet lupailivat kirkasta auringonpaistetta, Harri laahasi luutansa koulun takapihalle. Hän nousi luudan selkään ja istuutui vankasti takapuoltaan hieroen, niin kuin oli opetettu. Sitten hän kävi mielessään läpi kaikki viime yönä suunnittelemansa lentokuviot ja koetti päättää, missä järjestyksessä hän niitä yrittäisi. Harri pysyi valmiusasennossa pitkän tovin välittämättä lainkaan mahdollisuudesta, että joku meditaatiotaan suorittava oppilastoveri tai peräti opettaja näkisi hänet.

Harri lähti lentoon äkkinykäyksellä, huomattavasti jyrkemmässä kulmassa kuin lentotunneilla oli opetettu. Hetkessä Harri oli kaikkia Inhapihkan torneja korkeammalla ja hän harmitteli, ettei ollut pukeutut ylleen paksumpaa villapaitaa. Aikansa noustuaan hän kääntyi vaakatasoon ja hidasti vauhtia, sitten hän käänsi suunnan takaisin kohti takapihaa ja painui jyrkkään syöksyyn. Hänen vauhtinsa oli suurempi kuin oli neuvottu ja kulmansa niin jyrkkä, että siitä hän voisi saada keppeä. Huithapeli oli ainoa poikkeus, siinä ei tunnettu sääntöjä – vain voitto merkitsi jotain – mutta muuten Inhapihka kasvatti oppilaansa vastuulliseen luutalentoon.

Nurmikenttä lähestyi uhkaavaa vauhtia. Koulun ikkunoista katseli joukko oppilaita, joiden ilmeet muuttuivat joko kauhistuneiksi tai ivallisiksi sitä enemmän, mitä lähemmäksi maan pintaa Harri lensi. Lance Dragon sanoi, että Harri on aina kaivanut verta nenästään, joten on ihan sopivaa, että nyt hän kaivaa itselleen haudan. Mutta sekuntia tai kahta ennen iskeytymistään nurmeen Harri oikaisi luudan, joka suoristi kurssinsa säyseästi ja hiljensi vauhtiaan tasaisesti äkkipysäyksen sijaan. Mutta Harri ei muistanut laskea jalkojaan varovasti, joten ne iskeytyivät maahan sillä seurauksella, että hän löi itsensä luudanvarteen samalla tavalla kuin joskus pyörällä ajaessaan. Hän yritti

parhaansa mukaan hillitä tuskanirvistystään, mutta Dragonin veljekset, jotka vahingoista viisastuneina aina käyttivät alapäänsuojia, huomasivat kyllä.

Kun Harri oli pysähtynyt, takaovesta juoksi joukko oppilaita, Artemisia ja Rommi etunenässä.

- Mikä sinuun on mennyt? Tuo näytti tosi vaaralliselta, huusi Artemisia.
- Joo, sanoi Rommi, yrititkö sinä itsaria, vai? Ainakin menetit lapsilisät!
- Se on pieni hinta siitä, että opettelen lentämään, vastasi Harri.
- Mutta mehän saamme lento-opetusta, Rommi ihmetteli, joten mihin sinä enää lisäharjoitusta tarvitset? Olethan jo muutenkin koulumme ykkönen. Rikot vain hienon luutasi!
- Minähän sanoin, että aion oppia lentämään, joten täsmennetään nyt sitten: aion oppia lentämään luutaa, en vain luudalla! tiuskaisi Harri ja otti luudan kainaloonsa ja marssi niin suorana kuin mahdollista suorittamaan aamutoimensa ennen kuin menisi ruokasaliin. Rommi katseli hölmistyneenä Harrin perään, mutta Artemisia huusi hänelle.
- Sinulle eivät siis kelpaa tollojen huipputurvalliset matkustuslaitteet? Haluat olla kuin muinaisaikojen noidat, lentää luudalla tikkuja käsissä, tai matolla, joka imee sateessa vettä kuin sieni!

Harri kääntyi katsomaan heitä silmät täynnä lempeyttä. – Te ette ymmärrä, hän sanoi. – Jokunen päivä sitten katselin palkintokaappeja ja huomasin, että lehtileikkeet ja valokuvat yhdessä vanhojen vuosikirjojen kanssa osoittivat, että ennen luutalento oli taitolaji eikä mitään väkivaltaurheilua. Luulen myös, että tollojen rakentamat koneet ovat mukavuussyistä rappeuttaneet urheilukulttuuriamme. Luudalla ei enää lennetä taitoa. Ehkei matollakaan.

Nurmelle harppoi luutalennon opettaja Blazer naama punaisena.

- Harri Potaska! Mikä sinä luulet olevasi? Minulle tuli melkein paskat housuun, kun katselin lentoasi! Arvaa, millainen selittäminen minulla on edessä, kun joudun sanomaan, etten minä tuollaista opeta!
- Ainakin hän selittää Kyykkikselle, kuiskasi Artemisia Rommille.
- Ai, miten niin? Rommi kysyi, mutta Artemisia vain hymähti.
- Opettaja, minä innostuin tutkimaan luutalennon historiaa ja huomasin, että siellä on paljon opittavaa ja että on paljon sellaista, mitä ei nähdä huithapelissä, koska sellaisella lentämisellä ei ole siinä mitään käyttöä.
- Herramunjee, mitä sellaisella sitten on virkaa?
- Sitä, että menetämme monet hienoudet, kun emme pääse tutustumaan ollenkaan niiden suomiin kauneuksiin. Me voisimme perehtyä lentämiseen aivan toisella tavalla, syvällisemmin, löytäisimme uusia ulottuvuuksia!

Blazer katsoi Harria silmät kierossa.

- Sinä hullu tollopenikka yrität mitätöidä saavutukseni huithapelin luojana ja yleensäkin kaiken lentotietämykseni. Minä sanon vaan, että taita vaikka niskasi! Lentele sinä kakara niin kuin haluat, mutta älä tule jakelemaan viisauksiasi minun tunneillani!

Blazer kääntyi kannoillaan housujen roikkuessa pelottavasti. Harri katsoi järkyttyneenä maahan. Hän ei saanut selvää tunteistaan. Hän oli tosin epäonnistunut laskussaan, mutta muuten lento tuntui ensilennoksi varsin onnistuneelta. Oli masentavaa, kun luutalennon asiantuntijana pidetty ei suostunut näkemään Harrin pyrkimyksiensä puhtautta.

- Älä välitä hänestä, sanoi Artemisia. – Tule, niin mennään aamupalalle!

Seuraavina päivinä Harri nousi joka aamu tunnin muita aikaisemmin, koska ei halunnut häiritä muita lentoharjoituksillaan. Hänen ideansa luutalennon luonteesta ei herättänyt mitään todellista vastakaikua edes Artemisiassa, joten Harri päätti ajoittaa lentonsa niin, että lopettaisi aina silloin, kun toiset ovat heräämässä.

Seuraavien kolmen viikon aikana Harri harjoitteli yhtä ja samaa kuviota siinä kuitenkaan onnistumatta tai edes edistymättä. Lopulta hän ei enää viitsinyt nousta aamulla lentämään.

- Ei tule mitään. Minä olen vain tavallinen poika, joka on ymmärtänyt aivan väärin entisaikojen lentosuuruuksien saavutukset. Olen luullut ymmärtäneeni luutalentämisestä jotain opettajiani enemmän, mutta voisiko mikään olla typerämpää? Minun on hyväksyttävä kykyjeni rajallisuus ja kehityttävä lahjojeni puitteissa. Jos luudalla olisi tarkoitus todella lentää muuten kuin huithapelissä, sitä opetettaisiin meille koulussa. Blazer on moninkertainen mestari, hänhän se tietää, jos kuka. Aivan yhtä hyvin voisin pitää luutaa toisinpäin!

Harri nousi vuoteesta ja vannoi itselleen, ettei enää kuvittele olevansa muita parempi. On oltava niin kuin muutkin, hän mutisi itsekseen. 15-vuotias poika on 15-vuotias poika, ei muuta. Harrista tuntui heti paremmalta. Yhteisten sääntöjen sisäistäminen toi turvallisuuden tunteen, jonka Harri tajusi menettäneensä, kun Blazer haukkui hänet. Mutta olihan Harrikin ärsyyntynyt usein toisten piirteistä, joilla nämä tavoittelivat erikoisuutta: Puff kaivoi nenäänsä ja söi kaiken löytämänsä, Kyykkis ei käyttänyt vessassa paperia kuin sormensa pyyhkimiseen ja niin edelleen. Toisaalta Rommi oli kauttaaltaan erikoinen, eikä se ärsyttänyt Harria lainkaan. Mutta Rommi olikin hänen ystävänsä.

Harri katsoi likaista luutaansa. Hän ei ollut puhdistanut sitä päiväkausiin. Erityisesti harjaosa oli paksussa mojassa ja sen siistimiseen menisi kauan aikaa. Jos lentäisi sadepilveen kovaa vauhtia harja edellä, se saattaisi puhdistua...

Lentää harjas edellä? Voisiko niin todella tehdä? Vanhoissa lehtikuvissa ei ollut varsinaisia lentokuvia, luultavasti valotusajan pituudesta johtuen. Kuvissa hymyilevillä lentäjä-ässillä oli

hassusti varsi olkapäätä vasten, koska nykyään tapana oli roikottaa luuta kädessä. Entä jos se ei ollutkaan hassu vanha käytäntö, vaan luonnollinen toiminto lennon jälkeen? Sillä tavoin velhot olivat aina valmiita lähtemään, kun luuta ei tarvinnut ensin kääntää. Silloin he periaatteessa lensivät luudalla väärinpäin – tai sitten me lennämme luudalla väärin päin!

Harri hyppäsi luutansa selkään väärinpäin – tai oikein päin, sillä harjas oli nyt hänen edessään. Hän kohotti luutaansa hiukan ja rikkoen kaikkia sääntöjä lensi sisällä ikkunan luo, avasi sen ja livahhti pihalle. Hän kiihdytti ja nousi jyrkässä kulmassa kohti uhkaavan näköistä sadepilveä, joka valmistautui pudottamaan joka ikisen vesipisaransa Inhapihkan ylle. Harri lisäsi vauhtiaan pilven sisässä sykäyksittäin, niin että pisarat iskeytyivät hänen kasvoilleen ja vaatteilleen, mutta myös luudan harjakseen, jonka ne puhdistivat tuhat kertaa paremmin ja tehokkaammin kuin koulun suihku.

Tässä oli ratkaisu! Luudalla lennettiin nimenomaan harja edessä. Voi, miten paljon sulavammin luuta lensikään, miten paljon nautinnollisempaa oli sen ohjastaminen! Se tuntui ihan munaskuissa asti. Harri tunsu luudan koko kehollaan, se tuntui avautuvan juuri hänelle ja vain hänelle. Harri koki ohjaavansa luuta yhdessä sen olemuksen kanssa, hän suorastaan tunsu olevansa yhtä luudan kanssa. Hän ei vain tuntenut luuta, hän oli luuta. Hän nousi pilvessä ylemmäs ja ylemmäs, niin että lopulta hän oli lentänyt pilven läpi, ja vastaan iskivät sininen taivas, kirkas aurinko ja ohut yläilma. Taakse olivat jääneet masentuneisuus, alistuminen keskinkertaisuuteen, yhtyminen toisten arvostelusta vedettäviin johtopäätöksiin. Ei enää! Joka tahtoo tavallista, tyytyköön siihen! Lentäkööt luudillaan pysyen hädin tuskin ilmassa, sopiihan se väkivaltaiseen kamppailulajiin, jossa luuta oli vain väline. Mitä tiesivätään lentämisestä huithapelin pelaajat, mitä opettajat, jos kaikki oli heidän mielestään okei!

Hyvän aikaa lenneltyään Harri muisti aamiaisajan. Kaikki oppilastoverit olisivat varmasti jo ruokasalissa ja arvaisivat, että kun poissa ovat sekä Harri että luuta, hän päinvastaisesta päätöksestään huolimatta olisi taas lennossa. Rommi ja Artemisia ehkä uskoisivat häneen, mutta nythän olisi tilaisuus näyttää koko koululle, ja koko maailmalle, miten luudalla on lennettävä. Harri tunsu ylpeyden häilähdyksen, kun hän ymmärsi, että hänen olisi opetettava opettajatkin lentämään oikein. Vielä voimakkaampi oli kiitollisuuden tunne siitä, että hän voisi antaa jotain velhomaailmalle, joka oli antanut hänelle niin paljon. Ennen kaikkea ystävilleen hän syvältä puhtaasta sydämestään soi kaiken saman nautinnon kuin itselleen.

Harri käänsi luutansa alaspäin ja laskeutui varovasti pilveen. Pilvi oli alkanut luovuttaa vesivarastoaan eli Inhapihkassa satoi. Harri oli hetkessä likomärkä, mutta hän tuskin huomasi sitä, niin innoissaan hän oli päästessään kertomaan keksinnöstään. Sitten hän tuli ajatelleeksi, että kauniilla ilmalla taitojen esittely olisi järkevämpää, se näkyisi kauas ja kaikille. Sateessa kukaan ei

olisi halukas kokeilemaan uutta lentotapaa, siihen ei auttaisi sadevaatteetkaan. Niinpä Harri päätti lentää koululle huomaamattomasti ja esitellä kokemuksiaan paremmalla ajalla ja kuivemmalla säällä.

Sade jatkui päiväkausia. Loitsuista ja sadetansseista huolimatta pilvi ei suostunut väistymään vaan imi lisää vettä joistain mystisistä sfääreistä. Lentotunnit oli peruttu, mutta lehtori Blazer piti huithapelin teorialunteja. Kuluneet kaksi viikkoa olivat kaikille yhtä kärsimystä, Harrille eniten. Uudet taklaustyylit, joita Blazer pohjusti sanoen: ”Munista voi aina ottaa kiinni, mutta jos tehtäisiinkin näin...”, eivät olisi voineet enempää ahdistaa. Lopulta kuitenkin tuli se päivä jolloin pilvi oli puristanut itsensä kuiviin ja aurinko tullut esiin. Blazer piruili luudalla lentämisen taidon unohtamisesta ja sylki roiskui oppilaiden kasvoille. Kun hän oli lopettanut, hän kysyi kysymyksensä, johon hän ei odottanut vastausta: ”Onko kysyttävää?”, jolloin Harri viittasi.

- Mitä vittua? Harri?
- Saisinko kertoa löydöstäni, jonka tein ensimmäisenä sadepäivänä kaksi viikkoa sitten? Ennen tuota päivää olin viikkokausia käynyt lentelemässä varhain aamulla –
- Sehän on mukavaa, sanoi Blazer. – Sittenhän taitosi eivät ole ihan ruosteessa.

Toiset vähän naurahtivat, mutta Harri ei antanut sen häiritä.

- Opettaja, olen mielestäni tehnyt huomattavan löydön luudentämisestä, sellaisen, jota ei ole koulussa edes opetettu! Olen nimittäin huomannut, että meille opetetaan luudan pitämisestä väärin.

Lehtori Blazerin silmät suurenivat, puna kohosi hänen kasvoilleen ja hän pieri äänekkäästi. Hän tuli Harrin eteen ja tiuskaisi:

- Mitä sanoit? Sanopa uudelleen!
- Niin, opettaja, luudalla pystyy lentämään paremmin, kun pitää sitä toisin päin, harja edessä. Blazer antoi Harrille mäjähävän korvapuustin.

- Et lennä kahteen viikkoon minun tunneillani! Miljardin sanan essee aiheesta: ”Harja takana – tulevaisuus edessä. Miten minusta tulee hyvä luudentäjä”.

Veri vuoti Harrin vasemmasta sieraimesta ja häneltä pääsi itku.

- Mutta opettaja, olen ihan oikeasti keksinyt jotain –
- Painu tiehesi siitä! huusi Blazer ja lennätti Harria taikavoimillaan pari metriä taaksepäin. - Ilmoitan päätöksestäni ryhmänohjaajallesi, rehtorille ja vanhemillesi, ai niin, heitähän sinulla olekaan. No, elossa oleville. Ja muista, Potaska, että opettajan päätös on peruuttamaton!

Artemisia viestitti Harrille telepaattisesti: ”Älä välitä tuosta vanhasta ämmästä! Sillä on

luultavasti erittäin kivuliaat vaihdevuodet!” Ja Rommi viestitti hänkin: ”Joo, olen samaa mieltä!

Minä ainakin haluan oppia lentämään niin kuin sinä! Kun kerran olet hyvä huithapelissä, osaat varmasti luutalentämisessä muita enemmän!”

Harri käveli pois kentältä kyynelten valuessa pitkin poskia. Hän pysähtyi vasta kulman takana pyyhkimään kasvojaan. Rauhoituttuaan Harri heitti toisen jalkansa luudan yli, harja edessä, käänsi sen kentästä vastakkaiseen suuntaan ja mutisi: ”Minähän lennän, joka ainoalla lentotunnilla, opettajan kanssa tai ilman!” Sitten hän suhahti ilmaan ja lensi matalalla metsän yli, pudottaen välillä korkeutta jopa uhmakkaasti. Hän lensi laajaa kaarta, väisteli ilmakehää ja kasvatti nopeuttaan aritmeettisesti. Pian hän oli unohtanut äskeisen nöyryytyksen ja keskittyi yksinomaan lentämiseen.

Lennettyään pitkän aikaa vaakalentoa Harri kokeili silmukkaa. Se onnistui helposti ja hän toisti sen uudelleen ja uudelleen, ei pelkän riemun vuoksi, vaan siksi, että hän halusi hallita oppimansa. Kun hän katsoi osaavansa sisäpuolisen silmukan, hän kokeili silmukkaa ulkopuolelta. Molemmat sujuivat loistavasti, ja Harri toisti niitä niin monta kertaa, että hän tunsu osaavansa ne vaikka silmät ummessa. Kun Harri seuraavaksi mietti, miten vaakakierre sujuisi, hän oli jo samassa tehnyt sen. Sitäkin hän toisti toistamasta päästyään ja lopetti vasta, kun tiesi voivansa vaikka opettaa sen ja koska oksennus valui jo suupielistä.

Lenneltyään aikansa hurmiossa Harri huomasi, ettei ollut yksin. Hänen vierelleen oli ilmaantunut kolme luutalentäjää. He olivat kirkkaita kuin tähdet ja säteilivät hyväntuulisuuutta ja reippautta. Harri hieman harmistui tällaisesta sanattomasta tunkeilusta ja päätti panna parastaan, ja jos mahdollista, saada seuralaisensa ymmärtämään, että halusi nauttia onnestaan yksin. Hän lähti nopeaan syöksyyn ja pysähtyi äkisti. Kolme vierasta teki samoin, vaivattomasti ja rauhallisesti, ilman suurempaa ponnistusta. Tuon ne ainakin osasivat, tuumi Harri. Yllättääkseen heidät Harri pinkaisi rajuun nousukiitoon, jonka aikana hän teki useamman tiukan kierteen, pari laajaa kaarta ja monta ahdasta silmukkaa. Kolme luutalentäjää seurasi häntä hymyillen toistaen jokaisen vaiheen täsmällisesti. Kun Harri palasi vaakalentoon, he olivat ryhmittyneet hänen molemmille puolilleen, kaksi oikealle, yksi vasemmalle.

- Lennätte oikein hyvin, sanoi Harri. – Saanko kysyä, keitä te olette?
- Olemme sinun tovereitasi, Harri. Olemme tulleet kannustamaan sinua jatkamaan valitsemallasi tiellä, sanoi se heistä, joka oli välittömästi Harrin oikealla puolella.
- Olemme seuranneet säännöllisesti Inhapihkan luutalentäjiä, mutta suruksemme siellä ei olla vuosikymmeniin oltu kiinnostuneita todellisesta lentämisestä, sanoi se heistä, joka oli Harrin vasemmalla puolella.
- Katsos, Harri, jos tässä elämässä ei opi mitään, on seuraavassa elämässä edessä samat koettelemukset. Aivan kuin lähtisi alusta. Jos mikä, niin se on turhauttavaa. Ajattele, jos

joutuisi syntymään kymmenen tuhatta kertaa ennen kuin tajuaisi kokeilla lentää luudalla toisinpäin, sanoi se heistä, joka oli Harrista kauempana oikealla.

Harri katsoi heitä tarkemmin. Hekin lensivät luudillaan harja edessä. Mutta heidän asunsa oli huomattavasti vanhempaa kuosia kuin Harrin ja heidän kasvonsa vaikuttivat etäisesti tutuilta. Sitten Harri muistikin, keitä he olivat. Heidän kuvansa oli ollut vanhoissa lehtileikkeissä, heidän luutalentopalkintonsa olivat koulun lasikaapeissa.

- Tehän olette... tarkoitan, sinä olet Fred Idle, sinä olet Sir Percival Low-Bottom, ja sinä, sinä olet Lordi Tits! huudahti Harri.

Kaikki kolme nostivat vuorollaan olkihattuaan ja kumarsivat kevyesti.

- Tahdotko vähän lentää, Harri? kysyi Fred Idle.
- Tahdon, Harri vastasi. - Minä tahdon lentää.

Fred Idle siirtyi kärkeen ja Sir Low-Bottom lensi perään, molemmat Harrin eteen, ja Lordi Tits asettui hänen taakseen. He lensivät niin hurjia kuvioita, ettei Harri ollut osannut sellaisia kuvitellakaan. Outo valo kimalsi kolmen mestarin silmissä aina heidän ehdottaessa jotain uutta tempua. Harri oli kuin taivaassa. Monien ihmeellisten kieputusten jälkeen nuo neljä lensivät jälleen rinnakkain, rauhallisesti kylki kyljessä.

- Täytyy ihmetellä, Harri. Sinä pelkääntä lentämistä vähemmän kuin kukaan luutalentäjä tällä tasolla tuhanteen kuuteensataan kahdeksaan vuoteen, sanoi Sir Percival silmännähdessä tyytyväisenä.
- Loistavaa, etteivät kiellot, lait, säännöt ja asetukset ole onnistuneet tukahduttamaan sisintä lentäjääsi, sanoi Lordi Tits hymyillen leveästi. - Sillä ainoa seuraamisen arvoinen laki on vapautteen johtava laki. Se taas löytyy sinusta itsestäsi, Harri.
- On viimeisen vilahduksen aika, Harri, sanoi Fred Idle. – Luutalentäjä on rajattoman vapauden substanssi. Nyt havainnollistamme sinulle, mitä se merkitsee käytännössä ja mihin olet matkalla. Nopeudet ovat rajallisia, kuviot vajavaisia, mutta joka on täydellisesti sisäistänyt lentämisen, ei ole sidottu mihinkään, vaan hän on täydellisen vapaa toimimaan haluamallaan tavalla.

Samassa Fred Idle katosi, seuraavassa hetkessä hän ilmaantui Harrin toiselle puolelle. Se tapahtui niin nopeasti, ettei sitä tehty luudalla.

- Miten sinä tuon teit? kysyi Harri.
- Täydellinen luutalentäjä ei anna rajojen häiritä, sanoi Lordi Tits, joka teki saman kuin Fred Idle, mutta vastakkaiseen suuntaan.
- Ymmärrätkö, Harri? kysyi Sir Percival. – Sulje silmäsi ja avaa ne jälleen.

Harri sulki silmänsä ja avasi ne. Äskeinen aurinkoinen iltapäivä oli kadonnut ja tilalle oli tullut oranssi taivas, jolla loisti kolme aurinkoa.

- Missä me olemme? kysyi Harri.
- Jollakin sellaisella planeetalla, jossa on oranssi taivas ja kolmoistähti aurinkona, sanoi Fred Idle välinpitämättömästi. – Täytyy tunnustaa, että täällä en ole ennen käynytkään.
- No niin, totesi Sir Percival, silmät kiinni sitten vaan, nyt on tämäkin nähty.
- Mikäs kiire tässä on, kysyi Lordi Tits.
- Ei meillä mikään, mutta tuon Harrin on palattava kouluun.
- Niin tietenkin, sanoi Lordi Tits. – Siispä silmät kiinni!

Harri ummisti silmänsä ja avasi ne jälleen. Hän lensi yksin lähellä Inhapihkaa metsikön yllä.

Hänen viereensä kaartui valonsäde, joka otti Sir Percivalin hahmon.

- Muista, Harri, että korkeimmalle kurottava näkee aina taivaan.

Silmänräpäystä nopeammin Sir Percival muuttui takaisin valonsäteeksi ja katosi näkyvistä.

Harri puhkui tyytyväisyyttä ja oli varma siitä, että oli saanut kokea jotain ainutkertaista. Tämä oli ollut vain pieni hujaus hänelle, mutta kenties suuri lento velhoille!

Harri lähestyi Inhapihkaa matalalta ja auringon suunnasta. Hän huomasi liikettä koulun keittiön takana, jäteastioiden luona. Harri lensi lähemmäs ja näki linnanhaltioiksi itseään kutsuvien kotitonttujen penkovan jäteasioita. Se ei olisi kiinnittänyt hänen huomiotaan enempää, sillä täytyyhän niidenkin syödä, mutta hän huomasi, että ne olivat tekemässä aivan muuta.

- Hei, näyttäkää sitä, joka teillä on kädessänne! Niin, sitä juuri, sinä, jolla on punainen lakki, anna minä katson!

Tonttu kieltäytyi ja painoi esinettä rintaansa vasten. Sitten se ärisi ja näytti Harrille teräviä hampaitaan.

- Uskallatko sinä irvistää velholle? Harri kimpaantui. Hän lausui loitsun, jonka seurauksena tontut lentelivät hujan hajan.
- Häipykää, roskaväki! Harri karjui ja tontut pinkoivat karkuun vikisten.

Tontut olivat hypistelleet Rommin keksimää konetta. Harri sen varovasti käsiinsä ja painoi nappia, joka näytti katkaisijalta. Kone hurrahti käyntiin. Harri otti käteensä koneen pampumaisen ulokkeen ja osoitti sillä otsaansa. Pienen odottelun jälkeen kone antoi samat numerot kuin se oli antanut Rommin käsissä.

- Se toimii sittenkin!

Palattuaan sisälle Harri vei luutansa luutavarastoon. Sen jälkeen hän välittömästi etsi Rommin.

- Olen löytänyt koneesi, sanoi Harri.

- Löytänyt? En ole muistanut koko laitetta. Minä jätin sen rehtorille, sanoi Rommi. – Mistä sinä löysit sen?
- Koulun takaa. Tontut leikkivät sillä.
- Miten se oli joutunut niille? Eihän niillä ole mitään oikeutta ottaa – ! Rommi tajusi. – Se oli siis roskiksessa?

Harri nyökkäsi.

- Nyt se on luutavarastossa. Jätin sen sinne, ettei kukaan, etenkin rehtori, näe sitä. Toivottavasti et pahastu, mutta uskalsin kokeilla sitä. Se näytti ainakin minulle oikean lukeman.
- Hyvä, että se on ehjä, sanoi Rommi. Hänestä näki, että tapaus masensi häntä. – Menen hakemaan sen pois ja panen niin hyvään piiloon, ettei kukaan löydä sitä!

Harri oli juuri ruokajonossa, kun Rommi ryntäsi hänen taakseen.

- Älä etuile! valitti Anthony.
- Minä pidin hänelle paikkaa, sanoi Harri.
- Niin varmaan, sanoi Anthony. – Ainahan te pidätte toisillenne paikkoja.
- No, mitä? Harri kysyi, koska Rommilla ei tapana kiilata jonossa.
- Ei sitä ollut siellä. Oletko varma, että jätit sen luutavarastoon?
- Ehdottoman varma, sanoi Harri. – Ehkä joku on käynyt siellä sillä välin ja vienyt sen.
- Paratiisilaisten luudat olivat kaikki poissa. Niillä alkoi tunti meidän jälkeen.
- Mitä he tekisivät sinun koneellasi? Eiväthän he tiedä siitä mitään.
- Kyllä siitä tiesi koko koulu sen aamutunnin jälkeen, jolloin me mittailimme.

Rommin laite oli ollut viikon vitsi pulpetinkansia ja vessanseiniä myöten.

- Olen pahoillani, minun olisi pitänyt olla huoleellisempi, sanoi Harri ruokapöydässä.
- Ei, vaan minun olisi pitänyt mennä pyytämään se takaisin rehtorilta, sanoi Rommi.
- Jos totta puhutaan, sanoi Artemisia, niin rehtorin olisi pitänyt tuoda se sinulle. Sinä luotit häneen niin paljon, että jätit sen hänelle.
- Osaatko rakentaa toisen samanlaisen? kysyi Harri.
- Osaan, mutta minulla ei ole enää tarvikkeita, joten uuden valmistaminen saa odottaa kesälomaa.

13.luku: Eriseura

Pahuuden tuntemuksen oppitunnit kiinnostivat oppilaita heti kättelyssä. Professori Alfred von Campingsplatz oli nokkela, hauska ja ilkikurinen. Oppilaat palvoivat häntä.

- Me velhot tiedämme kaiken menevän lopulta niin kuin on tarkoitettu. Mitä se tarkoittaa pahuuden suhteen? Mikä ongelma tässä on? Neiti siellä!
- Silloin voisi luulla, että pahuus on tarkoitettu olemaan, vastasi Claire.
- Kyllä. Entä sitten? Nuoriherra siellä takana!
- Koska kaikki menee oikein, voisi ajatella, että kaikki on silloin hyvää, sanoi Conan.
- Hyvä...Ja sitten? Niin?
- Jos kaikki on hyvää, niin mikään ei ole pahaa, sanoi Rommi.
- Joten? maanitteli professori.
- Jos kaikki on hyvää, myös pahuus tai paha on hyvää, sanoi Harri.

Professori istui tuolilleen.

- Olette aivan oikeassa.

Artemisia viittasi ja kun professori huomasi, hän nyökkäsi hymyillen.

- Olemmeko oikeassa siinä, että edellä sanottu on ongelma vai siinä, että asia on niin?
- Siis mitenkä? kysyi professori hymyillen vinosti.
- No siten, että paha on hyvää, ainakin viime kädessä.

Professori von Campingsplatz nousi tuolistaan ja ryhtyi kulkemaan ympäri luokkaa.

- Jos sanoisin, että olette oikeassa ja että ongelma ei ole siinä, ettei asia ole niin vaan siinä, että meidän on niin kauhean vaikeaa hyväksyä se, niin miltä se kuulostaisi?

Oppilaiden suupielet väännyivät hymyyn.

- Sekavalta?

Luokka naurahti iloisesti. Tällaista ei ollut millään muulla oppitunnilla.

- Minusta se kuulostaisi kauhealta, koska silloin me emme saisi ollenkaan taistella pahuutta vastaan, sanoi Maxine.
- Joskus ei kannatakaan, sanoi professori. – Milloin ei kannata? Niin?
- Voi joutua itse vaikeuksiin, sanoi Conan. – Voi vaikka tuhoutua itse.

Sitten viittasi Puff Dragon ja sai luvan vastata.

- Vahvempaan vastaan ei kannata taistella. Sen kanssa kannattaa liittoutua, hän sanoi.
- Kuten teidän perhe vai? vinoili Anthony.
- Kansalaiset! sanoi professori ja ehkäisi sanaharkan. – Löytyykö syvällisempiä, Kaikkeuteen liittyviä syitä? Nuoriherra.

- Jos pahuus on kaikkeuden tarkoittamaa, silloin taistelee itse Kaikkeutta vastaan, sanoi Harri.
- Olette hyvin älykkäitä, sanoi professori. – Nuorineiti!
- Jos kerran kaikki on oikein, ei kannata tehdä mitään, sanoi Claire.
- Jos minulla on nälkä, enkä hae ruokaa, eikö ole tyhmää kuolla nälkään? kysyi professori.
- Jospa se on Kaikkeuden kannalta oikein, sanoi Claire.
- Jos on, niin järjestäköön Kaikkeus minulle nälkäkuoleman, niin etten voi itse tehdä mitään sen estämiseksi! tuhahti Artemisia.
- Olemme lähellä oivallusta, sanoi professori. – Sanokaa uudestaan, mitä me tiedämme!
- Tiedämme, että Kaikkeus järjestää aina kaiken lopulta oikein ja hyvin, sanoi Alistair.
- Mitä me emme tiedä? kysyi professori.

Yksikään käsi ei noussut heti. Sitten viittasivat Harri ja Anthony. Harri sai vastata.

- Me emme tiedä yksityiskohtia. Me emme tiedä, miten kaikki vaikuttaa kokonaisuuteen. Me emme tiedä omaa osaamme.
- Näin juuri, sanoi professori ja hymyili leveästi. – Me tiedämme, mihin kaikki kulkee. Mutta Kaikkeus ei vielä ole siinä pisteessä. Meidän on selvitettävä, mikä palvelee Kaikkeutta ja mikä olisi parempi tehdä toisin.
- Voimmeko muka vaikuttaa Kaikkeuteen? kysyi Claire.
- Omasta näkökulmastamme: voimme, vastasi professori. – Kaikkeuden näkökulmasta emme, koska Kaikkeus menee aina lopulta oikein.
- Ahdistavaa, sanoi Maxine.
- Ei välttämättä, kunhan tajuaa...mitä? houkutteli professori.
- Kun tajuaa, ettei tiedä kuin lopputuloksen, sanoi Harri.
- Aivan. On tärkeää selvittää, milloin pahuus palvelee Kaikkeutta ja milloin sen vastustaminen palvelee Kaikkeutta paremmin. Me emme tiedä aikataulua, eikä kukaan lue Ajan Suurta Kirjaa eteenpäin. Jos voisimme, luulen, että se olisi kaikkein karmivinta.

Kun oppitunti oli päättynyt, oppilaat valuivat luokasta pois. Professori osoitti Harria ja Puffia tulemaan luokseen.

- Voinko vaihtaa kanssanne pari sanaa?

Harri ja Puff olivat muutenkin viimeiset, jotka olivat poistumassa, joten kukaan ei ollut kiinnittämässä tähän huomiota.

- Haluaisin teidän osallistuvan yhteen tilaisuuteen, sanoi professori.
- Mihin tilaisuuteen? kysyi Harri, koska professori ei jatkanut kertomalla siitä.

- Näette sitten. En valitettavasti voi kertoa siitä enempää, mutta jos helpottaa päätöksentekoa, voin kertoa olevani myös itse paikalla, vastasi professori.
- Milloin se pidetään? kysyi Harri, koska vaikutti siltä, ettei Puff ainakaan kysyisi.
- Tänään keskiyöllä salaisessa paikassa, professori vastasi. – Jos suostutte, odotan teitä aulassa, portaikon alapäässä, puoli kahdeltatoista.
- Me olemme silloin jo vuoteessa, sanoi Harri.
- Hölmö! tiuskaisi Puff.

Professori kasasi opetusmateriaaliaan, mustakantisia kirjoja.

- Te heräätte, jos tahdotte, hän sanoi.
- Entä valvonta? kysyi Harri.
- Siitä ei ole huolta, sanoi professori ja katsoi heihin rohkaisevasti. – Ette kuitenkaan voi kertoa tästä kenellekään, sillä tämä on salaisuus, jonka tuntevat vain harvat. Tarkkaan ottaen sen tuntevat ainoastaan ne, jotka näette yöllä. Suostutteko?

Harri mietti. Hänhän ei tiennyt asiasta mitään. Toisaalta von Campingsplatz oli ehdottomasti koulun paras opettaja ja jos hän pyysi johonkin salaiseen, se varmasti olisi jännittävää. Mutta Puff ehti vastata ensin.

- Minä tulen, vaikka tuo ei tulisikaan!
- Tulette molemmat, tai kumpikaan ei tule, sanoi professori.

Harri näki sivusilmällä, kuinka Puffin kasvot uhkuivat raivoa, mutta Harri mietti vielä hetken. Lopulta hän päätti suostua ja nyökkäsi professorille.

- Hienoa! Tilaisuus osoittautuu tärkeämmäksi kuin uskottekaan, sanoi professori tyytyväisenä. – Puff-herra, hillitse itsesi! Tärkeät päätökset vaativat kypsytelyä.
- Melkein luulin, että olet mammo, sanoi Puff Harrille luokan ulkopuolella.
- Minä luulin, että luulit tienneesi sen, sanoi Harri ja suunnisti kohti ruokalaa.

Yöllä Harri heräsi vartin yli yksitoista. Hän nousi istumaan ja katsoi sivulleen huoneen toiselle puolelle. Puff istui myös sängyllään. Oli liian hämärää nähdä kasvoja, mutta molemmat nousivat kuin yhteisestä sopimuksesta tavoittelemaan sängyn päätyyn taiteltuja vaatteitaan. Kurottaessaan Harri tunsu sisällään, ettei hänen tarvinnut pukea mitään kenkiensä lisäksi, vaan yöpaita riittäisi. Harri vilkaisi Puffin suuntaan ja näki, ettei tämäkään pukeutunut. He hiipivät kumpikin tahollaan ovelle, jonka aukaiseminen olisi seuraava pelottava vaihe. Oven saranoiden narina tai viimeistään käytävästä loistava kynttilänvalo saattaisi herättää jonkun ja he paljastuisivat.

Mutta ovi avautui kuin öljytynä, kynttilöiden valo ei edennyt kynnystä pidemmälle ja käytävän lattian taikaruudukko tuntui pehmustavan jokaisen askeleen. Professori von Campingsplatz seisoj portaiden alapäässä, kuten oli luvannut. Hänellä oli yllään tummansiniset

työmiehenhaalarit. Harri ja Puff hämmästyivät niistä niin, että he melkein katsahivat toisiinsa, mutta keskinäinen vastenmielisyys vei voiton.

– Hauska nähdä nuoria herroja, sanoi professori nyökäten heille. – Menkäämme!

He kulkivat aulan poikki kirjastoon, koko kirjaston halki aina peräseinälle asti, eikä missään näkynyt ristinsielua – ei ainoatakaan valvojaa, opettajaa tai muuta koulun henkilökuntaa.

Pysähdyttyään valtavan päätyseinän kokoisen kirjahyllyn eteen professori alkoi elehtiä hypnoottisesti. Pian kirjahylly liikahti paljastaen seinässä olevan salakäytävän. Käytävä oli pimeä, mutta kun professori teki muutaman eleen lisää, sinne syttyi soihtuja tasaisin välimatkoin.

Professori kääntyi hymyillen Harrin ja Puffin puoleen:

– En sano: ”Teidän jälkeenne”, sillä minun on johdatettava teidät. Sanon siis: ”Seuratkaa!”

Professori von Campingsplatz astui jyrkkäportaiseen, pohjattomalta näyttävään käytävään Harri ja Puff jäljessään. Laskeutuminen tuntui päättymättömältä, mutta lopulta he saapuivat hämärään, korkeiden pylväiden kattamaan halliin. Välittömästi heidän edessään oli raskas verho, mutta hallin lakipisteessä kajasti vähän valoa.

– Teidän on pukeuduttava näihin, sanoi professori ja ojensi pojille siniset haalarit. – Voitte jättää yöpaitanne tähän. Saatte ne myöhemmin takaisin.

Kun Harri ja Puff olivat vaihtaneet asuaan, professori otti taskustaan esille kaksi mustaa liinaa ja sitoi niillä poikien silmät. Liinat olivat silkkiä, mutta ei ollut toivoakaan nähdä niiden läpi.

Harri oli täydellisessä pimeydessä, kun hän tunsi, että häntä otettiin kädestä kiinni. Käsi oli aikuisen käsi, joten Puff se ei voinut olla. Mitään muuta Harri ei kyennyt aistimaan, ei Puffia eikä professoria, mutta Harri luotti siihen, että professori piti heistä huolta.

Harri johdatettiin kävelemään suoraan eteenpäin. Aivan aluksi hän oli tuntevinaan verhon raskaan hulmahduksen, mutta sen jälkeen hän ei tuntenut kuin tasaisen, kylmyyttä hohtavan lattian. Hidas astelu pimeässä herkisti Harrin kuuntelemaan. Hän ei kuullut edes omia askeleitaan, eikä pitkään aikaan mitään, tai niin hänestä tuntui, koska hän oli menettänyt ajan tajunsa. Mutta jossain vaiheessa alkoi kuulua epämääräistä kuiskailua. Äänet sipisivät ja supisivat ja mumisivat, ne kuulostivat joko sekopäisiltä tai pahansuovilta, niitä oli monia, ne puhuivat toistensa päälle. Välillä ne vaimenivat tai voimistuivat mutta ne eivät loppuneet eivätkä ääntäneet ainoatakaan sanaa selvästi. Puhuivatko ne edes mitään oikeaa kieltä, ei Harri tiennyt.

Äänet häiritsivät niin, että Harri hätääntyi, koska hän ei tuntenut professorin kättä. Harri puristi ja tunsi, että häntä pidettiin yhä kädestä kiinni, mutta käsi ei vastannut puristukseen. Äänet, joista yksikään ei kuulostanut ystävälliseltä tai hyväntahtoiselta, alkoivat puhua kovempaa ja uhkaavampaan sävyyn. Ne alkoivat myös toistella samoja sanoja, ja sitten lauseita, joita oli

mahdoton ymmärtää, mutta jotka oppi tunnistamaan. Harri yritti siirtyä lähemmäs professoria, mutta hän ei uskaltanut poiketa suunnasta, eikä siten tuntenut enempää kuin käden.

Äänet alkoivat lausua ymmärrettäviä sanoja. Ne sanoivat niitä yksittäin tai käsittämättömän mongerruksen seassa, niin että kokonaisuudessa ei ollut järkeä. Sanoja hoettiin ja katkaistiin kesken, ne äännettiin uskomattoman pilkallisesti tai vihamielisesti. Harri ei ollut koskaan osannut kuvitellakaan, miten monia sävyjä ilkeys kykeni tuomaan esille sellaisista sanoista kuin ”isä”, ”äiti” tai hänen ystäviensä nimet. Harri alkoi pelätä. Hän ymmärsi nyt pelänneensä koko ajan, mutta toivo professorin suojelevasta läsnäolosta sai hänet pettämään itseään. Hän sai itsensä vaivoin hillityksi, hän halusi poistaa siteen silmiltään ja juosta turvaan tai ainakin pakoon, hän halusi huutaa ja hän vapisi. Hän halusi, että joku olisi ottanut hänet syliinsä ja käskenyt äänien olla hiljaa. Hän halusi, että joku olisi pelastanut hänet.

- Voit ottaa siteen pois silmiltäsi.

Harri havaitsi pysähtyneensä, eikä häntä enää pidetty kädestä. Kehotusta ei toistettu, joten Harri rohkaistui ja raotti peukaloillaan sidettä silmiensä edestä. Hän näki seisovansa puoliympyrän muotoisen pöydän edessä, jonka ääressä istui seitsemän sinisiin haalareihin sonnustautunutta hahmoa, joilla kaikilla oli kasvoillaan valkoinen, ilmeetön naamio ja päässään sininen lippalakki. Taaempana hänen vieressään seisoi joku samoin naamioitunut, joka luultavasti oli se, joka oli johdattanut häntä. Harri toivoi sen olevan professori.

- Astu askel eteenpäin, keskelle kuviota, Harri Potaska!

Ääni oli niin jämäkkä, että tottelemattomuus ei juolahtanut Harrin mieleenkään. Hän otti käsketyt askeleen ja katsoi lattiaan. Hän ei ymmärtänyt kuviota, jossa oli viivoitin, kynä ja omituinen soikea aurinko. Viivoitin ei ollut tavallinen viivain, kynä oli kummallisen paksu ja aurinko saattoi olla myös pystysuoraan piirretty vanhuksen suu ryppyineen.

- Olemme timpureita, Harri Potaska. Lattian kuvio symboloi käsitystämme Suurista Käsistä, joka pohjautuu ikivanhaan, sukupolvelta toiselle periytyneeseen, timpurimestarin oppipojalleen välittämään tietoon. Vatupassi ja kosmoskynä kertovat, kuinka Suuret Kätet on Kaikkeuden rakennusmestari. Mutta päinvastoin kuin muut, ainoastaan me ymmärrämme, koska ainoastaan me tiedämme, mikä on Suurten Käsien todellinen luonne. Kolmas kuvattu edustaa Kaikkeuden taustalla vaikuttavaa voimaa, jonka merkityksen ja mahdin ainoastaan miehet tuntevat, koska he tuntevat sen itsessään. Siksi Timpuriseuraan voi kuulua ainoastaan miehiä. Symbolis-esoteerisella tasolla se tarkoittaa, että on vain yksi Suuri Käsi. Toinen on Tekokäsi.

Puhuja, keskimmäinen seitsemästä, piti juhlallisen tauon. Sitten hän nousi seisomaan.

- Harri Potaska. Sinä olet osoittautunut arvolliseksi. Haluatko liittyä timpureihin?

Harrin kurkkua kuivasi, mutta jännityksestään huolimatta hän sentään sai aikaan jonkinlaisen äänen.

- Haluan. Haluan liittyä.
- Harri Potaska. Jäljellä on enää vain yksi, viimeinen ja ratkaiseva koe. Jos läpäiset sen, vihimme sinut seuramme jäseneksi. Vielä voit perua. Haluatko perua?
- En. En halua.
- Harri Potaska. Tämä on elämäsi merkittävin hetki. Oletko valmis tulikokeeseen?
- Olen.

Puhuja ojensi Harrille pienen kämmenenkokoisen taulun. Siinä oli hänen äitinsä kuva.

- Tunnetko kuvassa olevan henkilön?

Harri nyökkäsi ensin kerran, mutta sitten hän toisti nyökkäyksensä, koska pelkäsi, ettei ensimmäinen nyökkäys ei ollut riittävän selvä.

- Laske kuva maahan jalkojesi juureen!

Harri kumartui hiukan ja pudotti kuvan. Kilahduksesta syntyi heikko ja lyhyt kaiku.

- Harri Potaska. Polje äitisi kuvaa ja kiroa hänet!

Harri katsoi haalarijoukkoa. Hämyisyys ja naamiot estivät häntä näkemästä heidän silmiään, mutta äidin silmät olivat vihreät. Kun Harri katsoi kuvaa, ne näkyivät selvästi. Harri ei ollut koskaan tullut ajatelleeksi, että hänen äitinsä silmät olivat kauniit. Mutta nyt hän tajusi, että ne olivat sekä kauniin vihreät että kauniit itsessään.

- Polje äitisi kuvaa ja lausu hänestä herjaavia sanoja!

Harri katsoi vuoroin haalariväkeä, vuoroin äitinsä kuvaa. Hän katsoi jalkojaan, jotka pilkkottivat haalarinlahkeiden alta. Hän katsoi omituista kuvaa lattiassa.

- Astu äitisi kuvan päälle ja osoita olevasi mies!

”Vaativatko nämä todellakin minua tekemään niin”, ajatteli Harri, ja huomasi, ettei nähnyt enää selvästi, ei naamioita, ei haalareita, ei äitinsä kuvaakaan. Kaikki näyttäytyi kuin veden alta katsottuna, etäiseltä ja jotenkin vääristyneeltä. Harri itki. Kyyneleet vierivät hänen poskiltaan ja putoilivat hänen käsilleen ja jaloilleen, lattialle ja äidin kuvan päälle.

- Polje! komensi sinihaalarijoukon keskimmäinen. Pian muut yhtyivät häneen ja alkoivat toistaa rytmikkäästi tuota yhtä ainoaa sanaa. – Polje! Polje! Polje!

Harri nosti kädet korvilleen ja puisti päätään. Hän ei uskaltanut edes katsoa sinihaalarisiin. Mutta ne lopettivat yhtä nopeasti kuin olivat aloittaneet, kun keskimmäinen heistä heilautti kättään.

- Puistatko päätäsi siksi, ettet osaa päättää vai siksi, ettet tahdo tehdä niin? Siksikö, ettet tahdo, niinkö?

Harri saattoi vain vaivoin nyökätä. Seurannut hiljaisuus oli tukahduttava.

- Olet tehnyt oikein, Harri Potaska.

Harri painoi kätensä kasvoilleen. Nyyhkytyksillä ei ollut loppua, niin syvältä sydäimestä ne purkautuivat. Miten hän palasi yöpaitansa luokse, ylös loputtomia portaita ja takaisin Manalaan omaan vuoteeseen, sitä hän ei tajunnut. Mutta päästyään vuoteeseensa hän nukahti heti.

Seuraavina päivinä Harri oli alakuloinen. Öinen toimitus kaikkine vaiheineen tuntui unelta. Eritoten Artemisia ja Rommi olivat ystävällisiä ja yrittivät kysellä syytä, mutta koska professori oli kieltänyt kertomasta, Harri ei puhunut. Professorin oppitunneilla hän oli poissaoleva, mutta Puff oli aktiivisempi kuin koskaan. Joistain tunteista muodostui suorastaan näiden kahden kaksinpuhelua.

Viikon kuluttua Harri törmäsi Puffiin ruokavälitunnilla, eikä sillä hetkellä muita ollut läsnä. Puff hehkui intoa. Hän vaikutti hyvin energiseltä verrattuna Harriin, joka tunsu olevansa maassa ja myös näytti siltä.

- Tapahtuiko se todella? kysyi Harri ilman johdantoja. Harri ei tullut edes ajatelleeksi, ettei Puff tiennyt, mistä hän puhui.

Mutta Puff vastasi:

- Mikä?

Vilkaisu Puffin silmiin kertoi Harrille, että hän kyllä tiesi, ainakin jotain.

- Se öinen vihkimys. Viikko sitten keskiyöllä.
- En tiedä, mistä puhut, sanoi Puff katsoen terävästi takaisin.

Harri ei halunnut luovuttaa näin helpolla. Hän tukahdutti halunsa käydä Puffin kurkkuun.

- Viikko takaperin professori von Campingsplatz pyysi meitä kahta jäämään tunnin jälkeen. Hän kutsui meidät seuraansa keskiyöllä tapahtuvaan salaiseen kokoukseen, josta hän ei etukäteen kertonut mitään, vaan vannotti pitämään sen salassa.
- Päiväuniasi.
- Menimme kirjastoon, jonka takaseinästä aukesi salaluukku, jonka takana oli käytävä, joka johti syvälle maan alle.
- Olet nähnyt unta, sanoin jo.
- Siihen päättyi yhteinen osuutemme. Paitsi että ehkä sinunkin silmäsi sidottiin, koska professori otti esiin kaksi silkkiliinaa. Mutta meitä ei kuljetettu yhtä aikaa, ainakaan loppuun saakka, koska minä olin puoliympyrän muotoisen pöydän edessä yksin.
- Kuvittelet kaiken, koska haluat vain lisää huomiota.
- Kaikilla oli siniset haalarit ja lippalakki sekä valkoinen naamio.
- Olet hullu!
- Hullumpiakin on nähty. Ehkä pitäisi kysyä professorilta koko luokan kuullen. Tai ruokalassa niin, että kaikki kuulevat.

- Kaikki pitäisivät sinua ihan pähkähulluna! Luulet olevasi jotain enemmän kuin muut!

Harri ja Puff tuijottivat toisiaan silmiin. Harri horjui epätoivon rajoilla, Puff virnisteli.

- Oliko vielä jotain? kysyi Puff.

Harrin oli vaikea luovuttaa, koska hän oli varma, että vaikka Puff selvästi nautti tilanteesta, hän epäilemättä tiesi paljon enemmän kuin sanoi. Silmistä ei voinut erehtyä.

- Ei kai, sanoi Harri.
- Hyvä sitten, sanoi Puff. – Olen muuten sitä mieltä, hän sanoi kääntyen vielä Harrin puoleen, että sinussa ei ole miestä. Tosimies vaikka sylkee äitinsä kuvaa, jos tarve vaatii.

Aurinko pilkisti pilven takaa ja lintujen raakkuna peitti alleen tuulen huminan. Artemisia ja Rommi juoksivat Harrin luokse.

- Moi! he tervehtivät ja Harri vastasi samoin.
- Sinä olet ollut viikon mieli maassa ja vetäytynyt syrjään, ja nyt ensimmäinen, jonka kanssa juttelet, on tuo inha Puff Dragon! Se oli meille liikaa! Päätimme heti tulla luoksesi, jos vanhat ystävät vielä kelpaavat, sanoi Rommi.
- Kelpaavat, ja luulen, että tarvitsen teitä enemmän kuin koskaan, sanoi Harri. – Minusta tuntuu, että jotain todella pahaa on tekeillä.
- Valde Marto? Artemisia ehdotti.
- Ei mitään havaintoa hänestä. Kyse on professori von Campingsplatzista.
- Minun mielestäni koko äijä on pelottava, sanoi Rommi. – Ihan kuin se olisi väärällä puolella tai jotain.
- Minusta von Campingsplatz on vastenmielinen. Hän on itserakas, omahyväinen ja pirullinen, sanoi Artemisia.

Harri kertoi heille koko tarinan yksityiskohtaisesti ja Artemisia ja Rommi autoivat kysymyksillään häntä palauttamaan kokemuksensa selkeästi muistiin.

- Pitäisiköhän puhua rehtori Doubledoorille? Tai Harmingille? Harri kysyi.
- Ne kumpikin ovat varmasti hyvien puolella, sanoi Rommi.
- Minä luottaisin kumpaan tahansa. Tai vaikka molempiin, sanoi Artemisia.
- Pahuuden kanssa ei ole leikkimistä, sanoi rehtori Doubledoor hämmentäen samalla teekuppiaan ja ystäväkolmikun mieliä.
- Harrin kertomus on tosi pelottava, sanoi Rommi
- Älä sinä korota ääntäsi, nuori mies, sanoi rehtori. – En ole kuuro.

- Eivätkö professori von Campingsplatzin yölliset toimet ole rehtorista mitenkään huolestuttavia? kysyi Artemisia muotoillen sanansa hyvin aikuismaisesti, mikä tuntui Harrista nyt erityisen hyvältä.
- Professori von Campingsplatz on erittäin arvostettu velho-opettaja. Minulla ei ole mitään syytä epäillä hänen pätevyyttään. Hänen tasoisensa opettaja on mille tahansa oppilaitokselle kultakimpale.
- Jos niin on, jatkoi Artemisia terävästi, niin miksi hän on tullut Inhapihkaan? Miksei hän ole mennyt parempiin kouluihin?
- Vähemmän nenäkkyyttä, nuori neiti! Minä olen ollut koulun rehtorina jo ennen kuin te olette syntyneetkään nykyiseen kehoonne. Tiedän kokemuksesta, ja sivistystoimenjohtaja on samaa mieltä, että professori von Campingsplatz tekee erinomaista työtä. Hyvänä osoituksena siitä on nuoriherra Puff Dragonin opintomenestyksen kohentuminen.
- Kyllä kai, kun on vihdoon löytänyt oman alansa, puuskahti Rommi.
- Pahuus on tunnettava, jotta sitä vastaan voi taistella tai jotta siltä voi suojautua tai jotta sitä voi hyödyntää, sanoi rehtori Doubledoor.
- Minusta se yöllinen vihkimysrituaali on jotenkin väärin, sanoi Harri hiljaa.
- Kaikkeuden kannalta vaikea sanoa, totesi Doubledoor. – Mutta ymmärrän tunteesi.
- Sitten vain nousee mieleen kysymys, onko opettajalla oikeus johdattaa oppilaansa keskelle pelottavia ääniä ja tilanteita, joissa pakotetaan toimimaan vastoin omaatuntoa? kysyi Artemisia niin fiksusti, että Harrin oli pakko hymyillä ja Rommi tunsu rinnassaan ylpeyden puuskan siksi, että hänellä oli noin viisas ystävä.
- Opettajalla on tietenkin vastuu opetuksestaan ja oppilaistaan, sanoi Doubledoor hiukan tympääntyneen oloisena. – Jos opettaja valitsee jonkin metodin, siis menetelmän eli tavan toimia, hän varmistuu etukäteen, ettei mitään sopivaisuuden rajoja ylitetä. Pelottavat äänet ja kuvajaiset voivat olla joskus paikallaan.
- Niin, jos oppilas tietää sen etukäteen ja osaa varautua siihen, sanoi Artemisia.
- Jos Harrin kertomus pitää paikkansa, äänet olivat pelottavia. Niistä ei käsittääkseni ole sittemmin seurannut mitään, sanoi Doubledoor.
- Eikö pelkääminen ja masentuminen ole riittävän pahaa? Rommi huudahti.
- Rauhallisesti, nuori mies, sanoi Doubledoor jo hiukan ärtyneenä.
- Entä se äidin kuvan polkeminen? kysyi Artemisia. – Oliko se oikein?
- Voin hyvin kuvitella, että velho-oppilaita asetetaan hankalien valintojen eteen.
- Missä menee raja? Missä menee raja? huusi Rommi.

- Nyt sinä suljet suusi, sanoi Doubledoor ja mykisti Rommin jollain hypnoottisella eleellä.
- Mielestäni olisi reilua Harria kohtaan, että asia otettaisiin esille ja käsiteltäisiin julkisesti. Se olisi reilua myös professori von Campingsplatzia kohtaan, sanoi Artemisia. – Häntähän tässä syytetään.
- Syytetään ja syytetään, sanoi Doubledoor. – Minä en panisi niin kauheasti painoa joillekin painajaisille.

Harrin suu lokahti auki ja Romminkin olisi lokahtanut, jos se olisi ollut mahdollista.

Artemisia tointui ensimmäisenä.

- Painajaisille? Emme me ole puhuneet unista, sanoi Artemisia.

Rehtori laski tyhjän teekupin pöydälle, otti tuolista mukavamman asennon ja risti kätensä.

Selittäessään hän puhui etupäässä Artemisialle. Harriin hän katsoi vain silloin tällöin ja Rommiin ei lainkaan.

- Harri kertoi, että kaikki tapahtui yöllä. Järjestyssääntöjen mukaan oppilaat ovat silloin nukkumassa. Hän kertoi menneensä käytävään, aulaan ja kirjastoon kohtaamatta ainoatakaan valvojaa. Manalan ovikaan ei narissut. Untahan tämä tämmöinen on.
- Professori von Campingsplatz sanoi huolehtivansa kaikesta asiaan liittyvästä, sanoi Harri loukkaantuneena.
- Professori von Campingsplatzkaan ei voi toimia vastoin koulun järjestyssääntöjä. Eikä hänellä ole mahdollisuutta hakata mitään luolaa koulun alle!
- Entä jos siellä on sellainen valmiina? kysyi jo hiukan punehtunut Artemisia.
- Sinä olet aivan liian nokkela minulle, sanoi Doubledoor. – Nyt on syytä pyytää paikalle syytetty itse. Professori von Campingsplatz – te varmaan kuulitte kaiken?

Von Campingsplatz astui esiin verhon takaa rehtorin työhuoneen peränurkkauksesta.

- Kuulin, herra rehtori.
- Mitä vastaatte esitettyihin syytöksiin? kysyi rehtori naurahtaen.
- Mielikuvituksen tuotetta, herra rehtori. Lapset elävät usein luomassaan mielikuvitusmaailmassa myös valveilla ja erehtyvät joskus sekoittamaan sen osaksi todellisuutta. Yleensä kuitenkin, kuten tässä tapauksessa, vain menneeseen.
- Olen samaa mieltä kanssanne, herra professori. Muuhun tulokseen on vaikea tulla.
- Lapsista ne tietenkin tuntuvat varsin todenmukaisilta, joten siinä mielessä Harrin huoli on ymmärrettävissä. Ihailen myös sitä, että hänellä on noin uskollisia ystäviä. Omasta puolestani toivotan nuorisolle mitä parhaita päivänjatkoa, ja erityisesti sinulle, Harri, kauniita unia!
- Siinä kuulitte! paukautti rehtori. – Suoriutukaa nyt tiehenne!

Harming kantoi olallaan puolityhjää säkkiä.

- Mitäs muksut? hän heitti.
- Meillä on ongelma, sanoi Artemisia. – Rehtori ei usko meitä ja professori von Campingsplatz pyörittää häntä miten tahtoo!
- Joo, se on voimakas persoona, se ukkeli, sanoi Harming. – Aikas terävä kaveri.
- Hän voi tuosta vain viedä Harrin johonkin vihkimykseen, jota muka ei ole edes tapahtunut! pauhasi Rommi.
- Mä kuulin siitä, sanoi Harming.
- Keneltä? hämmästyi Harri.
- Rehtori ja proffa naureskeli sille opettajien teehetkessä, vastasi Harming.
- Nauroivatko he? Nauroivatko kaikki opettajat? Myös Saunio? kysyi Harri epätoivoisena.
- Kaikki nauro, sanoi Harming.
- Nauroitko sinäkin? kysyi Harri. Mitään ei tuntunut enää olevan jäljellä.
- En nauranu. Tai jos nauroin, ni nauroin sitä, miten se proffa sen kerto. Mut sulle en nauranu, koska jos sellasta näkee, ni jättääh se arvet.
- ”Jos sellasta näkee”! Sinäkin pidät sitä pelkkänä painajaisena! Harri suuttui.
- Onkse totta? Mites sä todistat sen?

Rommin ilmeestä näki, että nyt välähti.

- Pistetään Puff koville! Hänhän sanoi jotain sellaista, mistä voi päätellä, että hän oli siellä ja tietää ihan samat jutut! Kaksi näkee harvemmin samoja unia.
- Jos ne asiat ovat salaisia, niin uhataan kertoa kaikki ääneen, sanoi Artemisia. – Hyvä, Rommi!
- Musta toi o vähä ristiriitasta, sanoi Harming.
- Miten niin! suuttui Rommi, koska oli mielestään keksinyt ratkaisevan keinon auttaa Harria ja saanut siitä vielä Artemisian kehu. – Harrihan sanoi, että Puff oli sanonut –
- Kuuntele ny ittees: ”Harri sano, että Puff sano, että proffa sano, että tyypit sano”!
- Niin se nyt vain meni, sanoi Rommi nolona.
- Mä tarkotan sitä, et jos jotai oli, jota ei saanu paljastaa, nii ku sen paljastaa, ni sit ei o enää mitää. Meinaan, bluffi voi onnistuu tai sit ei. Mites te saatte sen muka paljastaan? Jos Puff ei sano mitää, nii ku te kerrotte, se sanoo, et höpönlöpö. Siin te sit ootte sellasis kirjois, et vähä hävettää. Ja unii näkee moniki.

Artemisia, Rommi ja Harri mittailivat huithapelikentän laita auringon suodessa päivän viimeisiään.

- Minä en varmasti nähnyt unta, sanoi Harri. – Välillä epäilin, mutta nyt olen varma. Kukaan ei vain usko minua.
- Me uskomme, sanoi Rommi. – Eikö vain, Artsi?
- Se on Artemisia, Artemisia sanoi.
- Harmingkin sanoo –
- Harming sanokoon mitä tykkää! Sanoihan se äskenkin! raivosi Artemisia. Sitten häntä harmitti, kun hän näki Rommin loukkaantuneen ilmeen. – Anteeksi. En vain pidä siitä lempinimestä.
- En käytä sitä enää ikinä, sanoi Rommi.
- Harri, me uskomme sinuun, Rommi ja minä, sanoi Artemisia Harrille. – Toivoisin, että olisi joku meitä vahvempi ja viisaampi, joka uskoisi myös, mutta sellaista ei näytä löytyvän.
- Nii-in. Rehtori ja Harming ovat meitä vahvempia, mutta ehkä he eivät sitten olekaan meitä viisaampia, totesi Rommi.

14. luku: Ihmissusi

Eräänä aamuna, kesken aamupalan, rehtori Doubledoor nousi paikaltaan, pudisteli ruoantähteet parrastaan, johon hän sen jälkeen niisti, ja kakisteli kurkkuaan.

- Rakkaat oppilaat! Olen saanut tiedon mitä huolestuttavimmasta koulua uhkaavasta vaarasta. On kulunut pitkä aika siitä, kun olemme kohdanneet vastaavaa. Tosin emme nytkään ole aivan kohdanneet sitä, mutta uhka on syytä tiedostaa. Näille tienoille on nimittäin saapunut ihmissusi.

Ruokalassa kohahti. Eniten kohahtivat pojat, joiden mieli teki päästä veriseen seikkailuun. Vain muutama tyttö kirkui, lähinnä jotkut Manalasta, mutta ei Artemisia. Hän, Claire ja muut tytöt olivat jostain syystä menneet kaikki paratiisilaisten pöytään sinä aamuna.

- Olemme kutakuinkin varmoja, mutta varmistumme vielä asiasta. Jos näin todella on, opettajakunnan velvollisuus on suojella ja varjella koulua. Tarkoitin tällä tietysti ennen muuta oppilaita, jos kohta rakennuksemme ei ole vailla taiteellisia arvoja. Tiedämmehän, kuinka paha jälkeä ihmissudet voivat halutessaan saada aikaan. Mutta halusin vain sanoa, ettette murehtisi liikoja, toisin sanoen ollenkaan. Turvallisuutenne vuoksi antamiamme kieltoja ja rajoituksia on noudatettava tunnontarkasti.

Silloin nousi vanhempien tyttöjen pöydästä Leanna Loch Ness, muodokas blondi – hän oli myös hyvä koulussa – ja sanoi:

- Arvoisa rehtori, hyvät opettajat ja oppilastoverit! Oppilaskunnan puheenjohtajana haluan tuoda julki tyrmistyksemme opettajakunnan toimien kaksinaamaisuudesta. Lähteidemme mukaan ihmissuden oleilusta koulun lähialueilla on tiedetty jo kolmen viikon ajan. Silti rehtorimme katsoo tarpeelliseksi informoida oppilaita vasta nyt, vaaran ollessa todella käsissä!

Jälleen kohahdettiin, tällä kertaa myös tytöt.

- Helvetin teiniliitto, tuhahti Kyykkis, muka itsekseen mutta todellisuudessa hyvin kuuluvasti.
- Meidän on ilmeisesti tehtävä se johtopäätös, jatkoi Leanna, että tiedottaminen tuli välttämättömäksi, kun selvisi, että Velhoinsuojelupoliisin toimet ihmissuden pyydystämiseksi eivät johtaneet mihinkään.

Tässä kohtaa vanhemmat tytöt intoutuivat suuriin suosionosoituksiin, ja Harri ja Rommi ihmettelivät sitä, sillä vaikka Leanna oli hyvä puhuja, ei tämä ollut mitenkään erityinen kohokohta, jollei sellaiseksi lasketa Velhoinsuojelupoliisin töppäystä.

- Herra rehtori, minkälaiseksi te kuvittelette meidän tuntevan olomme? kysyi Leanna lopuksi ja istuutui saaden myrskyisät suosionosoitukset tytöiltä, kun taas monet vanhemmat pojat loivat toisiinsa harmistuneita katseita.

Katseet kääntyivät rehtoriin, joka oli istuutunut Leannan puhuessa, mutta joutui taas seisomaan.

- Henkilökohtaisesti en ole koskaan pitänyt byrokraatteja suurensakaan arvossa, sanoi rehtori Doubledoor veikistellen, mutta vaihtoi asiallisempaan äänensävyyn huomattuaan, ettei saanut suosionosoituksia. – Ihmissusitapaukset ovat nykypäivinä hyvin harvinaisia. Koko rehtoriaikanani ei niitä ole ollut kuin pari.
- Herra rehtori, sanoi Leanna nousten osin seisomaan, onko kenelläkään opettajakunnasta kokemusta ihmissusista?
- Nuorempana osallistuin useaankin ihmissusijahtiin, jonka tuloksena, niin kuin nyt huomataan, on vallitseva tilanne. Muusta opettajakunnasta käsittääkseni professori Sauniolla on ollut joitain kokemuksia nuoruudessaan.
- Joista ei ole tarvis puhua, Doubledoor! puuskahti Saunio punehtuneena.
- Niin no, siis tietämystä on, sanoi Doubledoor, ja kokemusta myös. Teemme parhaamme saattaaksemme ongelman pian pois päiväjärjestyksestä.

Leanna Loch Nessin vierestä nousi Sheena Banshee, brunetti, joka oli joka lailla verrattavissa Leannaan, ja joka hänkin oli oikein hyvä koulussa.

- Herra rehtori, koulumme luonnonsuojeluyhdistyksen puheenjohtajana haluaisin tiedustella, minkälaisiin toimiin olette ajatellut ryhtyä? Ymmärrätte varmaan, että vaikka nuoruudenaikaiset tekosenne ihmissusikannan vähentämiseksi ovat vanhentuneet, sitä suurempi on moraalinen vastuunne luonnon monimuotoisuuden säilymisestä.
- Milloin kouluun on perustettu luonnonsuojeluyhdistys? kysyi Rommi Harrilta. – Minä olen luullut, ettei velhoilla ole tarvetta erityisesti suojella luontoa, koska me elämme sopusoinnussa sen kanssa.
- En tiedä, vastasi Harri. – Kysytään Artemisialta aamiaisen jälkeen.

Doubledoor ei ollut ehtinyt istua, mutta hän näytti siltä, kuin olisi joutunut nousemaan kesken tarpeiden.

- Toimet pyrkivät varmistamaan oppilaiden turvallisuuden. Olemme pohtineet mahdollisuutta jahdata ihmissutta opettajavoimin. Ihmissudet eivät ole mitenkään rauhoitettuja, seikka, jonka pyydän neitiä panemaan merkille, joten sellaisen nappaaminen olisi makea näpätys Velhoinsuojelupoliisin tyypeille. Myös oppilaiden keskuudesta on tullut tiedusteluja mahdollisuudesta osallistua jahtiin, mikäli sellainen järjestetään.
- Kuka sellaista on tiedustellut? tiuskaisi Sheena Banshee.

Doubledoor näytti hiukan hämmästyneeltä, mutta vanhempien poikien keskuudesta kuului vahingoniloista murinaa.

- Kiirastulen puheenjohtaja. Hän sanoi koko tuvan olevan valmis milloin tahansa...

Vanhemmat tytöt sinkosivat murhaavat katseet vanhempiin poikiin, lausuipa joku jonkin loitsuntapaisenkin. Ruokasalissa kohosi voimakas puheensorina.

- Pääsisimmeköhän me jahtiin? Harri hihkaisi ja katsahti Rommiin.
- Olisi se eri metkaa! hihkaisi Rommi ja katsoi Harriin.

Rehtori Doubledoor oli sen näköinen kuin olisi halunnut jatkaa, mutta päättikin istuutua ja pyyhkäisi tuolinsa puhtaaksi. Sheena Banshee kuitenkin nousi jälleen ja teki tyhjäksi Doubledoorin aiheet.

- Herra rehtori, meidän on siis ymmärrettävä, että Kiirastulelle on ilmoitettu asiasta aikaisemmin, mutta Paratiisille ja Manalalle ei?

Doubledoor näytti harmistuneelta.

- Neiti hyvä, oppilaat saavat tietoja jo lähikylässä käydessään. Siellä ihmissuden tuloon on valmistauduttu jo kauan. Pelkkää päättelykykyä saavat käyttää myös Paratiisin neidit!

Tämän sanottuaan Doubledoor istahti tyytyväisenä, koska vanhemmat pojat osoittivat innokkaasti suosiotaan.

- Rehtori siis kuittaa tiedotusvelvollisuuden laiminlyönnin vitsailulla! huusi Leanna Loch Ness.
- Sitä en suinkaan katso tehneeni. En ole väittänyt ihmissuden olevan koulun alueella, vaan lähialueilla. Joten en ole lyönyt laimin mitään velvollisuutta!
- Rehtori haluaa myös ilmeisesti välttää keskustelua luonnonsuojelullisista aiheista! kiljui Sheena Banshee. – Miesvaltaiset tahot ovat päättäneet myös naisten puolesta, ettei ihmissusi ole suojelemisen arvoinen laji. Inhapihka voisi näyttää esimerkkiä tasa-arvoisemmassa suhtautumisessa.
- Tasa-arvoisemmassa suhteessa naisiin vai ihmissusiin? kysyi Kyykkis ja sai palkkioksi vanhempien poikien röhönaurut.
- Kummatko koette suuremmaksi uhaksi? sinkautti Leanna. Tunnelma alkoi tiivistyä energioita häiritsevästi, joten Doubledoor nousi jälleen seisomaan ja pönötti arvovaltaisesti.
- Nuori neiti, meillä ei ole mahdollisuuksia pitää vangittuna –
- Mutta on mahdollisuus likvidoida! Se olisi itsepuolustusta, kun vangitseminen olisi vapaudenriistoa! kiljui Sheena uudestaan.

- Juuri näin. Siihen me nojaamme, sanoi Doubledoor ja näytti immuunilta tyttöjen buuatessa. Nyt myös Manalan tytöt olivat intoutuneet mukaan, Artemisia ehkä voimakkaimmin, minkä seikan Harri ja Rommi panivat kummastukseksi merkille.
- Luonnonsuojeluyhdistys jättää eriävän mielipiteensä ja harkitsee mahdollisia vastatoimia! Huutajasta ei ollut enää väliä, meteli oli yltyntä niin kovaksi.
- Parvi te olette! sähähti Kyykkis ja vaiensi koko joukkion. – Jos te olisitte olleet asialla toissa vuonna, kun ruskeat kivensyöjät hävittivät Koillistornia, koulurakennusta ei olisi enää olemassakaan. Teidän todelliset motiivinne ovat jokaisen tiedossa!

Meteli puhkesi korviahuumaavaksi. Kiroukset sinkoilivat ilmassa ja Harri ja Rommi katselivat muiden ekaluokkalaisten poikien tavoin ihailen, kuinka vaivattomasti Kyykkis torjui kaikki noidannuolet ja roomalaiset kynttilät, joita tytöt sinkosivat häntä vastaan. Doubledoor nousi jälleen puhumaan ja viittoili käsillään rauhoittavasti.

- Älähän nyt, Kyykkis hyvä! Seuraavista erityistoimenpiteistä on jo päätetty: kiinteistöhoitaja tarkastaa ikkunoiden eristyksen ja jakaa naispuolisille oppilaille ja koulun henkilökunnalle korvatulpat. Ikkunat on pidettävä koko ajan kiinni. Niitä ei saa avata laisinkaan, vaan luotamme ilmastointiin. Urjakkeet vartioivat poikkeuksellisesti kaksittain, ja ne aloittavat kierroksensa tuntia aikaisemmin, mikä tarkoittaa hiljaisuutta tuntia aiemmin. Määräykset ovat voimassa, kunnes toisin ilmoitetaan.

Aamiainen päättyi aikanaan ja hukkuneiden haamujen huuto kajahti merkiksi ensimmäisen oppitunnin alkamisesta. Harri ja Rommi riensivät Artemisian perään.

- Artemisia, odota meitä! huusi Rommi.
- Kysyisimme jotain, huusi Harri.
- Hei, pojat, sanoi Artemisia painottaen *poikia*, ja loi heihin selvästi yliolkaisen katseen, jota Rommi ei huomannut, mutta Harri kyllä.
- Sinä varmaan osaat selittää tuon äskeisen välikohtauksen, selitti Rommi innoissaan, tarkoitan, että sellaiseksi sitä voi todella kutsua, eikö vain?
- Ehkä... vastasi Artemisia.
- Meitä ihmetytti, miksi tytöt olivat niin vihaisia, ja miksi pojat myös? Syy vaikutti olevan eri, ihan kuin tytöt olisivat puolustaneet ja pojat vihanneet ihmistä, sanoi Rommi.
- Olet sinä aika terävä, sanoi Artemisia. Rommi nolostui ja sulki suunsa.
- Mikä tämä juttu oikein on? kysyi Harri. – Ihmissuden pyydystäminen olisi tosi kova juttu.
- Sinä tietysti haluaisit kuvasi lehteen, ihan kuin se ei olisi ollut siellä jo tarpeeksi, kivahti Artemisia. – Olisit entistä suurempi sankari. Tai Rommi, yhtä suuri sankari kuin Harri.
- Rehtorille oltiin aika inhottavia. Hänhän ajattelee meidän parastamme, sanoi Harri.

- Tai koulun parasta. Tai omaa parastaan. Mutta ei luonnon. Mitä yhdestä lajista! Ainahan voi loihtia uuden! Jos ajattelette samoin kuin kaikki miehet, mitä uudistumisen toivoa velhoilla oikeastaan on? Onko tämäkin miesten maailma, vaikka seisomme Äiti Maan päällä? Haluatteko tekin olla tolloja? Painukaa takaisin sinne, missä olette syntyneetkin! Artemisia huusi kurkku suorana.
- Siis mutta kun ihmissudet ovat syöneet ihmisiä! Jokainen niistä on! Ne ovat hirveän vaarallisia, sanoi Rommi miltei kyyneleet silmissä.
- Miehiä. Ovat syöneet miehiä. Miehet pelkäävät ihmissusia, jotka ovat miehiä. Vai onko joku kuullut ihmissusinaaraista? leiskautti Artemisia ja kääntyi kannoillaan ja marssi luokkaan, jossa tytöt olivat vallanneet toisen puolen luokasta ja kiskoivat pulpetteja mahdollisimman etäälle toisen puolen pulpeteista, joissa poikien oli pakko istua.

Päivä kului Harrin ja Rommin mielestä kummallisesti. Artemisia ei puhunut aamuisen kivahtamisensa jälkeen heille sanaakaan, eikä syönyt heidän seurassaan, vaikka he viittoilivat hänelle niin lounas- kuin kahvitaually. Itse asiassa kaikki tytöt toimivat samoin. He välttelivät poikien seuraa kuin yhteisestä sopimuksesta. Kiirastulilaiset puhuivat tavallista kovemalla äänellä ja osoittivat hämmästyttävää asiantuntemusta erilaisista ihmissuden pyyntitavoista, eikä heitä tuntunut huolettavan vähääkään paratiisilaisten ja nuorempien tyttöjen vihaiset mulkaisut tai heidän noitumisensa.

Kun koitti seuraava aamu, ainoastaan Manalan pojat vaikuttivat levänneiltä. Muiden kasvoilta paistoi väsymys. Osa opettajista ja oppilaista puuttui, sen huomasi, ja se hämmästytti Harria ja Rommia. Professori Saunio näytti olevan pakahtumaisillaan raivosta. Kiirastulilaiset olivat hiljaisia ja myrtyneitä, paratiisilaiset keskustelivat tekovilkkaasti ja purskahtivat välillä teennäiseen nauruun, Manalan tytöt näyttivät pöllähtäneiltä, Artemisia tosin näytti kuuluvan enemmän paratiisilaisten joukkoon.

Aamiaisaika kului tarkkailuun, mutta lounaalla Rommi ja Harri keskustelivat.

- Mielestäni ei voi päätellä muuta, kuin että jahti ei sujunut toivotulla tavalla, sanoi Rommi.
- Jos ihmissusi olisi saatu kiinni tai kaadettu, siitä olisimme luultavasti kuulleet, totesi Harri.
- On se varmaan ollut aika jännä juttu! Kaikki miespuoliset opettajat ja koko Kiirastulen väki oli ollut mukana, intoili Rommi.
- Tiesitkö, että Harming oli kieltäytynyt? Lance oli uhkaillut häntä peitelysti, mutta Harming oli nostanut hänet seinälle, Harri sanoi. – Kuulin sivusta, kun Dragonit keskustelivat.
- Harming tietää varmasti paljon ihmissusista, joten on kumma, ettei hän osallistunut.
- Kiirastulen poikia ottaa selvästi päähän, kun Paratiisin väki on noin iloista. Meidän tytöt saivat korvatulpat, mutta näyttävät silti nukkuneen huonosti.

- Miksi heille annettiin korvatulpat? Rommi kysyi.
- Jotta eivät heräisi ihmissuden ulvontaan, luulisin, vastasi Harri.
- Mutta emmehän me saaneet korvatulppia! Luulisi niitä nyt loihdittavan jostain meidänkin suojaksemme! Rommi puuskahti.
- Minäpä luin kirjasta, että ihmissuden ulvontaa eivät kuule miehet ollenkaan, vain naiset, sanoi Harri. – Joten meitä kai suojellaan toisella tapaa.
- Sitten tämä käy tosi kummalliseksi, sanoi Rommi.
- Miten niin?
- Ihmissudet eivät ainakaan Artemisian mukaan uhkaa naisia ollenkaan. Miksi juuri heitä suojellaan, jos he eivät tarvitse suojelua? Korvatulpat eivät tietysti hyödyttäisi mitään, jos emme kuule ulvontaa, mutta jos tytöt kuulevat, niin silloin juuri he voisivat varoittaa poikia ihmissudesta!
- Kuulehan, Rommi, nyt loppui hyväuskoisuus! tuhahti Harri. – Ensi yönä minä en käykään nukkumaan, vaan valvon, jotta saan asiat selville.
- Hyvä ajatus! Kerro minulle sitten aamulla, kuinka kävi! innostui Rommi.
- Jos olen kertomassa, sanoi Harri hiljaa.

Seuraavana aamuna aamiaisella Rommi ja Harri vetäytyivät kahdestaan ikkunapöytään.

- No, tapahtuiko mitään? kysyi Rommi. – Ainakin näytät väsyneeltä!
- Joo, tapahtui. Minä valvoin. Hiljaisuuden jälkeen ei tapahtunut puoleentoista tuntiin mitään, mutta puoli kahdeltatoista kaikki meidän kerroksen tytöt nousivat kuin lumottuina ylös sängyistään. Heidän kätensä sojottivat suoraan eteenpäin ja marssivat ulos huoneesta kuin ankat jonossa. Aioin seurata heitä, mutta arvelin, että valvoja huomaa heidät helposti ja palauttaa takaisin. Jäin odottamaan, mutta heitä ei kuulunut takaisin. Menin ikkunaan katselemaan täysikuuta, ja sitten näin jotain aivan ihmeellistä!
- Eli mitä? Kerro heti! käski Rommi, jonka silmät loimusivat uteliaisuudesta.
- Paratiisin ikkunat avautuivat ja sieltä lensivät tytöt luudilla pitäen hurjaa meteliä!
- Keitä he olivat, paratiisilaisia vai manalalaisia? kysyi Rommi.
- En olisi tunnistanut, koska ne lensivät niin kovaa vauhtia, ellei yksi heistä olisi kääntänyt suuntaa kohti Manalan ikkunaa, sanoi Harri.
- Kuka? Artemisiako?
- Ei, vaan Plenty. Kun huomasin jonkun lähestyvän, vetäydyin varjoon, ettei hän näkisi minua. Kun luuta pysähtyi ikkunamme eteen, tunnistin Plentyn.
- Mitä hän teki? Näkikö hän sinut?

- En usko. Hän vain liiteli hetken paikallaan, näytti kieltään ja heilutteli pikkulilliään vatsansa päällä, ja sen jälkeen lensi muiden perään, Harri sanoi.
- Kummallista! Mitä se oikein tarkoitti? Oliko ihmissusi saanut sen aikaan? Rommi ihmetteli
- Huomasin, että hänellä oli korvatulpat yhä korvissaan, joten ei ilmeisesti, Harri sanoi.
- Jollei ihmissusi osaa loihtia. Miksei osaisi, itse asiassa? Rommi totesi. – Siinäkö kaikki?
- Ei. Kuulin ääniä käytävästä ja pinkaisin sänkyyn. Ovi avautui ja teeskentelin nukkuvaa. Samassa kurkistivat sisään rehtori Doubledoor ja valvoja. He eivät sanoneet mitään vaan sulki oven pian. Kun kuulin heidän juoksevan pois, menin takaisin ikkunaan. Ulko-ovi avautui ja sieltä lensivät miesopettajat Doubledoorin johdolla luudilla vinhaa vauhtia samaan suuntaan kuin mihin tytöt olivat lentäneet. Heihin liittyivät Kiirastulen pojat, jotka lensivät omista ikkunoistaan karjuen hirvittävästi. Kaikilla oli lyhtyjä, soihtuja, seipäitä, tapparoita ja jokaisen kaulassa oli valkosipuliseppelä. Katselin pitkään heidän peräänsä, he loistivat kauas ja valomato näytti hienolta. Kun heitä ei enää näkynyt, päätin mennä nukkumaan. Epäilemättä he saivat kiinni tytöt, koska lensivät samaan suuntaan. Tai luultavasti saivat.
- Et jaksanut odottaa? kysyi Rommi hiukan pettyneenä.
- Ei tämä vielä loppunut! Paratiisin ikkunat avautuivat jälleen ja sieltä lensi suuri joukko luutalentäjiä!
- Mitä? hihkaisi Rommi. – Keitä he olivat?
- Hiljempaa! Harri tiuskaisi. – Sanoinhan, että tunnistin Plentyn. Nämä olivat kai Paratiisin vanhemmat tytöt.
- Luulin, että kaikki tytöt lensivät ensimmäisessä ryhmässä.
- Niin minäkin, mutta niin ei nähtävästi ollut. En kyllä tajua.
- Ensi yönä minäkin valvon! päätti Rommi.
- Hyvä, sanoi Harri. – Valvomme yhdessä.

Tuli seuraava yö. Harri ja Rommi valvoivat jännittyneinä vuoteissaan. Vartin yli yksitoista Manalan ovi avautui ja sisään astui rehtori Doubledoor. Hänen seurassaan oli muitakin miehiä, Harri erotti ainakin Kyykkiksen hahmon, mutta rehtori oli ainoa, joka hiipi keskelle huonetta. Hän kohotti kätensä ja mumisi jotain, josta ei saanut selvää. Sen jälkeen hän hiipi pois ja sulki oven. Harri ja Rommi nousivat hiljaa. He levittelivät käsiään ihmetyksestä, koska mitään muutosta ei näkynyt. Kuin taikauskusta alkoivat tytöt vääntelehtiä vuoteissaan. Jokainen Manalan tytöistä rimpuili köysissä, joita ei vielä äsken ollut. He olivat horroksessa, he eivät kiinnittäneet Harriin ja Rommiin mitään huomiota. Kun tytöt olivat liikkumatta, köydet katosivat. Kun he liikehtivät kuin unissaan, köydet ilmaantuivat, mutta eivät kiristäneet. Mutta kun he yrittävät nousta sängystä, ne

vastustivat jokaista rimpuilua peräänantamattomasti. Pian tyttöjä alkoi nukahdella pelkästä uupumuksesta. Harri ja Rommi riensivät Artemisian sängyn vierelle. Hän jaksoi taistella pisimpään.

- Artemisia, kuuletko meitä? kuiskasi Rommi.
- Ei hän kuule, koska hänellä on korvatulpat, sanoi Harri.
- Ai niin, no otetaan ne pois, sanoi Rommi, mutta ei saanut korvatulppia pois.
- Ne on varmasti loihdittu, sanoi Harri.

Silloin Artemisia katsoi ensimmäistä kertaa heihin.

- Jos kuulette minua, niin auttakaa ja päästäkää minut irti, hän sanoi. – Minä kuulen teidät.
- Kuulemmehan me, mutta nämä köydet on loihdittu niin, ettei niitä kykene irrottamaan, sanoi Harri.
- Miksi haluat päästä pois? kysyi Rommi.
- Haluaisitko itse nukkua köysissä? vastasi Artemisia kysymykseen. – Minun täytyy mennä.
- Mihin? kysyi Harri.
- Jos me emme mene, ihmissudelle tehdään pahaa, sanoi Artemisia.
- Sille täytyy tehdä pahaa, sanoi Rommi.
- Miehet! tuhahti Artemisia ja lakkasi rimpuilemasta. Hän suorastaan kylpi hiessä. – Tehkää edes se palvelus, että käytte hälyttämässä professori Saunion.
- Miksi? kysyi Harri.
- Menkää! ärähti Artemisia ja pyörtyi.

Harri ja Rommi katsahtivat toisiinsa.

- Mitäs tehdään? kysyi Rommi.
- Luotammeko siihen, että Artemisia tietää paremmin?
- Jos siitä on kiinni, niin minun puolestani, sanoi Rommi.
- Sitten se on selvä, sanoi Harri. – Mennään!

Harri ja Rommi ihmettelivät, ettei käytävillä näkynyt yhtään valvojaa, vaan he pääsivät esteettä professori Saunion yksityistilojen ovelle. He koputtivat, mutta eivät kuulleet vastausta. Lopulta he uskaltautuivat kokeilemaan kahvaa ja hämmästyivät huomattavasti oven olevan auki. Kun he astuivat sisälle, he näkivät professori Saunion makaavan samanlaisissa köysissä kuin Artemisia ja muut Manalan tytöt.

- Professori, olemme täällä, koska Artemisia käski meidän tulla, sanoi Harri.
- Me emme tosin osanneet auttaa häntä, emmekä saaneet köysiä irti, sanoi Rommi.

Saunio katsoi heihin kiinteästi, köytettynä ja tulpat korvissaan.

- Tähän on olemassa keino, mutta siihen menisi teidän tiedoillanne liian kauan, puhisi Saunio.
- Minä makaan jo toista yötä loihdittuna, mutta nyt ne roistot ovat loihdineet myös Manalan tytöt!
- Rehtori kävi meillä jokin aika sitten, sanoi Harri.
- Se roisto tietää, että Paratiisin tyttöjen ikäisiin ei tehoa mikään, joten hän jäljittää ihmissuden heidän avullaan, sanoi Saunio pakahtumaisillaan raivosta. – Viime yönä Manalan tytöt Paratiisin Plentyn johdolla onnistuivat harhauttamaan miehet. He eivät tiedä, että heidän juonensa paljastui! Tehkää palvelus ja lentäkää pian ihmissuden luokse ja käskettä hänen paeta välittömästi! Tytöt voivat harhauttaa opettajat, mutta he eivät pärjää taistelussa.
- Miksi meidän pitäisi varoittaa ihmissutta? kysyi Rommi. – Minä en ymmärrä.
- Jos sinä olisit ihmissusi, haluaisitko tulla metsästetyksi? kysyi Saunio.
- En kai, mutta –
- Ei mitään muttia! Rientäkää! Se paskasakki löytää hänet hyvinkin nopeasti! Saunio sanoi ja lysähti sängyn pohjalle.
- Mihin sinä menet? ihmetteli Rommi, kun Harri ei suunnannut takaisin Manalaan.
- Hakemaan luutani ja etsimään ihmissuden, vastasi Harri.
- Sehän tappaa sinut! huudahti Rommi.
- Olisiko Saunio silloin käsenyt minun etsiä se ja sanoa terveiset? Luulen, että Saunio tietää, ettei meillä ole vaaraa. Jostain syystä.
- Hyvä on, haetaan luudat. Miten me löydämme sen?
- En tiedä. Lennä sinä itään, niin minä lennän länteen, sanoi Harri. Ja niin he tekivät.

Yön pimeydessä lentämisessä oli omat vaaransa, eikä luudan nokassa roikkuva tuikku valaissut paljoakaan. Harri lensi tarkoituksella matalalla, koska hän halusi välttää rehtorin johtaman valokäärmeen kohtaamisen. Hän ja Rommi olivat ehtineet lähteä ennemmin, mutta miesopettajien ja kiirastulilaisten metelöivä joukko olisi saavuttanut heidät nopeasti. Onneksi tuo porukka lensi pohjoiseen.

Lennetyään hyvän aikaa Harri arveli näkevänsä etäällä valonkajastuksen. Hän laskeutui maahan ja hyppäsi pois luudan päältä. Hän pani luutansa nojaamaan puuhun ja päätti suunnata kohti valoa kulkemalla ison pusikon poikki.

- Puska liikehti, sen keskeltä nousi esiin aikuinen mies. Ei ihmissusi ainakaan, tuumi Harri.
- Morjens! sanoi puskasta ponnahtanut mies. Hänen olemuksensa ei ollut aivan huoliteltu. Harri vastasi tervehdykseen. – Sinä näytät jotenkin tutulta...Hei, sinä olet Harri Potaska, etkö olekin?

- Olen. Mistä tiesitte?
- Ei tarvitse teititellä, sen kun sinuttelet vain. Kuvasi oli lehdessä.
- Siitä on jo aika kauan. Sekin taisi olla yhden ainoan kerran.
- Joskus ne jäävät mieleen. Mitäs teet täällä?
- Olen etsintäpartiossa, vastasi Harri nieleskellen. – Oletko sinäkin?
- En, en. Olen jo löytänyt sen, mitä hain. Oliko se niin, että vanhempasi katosivat taistelutuaan Valde Martoa vastaan?
- Niin minulle on kerrottu. Minä en vain muista siitä mitään.
- Onko sinua yritetty hypnotisoida? Tarkoitan, että se voisi nostaa muistot esiin.
- Terveystenhoitaja sanoi, että hän tekee sen ehkä ensi lukuvuonna, kun olen vähän vanhempi. Hän sanoi, että jos ilmenee ikäviä asioita, hän ei voisi salata minulta niitä edes omaksi parhaakseni.
- Se voi olla viisas ratkaisu. Kuka on teidän terveystenhoitajanne?
- Kamfeeri-Meeri –
- Kamfeeri-Meeri! Eikö hän ole vielääkään eläkkeellä?
- Tunnetko hänet?
- Tunnenko? Minä kävin itse Inhapihkan kolmekymmentä vuotta sitten.
- Ihanko totta? Aika hauskaa.
- Olihan se. Vieläkö Manala on entisellään?
- En oikein osaa vertailla mihinkään. Eiköhän.
- Ei mikään riemastuttava paikka.
- Ei, mutta menettelee.
- Voin luvata, että kaikki vain pahenee Kiirastulessa. Paratiisi tuntuu siellä entistäkin kaukaisemmalta.
- Siksikö, koska Kiirastulessa ei ole tyttöjä?
- Sen takia juuri. Talonväki piti pirullisen tarkkaa vahtia. Mutta hätä keinot keksii!
- Niin kai. Missä asiassa erityisesti?
- Kaikessa. Koulun tavoitelluin tyttö oli nimeltään Desiree. Hän oli jumalatar. Hänellä oli ihanat kiharat punaiset hiukset ja uskomaton vartalo. Hän oli jokaisen pojan unelmien ja kaipauksen kohde. Tietenkin jahtasimme kaikkia tyttöjä, mutta Desiree oli pääpalkinto. Muut tytöt olivat hänelle kateellisia, sillä hän ei tuntunut kelpuuttavan ketään. Jokainen tyttö tiesi, että pojat vaihtaisivat heidät koska tahansa Desireehen, lennosta, ilman tunnontuskia.
- Eikö Desireellä ollut poikaystävä?
- Ei. Hän ei keimaillut eikä flirttaillut kuten toiset tytöt. Hän olisi saanut kenet tahansa.

- Mitä hänelle tapahtui?
- Ai jai, uskaltaako kertoakaan? No, olet jo sen verran iso mies, että on hyvä sinunkin kuulla elämän tosiasioita. Desiree, kaikesta huolimatta, oli lihaa ja verta. Hän erehtyi uskoutumaan yhdelle kanssaparatiisilaiselleen. Hän valitsi kohteen poikkeuksellisen huonosti, vaikka voi olla, ettei hän enää siinä vaiheessa olisi löytänyt yhtään luotettavaa tyttökaveria.
- Tosi ikävää.
- Tavallaan. Me Kiirastulessa emme tienneet noista kuvioista mitään. Emme tajunneet tai välittäneet merkeistä, jotka olisivat kertoneet meille, että Desiree olisi tarvinnut suojelua toisia tyttöjä vastaan.
- Tekivätkö he hänelle jotain pahaa?
- Vaikea sanoa. He pettivät hänen luottamuksensa. He auttoivat kyllä meitä poikia. Desiree oli näet neitsyt.
- Horoskoopiltaanko?
- Luonnossa. Siitä merkistä en tiedä. Se alkoi olla harvinaista paratiisilaisten keskuudessa, ja Desireestäkin luultiin muuta. Kun se selvisi heille, he alkoivat vihjailla yhä suorasukaisemmin, kuinka mahtavaa on rakastella. Niinpä halut ja himot heräsivät Desireessä. Paineet kasvoivat päivä päivältä ja hän päätti lopulta päästä eroon neitsyydestään.
- Nyt tajuan, ettei se voinut olla horoskooppimerkki.
- Desiree valitsi koulun edustavimman nuorukaisen. Hän halusi tehdä sen salassa ja pysyä tuntemattomana, ettei edes tuo koulun komein nuorimies voisi rehennellä teollaan. Hän loihti olosuhteet haluamikseen ja järjesti tapaamisen painekammiksi kutsuttuun huoneeseen. Hän paha kyllä käytti toveriaan viestinviejänä.
- Eikö hän kertonutkaan?
- Kertoi. Hän kertoi sille valitulle nuorukaiselle, joka en muuten ollut minä, sekä kaikille muillekin, johon joukkoon minä kuuluiin. Harva meistä pystyi pitämään asian omana tietonaan ja niin tytöt olivat sen laskeneetkin. Kun joukkotappelu oli lähellä, heillä oli ratkaisu. He olivat varastaneet rehtorin työhuoneesta taikatiimalasin. Sen avulla jokainen kiirastulilainen voisi vieraila Desireen luona ilman, että tämä epäilisi mitään. Parasta siinä oli, että tiimalasin avulla jokainen meistä saisi Desireen neitsyyden. Me halusimme tietenkin kostaa Desireelle sen, että hän oli nolannut meidät.
- Mutta eihän hän ollut tehnyt mitään!

- Ei niin, mutta me emme tienneet sitä. Emmekä tajunneet, että tytöt vihasivat häntä niin paljon. Joka tapauksessa jokaisen kahden putoavan hiekanjyvän välissä oli äärettömästi aikaa. Me käytimme sen täysin rinnoin jokainen. Kun hiekanjyvä putosi, mennyttä ei ollut.
- Mitä sitten tapahtui?
- Desiree oli menettänyt maineensa. Yksikään poika ei edes vilkaissut häntä. Siinä ikäluokassa tyttöjä oli yksi enemmän kuin poikia, mikä tarkoitti, että transsiaisissa hänen parikseen tuli rehtori. Häntä tanssittivat vain opettajat. Desiree ei kestänyt häpeää, vaan keskeytti opintonsa. En ole kuullut hänestä sen koommin.
- Te teitte kaikki väärin häntä kohtaan!
- Ehkä. Mutta oli se hienoa! Sellaisia hetkiä mies muistelee lopun ikäänsä. Ah, nuoruutta!
- Olipa tyly tarina.
- Tyly on elämä muutenkin. Sitä kuvittelee, että elämä sujuu, kunhan vain on loppututkinto. Ei se kuitenkaan mene ihan niin. Viime vuosina minulla ei ole oikein mennyt putkeen – paitsi ryyppy. Olen kuitenkin miettinyt yhtä ja toista. Sanopa, miltä sinusta kuulostaa sellainen käsite kuin tunneäly?
- Mikä se on?
- Jotain tollojen juttuja. Ajattelin, että siitä voisi kehittää jotain velhoille. Olen keksinyt pienen riiminkin sitä varten, ja siihen sävelmän.
- Riimun?
- Riimin, loppusoinnullisen säkeen, runonpätkän. Haluatko kuulla sen?
- Totta kai, vastasi Harri kohteliaasti.
- Se menee näin:

*Järkihuolesi kaikki heitä,
tunteiden nuorena nousta suo!*

Sitä voisi käyttää mainoksissa.

- Hyvä homma, sanoi Harri, kun ei keksinyt muuta.
  - Harri Potaska...Mitäs sanoisit, jos kertoisin olevani Valde Marto?
- Harri jähmettyi. Ei kauhusta, ainakaan vielä, mutta äärimmäisestä epämukavuudesta.
- Valde Marto?
  - Niin. Valde Marto. Minä.
  - Kysyisin, että mitä teit vanhemmilleni!
  - Entä, jos vastaisin surmanneeni heidät?
  - Hyökkäisin kimppuusi, paholainen!

– Rauha, rauha! Entä, jos kertoisin olevani isäsi?

Harri ei uskonut korviaan. Silmät kertoivat hänelle, että mies hymyili vastenmielisesti.

– Isäni?

– Niin, isäsi. Hän, jonka katoamiseen Valde Marto oli syypää.

– Et voi olla!

– Entä, jos olenkin? Tutki tunteitasi, poika, niin tiedät sen todeksi! Anna kätesi, Harri, ojenna se minulle, niin ryhdymme yhdessä hallitsemaan galaksia! Yksinkin olemme mahtavat, yhdessä olemme voittamattomat!

– Et ole isäni! Etkä ole surmannut häntä!

Mies repesi nauruun.

– En olekaan. Minusta vain tuntui siltä.

Mies lopetti nauramisen kuin leikaten.

– Sinulla on varmaan rahaa?

– Kuinka niin? kysyi Harri.

– Jonkun täytyy maksaa elämisesi.

Mies lähestyi tavalla, jonka Harri koki uhkaavana. Harri otti pari askelta taaksepäin.

– Miksi peräännyt? Et kai pelkää minua?

Äkkiä mies putosi polvilleen. Hänen päänsä vapisi ja vaahto pursusi hänen suustaan. Hän mutisi ensin itsekseen, mutta sitten Harrikin alkoi saada sanoista selvää.

– Mitä mestarini käskee? Mitä, en saa selvää? ”Käytä poikaa!” Niinkö? ”Käytä poikaa”?

Niinkö mestarini käskee? Onko minun seurattava mestariani kaikessa pahuudessa?

Mies kaatui maahan ja kouristeli ja sätki siinä hetken.

– Voitko huonosti? Harri kysyi.

Miehen vastauksesta ei saanut selvää.

– Oletko kunnossa?

– Auta minua...

Kun Harri vielä epäröi, mies nousi vikkellästi jaloilleen. Harri kääntyi ympäri ja juoksi henkensä edestä. Viime kuukausien aikana hän oli kasvaa venähtänyt niin, että puiden oksat iskivät häntä kasvoille. Hän heitti ensin pois lyhtynsä toivoen sen haittaavan miestä yhtä paljon kuin häntäkin. Miehen kiroilu ja huohotus kuului koko ajan lähempää. Taakseen Harri ei uskaltanut katsoa. Kun hän oli juossut niin kauan, että keuhkot olivat revetä, hän pysähtyi ja rojahti istumaan.

– Tuo oli virhe! kajautti mies voitonriemuisena. – En ole vielä mikään vanhus!

Mies hyppäsi Harrin päälle ja tarttui hänen kurkkuunsa molemmin käsin. Harri ihmetteli omia voimiaan, hän ei tajunnutkaan, kuinka paljon oli kasvanut. Hän pystyi vastustamaan aikuista

miestä! Se ei vain riittänyt, sillä mies oli paljon vahvempi. Mies puristi niin kovaa, että Harrin oli vaikea saada henkeä. Harrin silmissä alkoi sumentua, vaikka pimeässä metsässä ei voinut muutenkaan nähdä kunnolla.

Samassa, Harrin pelätessä kuolevansa, kuului lyhyt, terävä ulvahdus. Se kuului niin läheltä, että se olisi pitänyt kuulla jo aikaisemmin. Se kuului pedolle, jollaista Harri ei varmasti ollut nähnyt, ellei sitten eläintarhassa. Mies ei kuristanut enää, vaikka pitikin käsiään edelleen Harrin kaulalla. Hän kuunteli tarkasti ja katseli ympärilleen hätääntyneen näköisenä. Sitten kuului karjahtelua. Mies päästi Harrista irti. Hänestä näki, että kauhu jäyti hänen sisimpäänsä.

- Täältä on päästävä pois, tämä on paha paikka, sanoi mies pureskellen kynsiään. – Mihin sitä voi paeta?
- Mitä voi paeta? kysyi Harri hieroen kaulaansa ja pyyhkien roskia yltään.
- Tuota...pahaa! vikisi mies. – Auta minua!

Harrista tuntui, että seuraavaksi mies olisi polvistunut hänen eteensä, joten hän näytti kädellään vastakkaiseen suuntaan, kuin mistä ääni oli kuulunut.

- Tuohon suuntaan, sanoi Harri.
- Kiitti, sanoi mies ja pinkaisi juoksuun. Hän juoksi todella lujaa.

Harri ojenteli jäseniään ja kuulosteli, josko vielä kuuluisi tuota ääntä, joka itse asiassa oli pelastanut hänet. Keskellä pimeää metsää ei ollut mitään mahdollisuutta löytää kotiin ennen aamua. Sitten kuului karjahdus, useampikin, pitempiä ja lyhyempiä. Pian ne muuttuivat ulinaksi. Ääni ei kuulostanut varsinaisesti pelottavalta, vaan jotenkin oudolla tavalla miehekkäältä, hirmuisen maskuliiniselta. Se toi mieleen todellisen uroksen, yhtä aikaa hellän ja rajun. Harri koki sen suojelevaksi ainakin siihen saakka, kunnes hän itse muodostuisi vaaratekijäksi. Siten Harri etäisesti ymmärsi, miksi sen saattaisi kokea myös uhkaavana. Se muistutti etäisesti seireenien laulua pankissa, vaikka oli täysin toisen tyyppistä.

Harri suunnisti kohti ääntä, eikä hänen tarvinnut kävellä kauaa, kun hän näki pienen aukion, jonka keskellä seisoivat ihmissusi Paratiisin nuorten naisten ympäröimänä. Naiset näyttivät voipuneilta ja kiihottuneilta, heissä ei näkynyt vähääkään merkkejä inhosta, pelosta, kuvotuksesta tai muista kielteisistä tunteista. Ihmissusi peittyi kauttaaltaan tuuheaan punaisenruskeaan turkkiin ja se kannatteli vasemmalla käsivarrellaan Sheena Bansheeta ja oikealla Leanna Loch Nessiä, jotka näyttivät suorastaan hurmioituneilta. He eivät olleet koskaan näyttäneet kauniimmilta kuin nyt, vaikka heidän ihonsa kiilsivät hiestä ja heidän tukkansa oli sekaisin. Heissä oli suorastaan jotain eläimellistä.

Ihmissusi ei pelottanut Harria. Hän katsoi ihailleen, kuinka varmasti mutta samalla pehmeästi se piti noita kahta naista sylissänsä. Harri tunsu itsensä salaperäisellä tavalla sen vertaiseksi, hän oli varma, että vielä joskus hän saisi naisen tuntemaan samoin.

Jostain yläilmoista kuului repivä huuto. Koulun etsintäpartio, tuo valtava valokäärme, oli löytänyt paikalle! Harri olisi tahtonut hätistää heidät pois, nuo tunkeilijat, Kiirastulen nuorukaiset ja miespuoliset opettajat. Käärme pirstoutui yksittäisiksi syöksypommittajaluudiksi ja seurasi lyhyt, armoton taistelu. Osa naisista yritti paeta, osa valmistautui taistelemaan, mutta heidän vastarintansa oli turhaa; heidät kaikki lamaannutettiin loitsuilla ja heidät napattiin yksitellen luutien päälle.

Pääkohde oli kuitenkin ihmissusi, joka kouraisi muutaman luudan maahan, mutta ei hyökännyt enempää varjellakseen selkäpuoltaan. Se teki nopean tilannearvion ja tajusi, että pakeneminen ei hyödyttäisi näin suuren ylivoiman edessä. Se otti leveän haara-asennon ja valmistautui myymään nahkansa kalliisti, kun sitä vastaan hyökättiin rehtori Doubledoorin johdolla neljällä luudalla edestä ja neljällä takaa. Ihmissuden karvat pörhistyivät ja korvat luimistuivat ja sen häntä pingottui kaarelle. Sen väkivahvat kädet päättyivät kynsiin, jotka repisivät sisuskalut jokaisesta liian lähelle uskaltautuvasta, sen terävät kulmahampaat loistivat kiivasta kuolemaa. Harri ei koskaan nähnyt mitään niin uljasta. Silmänräpäyksessä Harri tuli ajatelleeksi, että hänen oli valittava puolensa. Hän voisi antaa oman panoksensa taistelussa. Hän olisi ihmissuden puolta!

– Harrihan se siinä!

Harri kääntyi ja näki edessään lehtori Kyykkiksen. Kuultuaan korviavihlovaan karjuntaa Harri käänsi päänsä takaisin ihmissuteen päin.

– Vai niin sinä ajattelit! Se ei onnistu.

Sitten Harrin maailma musteni.

– Virallinen versio on ihan toisenlainen, sanoi Rommi lusikoidessaan lämmintä vihanneskeittoa Harrin suuhun. – Ihmissusi uhkasi naisten henkeä. Onneksi luutasi löytyi.

– Ei uhannut. Naiset nauttivat siitä. Minä olin paikalla, sanoi Harri. – Enkä minä vahingoittunut ihmissuden takia, vaan Kyykkiksen. Luutani jäi, kun pakenin yhtä entistä inhapihkalaista.

– Haluan uskoa sinua, mutta kuka muu uskoo? sanoi Rommi. – Tytöt ovat olleet jo pari päivää tosi happamia, paratiisilaiset haluaisivat kuulemma repiä miehiltä silmät päästä. Rehtori on loihtinut miespuolisille oppilaille taikakilvet suojaksi.

– Vaikuttaa siltä, että naiset eivät tajua tullessaan pelastetuiksi, hymähti Harri.

– On se minustakin outoa, mutta ehkä he eivät tajua omaa parastaan, sanoi Rommi. – Joko riitti?

– Jo, kiitos vain, sanoi Harri työntäen lautasen sivuun. – Miten ihmissudelle kävi?

- Se on jutun rujoin osa, sanoi Rommi. – Aika ikävästi.
- Häntä vastassa oli moninkertainen ylivoima. Siitä ei voinut selvitä ehjin nahoin.
- Sano muuta, Rommi mutisi. – Aulassa...
- Aulassa mitä? Kerro!

Rommilta pääsi melkein itku. Harri näki, ettei hän voinut puhua.

- Vie minut sinne, jooko?

Rommi otti Harrin käden hartioilleen ja talutti Harrin sairastuvalta aulaan. Siellä seinän peitti uusi vaate. Ei, ei vaate, vaan – talja! Ihmissuden nahka ja turkki riippuivat nyt koulun seinällä alapuolellaan ikuisella liekillä palava kirjoitus, jossa luki:

*Kiinni joutuu kuka vaan,
joka ei malta lopettaa!*

15. luku: Luihuruoko

Kokeet mittaavat velhoilla aivan toisen tason osaamista kuin tolloilla, koska velhot tietävät olevansa osa jumaluudesta. Kokeissa ei arvioida ensisijaisesti heidän tietojaan, koska he tietävät jo kaiken, vaan sitä, miten he saavat selville kaiken tarvittavan. Kunkin edistyneisyys ilmenee siten, että osaa vastata mahdollisimman täydellisesti esitettyihin kysymyksiin. Koetilanteessa Harri luki toisten ajatuksia ja vastasi niistä löytämänsä mukaan. Artemisia tuotti tekstiä automaattikirjoituksena. Rommi oli luottanut säteilyyn ja pitänyt oppikirjoja tyynynsä alla useamman yön. Hän oli erittäin väsynyt ja huonotuulinen. Useimmat menetelmät olivat hyväksytyjä, mutta Puff Dragon reputti, koska hän tuotti ektoplasmakäden, joka ei kirjoittanut hänen omalla käsialallaan.

Kokeiden jälkeen kolmikkomme istuskeli ruokalassa.

- Meillä on loppupäivä vapaata ja viikonloppu edessä, sanoi Harri. – Tehdäänpö jotain?
- Minä olen niin hiivatin väsynyt, sanoi Rommi, että taidan painua pehkuihin.
- Loihdi itsesi virkeäksi, äläkä ole tuollainen nössö, sanoi Artemisia.
- Anteeksi vain, mutta keinotekoiset piristeet ovat kiellettyjä, sanoi Rommi.
- Siitä tulikin mieleeni, sanoi Artemisia, että paratiisilaiset kertoivat, että lähitienoilla liikkuu noitia.
- Mielenkiintoista, sanoi Harri. – Uskaltaisikohan sitä mennä katsomaan, etäältä?
- Noidat voivat olla vaarallisia, sanoi Rommi. – Minusta ei ole viisasta olla tekemisissä heidän kanssaan.
- Kuka sanoi, että pitäisi olla tekemisissä? Minä sanoin, että ”etäältä”, sanoi Harri. – Vai väitötkö, ettei sinua kiinnostaisi nähdä heitä?
- Heillä voi olla jotain sellaista tietoa, mitä koulussa ei jaeta, sanoi Artemisia.
- Täällä opetetaan kaikkea, mitä velho tarvitsee, sanoi Rommi.
- Niin meille sanotaan, mutta onko se totta? kysyi Artemisia ilkkurisesti.
- Eikä kaikki, mitä täällä opetetaan, ole välttämättä kaikki, mitä on olemassa, sanoi Harri.
- Ihan kuin te olisitte suunnitelleet tämän etukäteen, sanoi Rommi. – Liityn seuraan, jos lupaatte, ettei mennä edes kovin lähelle niitä.
- ”Niitä”! Rommi hei, myös noidat ovat ihmisiä, sanoi Artemisia.
- Samaa voi sanoa kenestä hyvänsä, Rommi tokaisi. – Murhamiehestä, murhanaisesta...
- Matkaan nyt, luutavaraston kautta! komensi Harri.

Pian kolmikko oli nousukiidossa. Harri lensi edellä, Artemisia ja Rommi seurasivat kannoilla.

- Sinä lennät liian mutkikkaasti! valitti Rommi.
- Eipäs, vaan ihanasti! kiisti Artemisia.
- Totuus on, että suurin reitti ei aina ole lyhin, sanoi Harri, mutta toiset eivät kuulleet häntä. – Paras reitti täytyy vaistota!

Lenneltyään aikansa laajoja kaaria he näkivät kaukana edessään kolme epämääräistä hahmoa. Harri osoitti heitä, Artemisia nyökkäsi ja he käänsivät suunnan, mutta Rommi kiilasi eteen.

- Sinä lupasit, että emme lähesty heitä!
- Sinä vaadit lupausta, mutta me emme luvanneet!
- Jää tänne, jos et halua tulla! huusi Artemisia. – Tai jos et uskalla!

Harri ja Artemisia lensivät hahmoja kohti, eikä Rommi miettinyt kauaa, vaan lensi perään. He laskeutuivat jonkin matkan päähän ja hyppäsivät pois luutiensa selästä, ottivat ne kainaloon ja kävelivät hahmojen luokse. Kolme hahmoa osoittautui kolmeksi naiseksi, vanhoiksi, rääsyisiksi ja pelottavan näköisiksi. Ensimmäisellä heistä oli erikoisesti vääntyneet etusormet, toisella tennispallon paksuiset ranteet ja kolmannella tulipunaisiksi tulehtuneet märkivät silmät.

- Terve, Harri Potaska, sinä Valittu! sanoi heistä ensimmäinen.
- Terve, Rommi Wells, sinä Valitun valittu ystävä! sanoi toinen heistä.
- Terve, Artemisia Fawkes, sinä Valitun ystäväksesi valinnut! sanoi kolmas.
- Eipä minua ole kukaan kutsunut Valituksi enkelini jälkeen!
- Me tiedämme, me tiedämme, sanoi ensimmäinen.
- Me tunnemme, me tunnemme, sanoi toinen.
- Sinut ja teidät jokaisen, sanoi kolmas.
- Tulitte etsimään noitia, sanoi ensimmäinen.
- Tulitte etsimään viisautta, sanoi toinen.
- Tulitte etsimään löytämätöntä, sanoi kolmas.
- Nämä taitavat tosiaan olla aika hyvin perillä asioista, kuiskasi Rommi Harrille ja Artemisialle. – Ehkä he todella ovat noitia.
- Haluatteko tutustua korkeampaan tietoon? kysyi ensimmäinen.
- Haluatteko tutustua salattuun tietoon? kysyi toinen.
- Haluatteko tuntea kielletyn tien? kysyi kolmas.
- Ehkä, vastasi Harri. – Mitä teillä on tarjolla?
- Matka itsenne paljastaa salaisuudet, sanoi ensimmäinen.
- Matka salaisuuksiin paljastaa itsenne, sanoi toinen.
- Matka paljastuksiin salaa itsenne, sanoi kolmas.
- Miksi te olette noitia, jos kerran tiedätte noin paljon? kysyi Rommi.

- Kaiken tiedon voi saada myös toista kautta, sanoi ensimmäinen noita.
- Silloin tiedon voi valikoida paremmin, sanoi toinen noita.
- Katsokaa meitä ja kohottakaa ilmoille valitus! räkäisi kolmas. – Vai onko muotomme teistä enää velhon muoto? Katsokaa, mitä Inhapihka on tehnyt meille!

Noitia oli todella ikävä katsoa, mutta olisi ollut kurjaa sanoa se ääneen.

- Me opiskelemme siellä, sanoi Artemisia. – Mitä pahaa se paikka on tehnyt?
- Siellä ovat pahan voimat valloillaan, ja me jouduimme niiden uhriksi, sanoi ensimmäinen noita.
- Ovatko sisareni etusormet teistä velhon sormia? Ovatko ranteeni enää velhon ranteet? Ovatko serkkuni silmät mielestänne velhon silmät? sanoi toinen noita.
- Kirous ja kuolema konekirjoitukselle, joka vammautti meidät ja teki meistä hylkiöitä! kirkui kolmas noita ja kohotti kätensä kohti taivasta. Elosalamat vastasivat hänen huutoonsa.
- Me kerromme teille ja näytämme teille, miten pääse oikotietä, sanoi ensimmäinen.
- Me annamme teille näytepalan ja opastamme sen käytössä, sanoi toinen.
- Kaikki on täysin turvallista, sanoi kolmas.

Noidat ottivat povestaan esille ohuen vihreän tangon ja ojensivat sen kukin sille, joka oli heidän edessään, ensimmäinen noidista Harrille, toinen Artemisialle ja kolmas Rommille.

- Luihuruokoa! huudahti Rommi. – Tämä on laitonta!
- Niin on, mutta vain, koska sen voima on niin mahtava, sanoi kolmas noita.
- Nyt, painakaa ruokoa varovasti korvaan, sanoi ensimmäinen. – Ja ei kun hyvää matkaa!
- Ei korvaan saa tunkea mitään kyynärpäätä pienempää, sanoi Rommi. – Terkkari on sanonut niin.
- Kamfeeri-Meeri, Kamfeeri-Meerikö niin on sanonut? kysyi toinen noita. – Mitä uskaltaa sanoa nainen, jolla on sellainen nimi? Hän käyttää itse kovimpia aineita!
- Sitä paitsi tuo on niin pieni määrä, ettei se tunnu missään, sanoi ensimmäinen noita. – Aine häviää verestänne muutamassa päivässä, jälki korvassa noin viikossa.
- Minusta tämä ei ole hyvä juttu, kuiskasi Rommi Harrille ja Artemisialle.

Harri ei kuitenkaan enää ollut tässä maailmassa. Luihuruoko oli jo painunut syvälle hänen korvakäytävänsä. Hänen silmänsä harittivat ja hän sopersi sanoja, joissa ei ollut tolkkua.

- Tee, mitä tahdot, sanoi Artemisia, mutta minä ainakin aion kokeilla.
- Jonkun pitäisi vahtia, ettei meille tehdä mitään ja ettei luutiamme varasteta, sanoi Rommi.

Harri avasi silmänsä. Hän oli luolassa kahlehdittuna katsomaan etäällä olevaa seinämää. Hän ei kyennyt liikuttamaan päätään, mutta sivusilmällä hän näki, että hänellä oli kohtalotovereita. He kaikki, kuten Harri, olivat alastomia, likaisia, hikisiä ja tärisivät, ilmeisesti pelosta. Kun luolan seinämään ilmestyi valtava varjo, alkoi koko joukko vikistä ja uikuttaa kuin koiranpennut. Varjo liikkui aikansa ja katosi sitten, mikä rauhoitti joukkoa hetkeksi, mutta kun uusi varjo ilmestyi seinälle, alkoi tärinä ja ulina uudestaan.

Harrin kurkku tuntui kuivalta ja kielen liikuttaminen oli hankalaa, mutta hän onnistui keräämään sen verran sylkeä, että pystyi sanomaan:

– Ne tuolla seinällä ovat vain varjoja. Ei niitä tarvitse pelätä.

Kukaan ei kiinnittänyt huomiota hänen sanoihinsa. Harri mietti, pitäisikö hänen toistaa sanansa ja hän valmistautui uuteen yritykseen, kun hänen kahlettaan kiskottiin takaa päin. Harri riuhtoi ja rimpuili, mutta hänet vedettiin vastustamattomasti erilleen tuosta pelokkaiden olentojen joukosta.

– Terve, Harri Potaska!

Tervehtijä oli pieni parraton vanhus, jolla oli yläruumis paljaana, mutta jalassaan risaiset housut ja puukengät. Kääntäessään päätään Harri näki, että samanlaisia oli useita, ainoana erona joillakin leuassaan ehkä yksi tai kaksi valkoista jouhta.

– Missä minä olen? Harri kysyi.

– Sinä olet luolassamme, Naniassa. Sinä tajuat sen, mutta nuo muut eivät.

– Miksi he ovat kahlehdittuja?

– He ovat kahlehtineet itse itsensä. He pelkäävät kuollakseen olemattomia varjoja, jotka sinä tunnistit heti varjoiksi. Mutta sehän johtuu siitä, kuka sinä olet.

– Keitä te olette?

– Me olemme naneja me.

– Mitä ne ovat?

– Meitä. Minä olen nani. Emme ole velhoja emmekä ihmisiä. Olemme naneja.

– Entä nuo toiset?

– He ovat muuta. Toisten ihmisten etiäisiä.

– Miksi ette vapauta heitä?

– Se on sinun tehtäväsi, Harri.

– Ovatko he tolloja?

– He ovat tollojen edustustoja, niin sanoakseni.

– Jos vapautan heidät, vapautanko silloin tollot?

– Et. Voit vapauttaa ainoastaan oman sisäisen sankarisi.

– Tarvitsisin ystäviäni. Artemisiaa, Rommia tai edes Harmingia. Tai rehtori Doubledooria.

- Olet nyt omassa sisäisyydessäsi. Heitä et voi saada tänne. Ja vaikka voisitkin saada, mistä tiedät, että he olisivat avuksi pikemmin kuin haitaksi?
- Heistä olisi ainakin henkistä turvaa, Harri sanoi.
- Jokainen vastaa viime kädessä itse toimistaan, sisäisistä ja ulkoisista.
- Mitä minun on tehtävä? Harri kysyi.
- Se sinun on ymmärrettävä itse.

Harri katsoi surkeita kyhjöttäviä hahmoja.

- Voisiko tuon nuotion sammuttaa? Hehän pelkäävät varjoja, Harri sanoi. – Nythän he pelkäävät minuakin, kun näkevät varjoni tuolla seinällä.
- Totta kai voimme sammuttaa nuotion, jos se on se, mitä haluat.
- Sammuttakaa siis nuotio, Harri käski.

Nanijoukko kiertyi nuotion ympärille ja sammutti sen varsin miehekkäällä tavalla.

Kun valo tuikahti sammuksiin, alkoi hirveä kauhunkirkuna ja huuto. Kahlehditut olennot huusivat kurkku suorana, sikäli kuin pimeässä saattoi päätellä. Meteli oli sietämätön, ja yksi naneista kosketti Harrin kättä ja ohjasi Harrin kumartumaan, jotta pystyisi puhumaan niin, että Harri kuulisi.

- Mitäs nyt? nani kysyi.
- Saisiko sen nuotion takaisin, kysyi Harri niin nöyränä kuin kykeni huutamiseltaan.
- Tietenkin, vastasi nani. – Mutta meidän on haettava kuivat puut. Tuletko mukaan?

Nani otti Harria kädestä kiinni ja yhdessä koko nanijoukon kanssa Harri marssi pois luolasta pitkin käytävää. Jonkin matkan päässä Harri huomasi nanien hyrisevän, mutta sanoista hän sai selvää vasta vähän myöhemmin, kun he olivat saapuneet suuren halkopinon luokse, eikä luolan olentojen surkeaa huutoa juuri kuulunut.

Oo nani

oo nani

oo nani nani naa

oo nani naa.

Kun he palasivat, heillä jokaisella oli sylillinen halkoja, paitsi joukon etummaisella nanilla, joka piteli soihtua. Huuto oli jatkunut ilmeisesti keskeytyksettä, mutta se vaimeni hiukan soihdun kajastaessa. Nanit pystyttivät nuotion ja sytyttivät sen. Siihen loppui huuto.

- Mitä enemmän valoa, sitä vähemmän huutoa, totesi Harri. – Silti he vikisevät. Mutta hei! Jospa viedään heidät ulos! Siellä he näkevät valon, eivätkä pelkää enää.
- Voit yrittää, vastasi yksi naneista. – Siksi kai olet täällä. Jos saat heidät jaloilleen, me johdatamme teidät pois täältä.

- Selvä, Harri sanoi ja käveli tärisevien olentojen luo. Hän katsoi heitä ja huomasi, kuinka kovasti he kaikki muistuttivat häntä itseään. He kaikki olivat suunnilleen saman ikäisiä ja kokoisia kuin hän, ja ulkonäöltään heissä oli myös paljon samaa. Silmät olivat samanväriset, hiukset...
- Nouskaa, lähdetään, sanoi Harri lempeästi karistaen mielestään äskeisen hämmennyksensä. Olennot eivät liikahtaneetkaan, vaan katselivat Harria pelokkaasti.
- Rohkeasti vain. Te haluatte valoon. Minä näytän teille tien. Olennoissa ei ollut nähtävissä mitään muutosta.
- Näettehän, että olen kaltaisenne. Olen vapaa. Minulla ei ole kahleita. Teilläkään ei tarvitse olla. Te olette itse luoneet ne. Te voitte myös itse vapautua niistä.

Harrista tuntui, että olennot ymmärsivät hänen sanansa siltä osin kuin hän syytti heitä. Harria ahdisti ajatus, että hänet käsitettiin väärin. Hän tarttui lähintä olentoa olkapäästä.

- Hei, sinä, seuraa minua. Näytä esimerkkiä.

Olento yritti vetää olkapäänsä pois Harrin käden alta, mutta kun se ei onnistunut, se puri Harria käteen. Harri karjaisi ja veti kätensä nopeasti takaisin. Hän läimäytti olentoa päähän, jonka seurauksena se vetäytyi niin kauas kuin mahdollista, vaikkei se käytännössä onnistunutkaan.

- En tarkoittanut...Harri sopersi. Hän katsahti naneihin, jotka katselivat häntä myötätuntoisesti. – Mitä voin tehdä?
- Me emme tiedä, vastasi yksi naneista. – Vain sinä voit auttaa heitä.

Harri katsoi ympärilleen.

- Mitä on luolan yläpuolella?
- Vuori, vastasi nani. – Me olemme vuoren alla ja tämä on vertauskuva.
- Sitten tämä vuori täytyy räjäyttää, sanoi Harri.
- Se voi merkitä loppua meille kaikille.
- Ehkä, mutta jos yksikin jää henkiin, hän näkee valon. Kuolema taas vapauttaa loput ja he näkevät valon sitä kautta. Siten kaikki näkevät valon!
- Jos niin sanot, vastasi nani. – Me emme tiedä.
- Minä tiedän, sanoi Harri tuntien rinnassaan uskomatonta varmuutta.
- Eikö silloin olisi helpompaa suoraan surmata heidät? kysyi nani.
- Kysyitkö vai ehdotitko? Harri sanoi.
- Minä olen sisäinen sinäsi, vastasi nani. – Sinä päätät, me teemme.

Harri käänsi katseensa kyyhöttäviin olentoihin, jotka uikuttivat ja takertuivat toisiinsa siinä määrin kuin kykenivät. Heidän arkuutensa, pelkonsa ja tietämättömyytensä ärsytti Harria, joka tajusi, että pidäkkeettömään raivoon olisi vain pieni askel. Tunne vallan suomasta

kaikkivoipuudesta oli huumaavaa. Hän yksin päättäisi näiden kohtalosta, he olivat kaikki täysin hänen armoillaan. Nämä, joista yksi puri häntä, joka oli tullut pelastamaan heidät.

Harri heilautti kättään olentoja kohti. Se ei ollut lähelläkään osumista, mutta olennon väistivät silti. Harrin mielestä niiden katseessa pilkahti uhmakkuutta ja siinä samassa Harri tajusi, kuinka hän inhosi näitä olentoja. Hän mietti, oliko näiden vapauttaminen sittenkään oikein, ansaitsisivatko ne jäädä tänne luolaan.

Kun Harri nosti katseensa, hän ei nähnyt enää mitään.

Artemisia tunsi muuttuvansa höyhenenkevyeksi ja kohoavansa ilman kannattelemana korkeuksiin. Hän nautti leijumisen tuottamasta tunteesta ja antautui täydellisesti sen vietäväksi. Korkealla yläpuolellaan hän näki pilvimuodostelman, joka hohkasi raoistaan kullanväristä valoa. Artemisia päätti suunnata sinne, ja hän ymmärsi vasta jonkin ajan kuluttua, että hän kykeni, ei vain ohjaamaan leijumistaan, vaan myös kiihdyttämään sitä. ”Tätä siis on oikea lentäminen,” Artemisia ajatteli. ”Onpa fantastista!”

Hetkessä Artemisia saavutti pilven ja lipui vaikeuksista sen sisään. Lisääntyvä valonkajastus ei häikäissyt silmiä, vaan sai aikaan tunnun yhä selvemmästä näkemisestä. Artemisia penkoi tiensä läpi untuvaisen massan, kunnes huomasi päässeensä saliin, jossa oli seitsemäntoista valtaistuinta puolikaarella hänen edessään.

Kolmellatoista valtaistuimella istuttiin, neljä oli tyhjiä. Valtaistuimet olivat taidokasta käsintai tehdastyötä ja ne oli valmistettu kaikkiaan kuudestatoista eri elementistä. Ensimmäinen oli kultaa, toinen hopeaa, kolmas pronssia, neljäs berylliä, viides rubiinia, kuudes sardionia, seitsemäs ametistia, kahdeksas onyksia, yhdeksäs safiiria, kymmenes terästä, yhdestoista uraania, kahdestoista öljyä, kolmastoista maakaasua, neljästoista kivihiiltä, viidestoista korukiveä sekä kuudes- ja seitsemästoista olivat meripihkaa, koska katinkulta oli loppunut kesken. Valtaistuinten alta kuului kolketta, pauhua ja kolinaa, ikään kuin niitä olisi remontoitu, ja valtaistuimella istuviin kohdistui aina erityinen valokeila, kun he avasivat suunsa.

Valtaistuimella istujat olivat puettuja tai olivat itse pukeutuneet pitkiin valkoisiin pellavavaatteisiin ja heidän olkainsa yli kulkivat hopeahenkselit. Päässään heillä oli nimettömillä vuoratut kultakruunut, oikeassa kädessään heillä oli paksut kultaiset rannerenkaat ja vasemmassa suuri kultainen rannekello, paitsi yhdellä toisin päin, mistä Artemisia arveli hänen olevan vasenkätinen. Heillä oli sormet täynnä sormuksia ja jokaisella oli platinainen vyölaukku, ja he olivat näöltään kuin jumalia, joita he olivatkin.

Ensimmäisellä jumalalla oli kolme päätä ja kaksi takapuolta, jotka istuivat kahdella valtaistuimella. Toisella jumalalla oli härän pää ja sorkat. Kolmannella oli ihmeteltävän kaunis

kuulaan oranssi iho, ja Artemisiasta tuntui, että tämä jumala piti silmäpeliä hänen kanssaan. Neljännellä oli pitkä valkoinen parta ja valkoiset korkokengät. Viides oli sellainen, josta ei saanut tehdä kuvaa. Kuudennella oli hassut sarvet ja suipot korvat. Seitsemäs oli laskostanut asunsa istuimensa käsinojalle ja piti yllään vain koristeitaan. Kahdeksannen silmät katsoivat kiertoon niin pahasti, että keskiviikkona ne näkivät molemmat sunnuntait. Yhdeksäs varastoi ruokaa poskiinsa, jotka pullottivat ylimaallisen suurina. Kymmenettä sai pilkata vapaasti, mutta hänen siskoaan ei. Yhdestoista nukkui kädet ristissä suuren vatsan päällä, kahdestoista puhui puhelimeen. Kolmanneltatoista puuttui pää kokonaan, mutta kruunu oli laskettu hänen harteilleen.

- Ole tervehditty, Artemisia, kaikella sillä tervehdyksellä, jonka Kaikkeus kätkee sisäänsä, sanoi jumalista järjestyksessä viides. Artemisia tunsu olonsa tervetulleeksi ja kodikkaaksi. Hän niiasi.
  - Miltäs tuntuu olla täällä jumalten luona? kysyi jumala numero seitsemän.
  - Hienolta, kiitos kysymästä, Artemisia vastasi. – En tiennytkään, että juuri tällä tavoin pääsee tapaamaan teitä.
  - Luihuruoko on oiva oikotie, vaikka joskus sen käyttäjät eksyvät tavoittelemaan pelkkää mielihyvää, sanoi kuudes jumala.
  - Meidän on nyt puhuttava asiaakin, sanoi neljäs jumala.
  - Oletko jo tietoinen kaiken ykseydestä, Artemisia? kysyi viides jumala.
  - Koulussa on opetettu jotain, sanoi Artemisia arasti peläten jumalten suurta tietomäärää.
  - Tarkoitin Kaiken Ykseyttä, vastakohtienkin, sanoi viides heristäen etusormeaan.
  - Rauhallisesti, sanoi kolmas jumala niin kollegalleen kuin Artemisialle. – Olemme opettamassa, emme kuulustelemassa. Eihän ulkoa opittu ole sydämen tietoa.
  - Valaiskaamme häntä siis, sanoi ensimmäisen jumalan ensimmäinen pää.
  - Aloitetaan sieltä toisesta päästä! huusi ensimmäisen jumalan toinen pää.
  - Positiivinen ja negatiivinen ovat yhtä, selvitti jumala, jolla ei ollut päätä.
- Sitten seurasi tauko, kun kaikki odottivat, että puhelimeen puhuva jumala olisi jatkanut tästä. Tämä ei heti huomannut vuoronsa tulleen, mutta kun hän huomasi, hän peitti luurin kädellään ja sanoi:
- Pieni hetki. Ei kestä kauan.

Minkä jälkeen hän kääntyi takaisin puhumaan puhelimeen. Yhdestoista jumala kuorsasi ja piti hengityksessään pienen tauon. Artemisia luuli, että hän heräisi, tai että hän kuoli, mutta kumpikaan ei toteutunut, vaan jumala jatkoi äänestä nukkumistaan.

- Myönteinen ja kielteinen ovat yhtä, sanoi kymmenes jumala ottaen rivakasti ohjat. Yhdeksäs jumala osoitti suutaan ja viittoili, että puhuminen oli nyt vähän hankalaa.

- Maskuliininen ja feminiininen, sanoi kahdeksas jumala, jonka molemmat silmät katsoivat Artemisiaan tasan sillä hetkellä, kun hän puhui. Kun hän vaikenä, hänen silmänsä singahtivat vastakkaisille puolille päätä.
- Hyvä ja paha, sanoi seitsemäs jumala hyväillen itseään.
- Totuus ja valhe, naurahti kuudes jumala ja luimisti korviaan.
- Fakta ja fiktio, sanoi viides jumala ankaran totisena.
- Hyvä ja paha, sanoi neljäs jumala.
- Se on sanottu jo, kuului monesta suusta.
- No, ööh, myönteinen ja kielteinen, yritti neljäs jumala uudestaan.
- Minä sanoin sen, jyrähti kymmenes jumala.
- No, meni ohi, sanoi neljäs jumala.
- Kiihkeä ja lempeä, sanoi kolmas jumala ja iski silmää.
- Outo ja tuttu, mylvähti toinen jumala.
- Sitten minä, sanoi kolmipäisen jumalan oikeanpuoleinen pää. – Oikea ja väärä.
- Nyt minä, sanoi keskimäinen pää. – Oikea ja vasen.
- Sekä vielä minä, sanoi vasemmanpuoleinen pää. – Oikea ja kissa.
- Mikä vastakohta se on? kysyi Artemisia.
- Epäiletkö? kysyi vasen pää.
- Ainakin kysyn, sanoi Artemisia ihmetellen omaa rohkeuttaan.
- Ovatko oikea ja väärä eri asioita vai sama asia, Artemisia neiti? kysyi vasen.
- Eri asioita, vastasi Artemisia.
- Entä oikea ja vasen? kysyi vasen.
- Nekin ovat eri asioita, sanoi Artemisia.
- Ovatko oikea ja kissa eri asioita vai sama asia? kysyi vasen.
- Eri asioita, vastasi Artemisia. – Mutta jotain tässä on pielessä –
- Jos eri asiat ovat vastakohtia, ja oikea ja kissa kiistatta ovat eri asioita, koska ne eivät ole sama asia, ne ovat siten vastakohtia, sanoi vasen pää hymyillen itsetyytyväisesti.
- Tuohon en sano mitään, en jaksa ajatella, sanoi Artemisia.
- Näin olemme tehneet selväksi, että kaikki on yhtä. Kaikki on samaa. Kaikki on jumalaa, sanoi viides.
- Mikä sitten on Suuret Kädet? kysyi Artemisia.
- Se tai hän tai me on jumala, on kaikki, Kaikkeus, jokainen, sanoi kymmenes jumala.
- Siis te olette jumalia, mutta ette ole jumaluus? kysyi Artemisia.
- Me olemme ja niin olet sinäkin, Artemisia, sanoi kuudes jumala.

- Minäkö olen jumala! huudahti Artemisia hämmästyneenä.
  - Sinä niin kuin mekin, sanoi kolmipäisen jumalan keskimäinen pää.
  - No joo taas, sanoi Artemisia. – Tuo kaiken ykseys vielä meni jotenkin läpi, koska kaikki on tavallaan osa samaa kaikkeutta, mutta että minä olisin jumala, niin se on jo hölmöä. Olen velho, se riittää.
  - Ei, Artemisia, ei riitä. Sinun on, kuten kaikkien, tiedostettava, että et ainoastaan ole osa kaikkeutta vaan itse Kaikkeus. Sinä olet, vaikket haluaisikaan, jumala, sinä, Artemisia, olet Suuret Kädet, kuten meistä jokainen, sanoi kymmenes jumala.
  - Jos olen jumala, voin tehdä mitä vain, sanoi Artemisia.
  - Niin voitkin, sanoi seitsemäs jumala.
  - Miksi minun sitten täytyy lukea kokeisiin ja opetella asioita?
  - Koska et ole vielä tiedostanut jumaluuttasi, sanoi kuudes jumala vekkulisti.
  - Tässähän tulee sekin asia korjattua, sanoi Artemisia. – Tämän jälkeen minun ei enää tarvitse opiskella.
  - Ei se niin käy, sanoi viides jumala. – Tiedostat tässä nyt, mutta kun luihuruo'on vaikutus on lakannut, tiedostamisesi on vain etäinen aavistus.
  - Jotenkin ei oikein sovi, että olisin sekä Suuret Kädet että osa suuria käsiä. Että olisin jumala ja en olisi jumala.
  - Muista vastakohtien ykseys, sanoi viides jumala.
  - Mutta jos olen jumala, en voi olla ei-jumala, eikö vain, sanoi Artemisia.
  - Hyvä pointti, sanoi seitsemäs jumala. – Koska olet jumala, et voi olla muuta itsessäsi.
  - Kaikkeuden osana voit kuitenkin olla myös ei-jumala, sanoi viides jumala.
  - Mutta jos kaikki on jumalaa, ei mikään voi olla ei-jumala! Artemisia intti. – En minä eikä mikään muukaan.
- Kolmastoista jumala murisi.
- Olet tiettyssä mielessä oikeassa, sanoi kolmas jumala. – Mutta olet myös me.
  - Te? Miten voisini olla te? Tehän olette siinä ja minä seison tässä, sanoi Artemisia.
  - Koska kaikki on samaa jumalaa, sinä olet minä ja minä olen sinä, vastasi kuudes jumala.
  - Me olemme samaa siis sikäli, että olemme osia Kaikkeudesta? yritti Artemisia.
  - Niin, mutta vielä enemmän: Ykseys! sanoi kolmas jumala. – Olemme kaikki Yhtä, siis Suuret Kädet! Minä olen, sinä olet – ja hän on, sanoi kolmas jumala osoittaen vieressään istuvaa neljättä jumalaa.
  - Minä olen hän ja hän on minä, minä olen nuo ja nuo ovat minä, sanoi kuudes jumala osoitellen ympäriinsä.

- Minä olen muun muassa tuo ja hän siten muun muassa minä, sanoi ensimmäisen jumalan toinen pää osoittaen vasemman kätensä peukalolla kolmatta päätä.
- Minä, sinä, hän, sanoi viides jumala.
- Me, te, he, sanoi toinen jumala.
- Tämä, tuo, se, osoitti seitsemäs jumala.
- Nämä, nuo, ne, jatkoi kymmenes jumala.
- Ihan sama, mutta ette vastanneet kysymykseeni, sanoi Artemisia.
- Kaikkihan on selvää. Epäselvää on vain hämmentyneessä mielessäsi, sanoi viides jumala.

Kolmastoista jumala röyhtäisi.

- Jumalalle pitäisi olla kaiken selvää, sanoi Artemisia.
- Se sinussa, joka on tiedostanut tämän, on nähnyt kaiken koko ajan selvästi, sanoi kymmenes jumala.
- Pitikö se sanoa? Sitten olen pahasti ristiriidassa itseni kanssa, jos jokin osa minussa tajuaa totuuden, mutta se ei kuitenkaan valkene minulle. Jos minä olen kaikki, niin kaikenhan pitäisi olla selvää minulle. Entä jos petän itseäni? Voiko kaikkeus rakentua valheelle? Miten voi tajuta valheen edes valheeksi, jos ei ole muuta? Eikö silloin pidä olla olemassa myös totuus?
- Pidit pitkän yksinpuhelun, Artemisia, sanoi kahdeksas jumala. – Selvensikö yhtään?
- En tiedä...luulen, että ei.
- Näytät kalpealta, sanoi kolmas jumala. – Onko kaikki hyvin?
- Minua huimaa hiukan. Voitaisiinko päästä johonkin lopputulokseen?
- Minkä suhteen? kysyi jumala numero seitsemän.
- Kaiken. Yksi vai...yksi vai kaksi? Artemisia sanoi. – Minua pyörryttää.
- Yksi vai Kaksi? kysyi kuudes jumala kohottaen kulmakarvojaan. – En ymmärrä.
- En minäkään...mutta haluan siihen vastauksen, sanoi Artemisia ja koitti kädellä otsaansa.
- Yksi vai Kaksi? Yksi vai Kaksi? jumalat supisivat keskenään, eivätkä päässeet selvyiteen, kunnes yksi heistä huusi:
- Äänestetään, jumalauta!
- Pääluvun mukaan! huusi kolmipäisen jumalan ensimmäinen pää.
- Yksi risti kaksi, sanoi neljäs jumala.

Silloin kahdestoista jumala sulki puhelimen ja sanoi:

- Terveisiä!

Kolmastoista jumala pieraisi. Artemisia tunsi jalkojensa pettävän.

- Artemisia! Artemisia, herää! huusi Harri. – Rommi on vaikeuksissa!

Artemisia sävähti hereille. Hänellä oli kylmä. – Mitä sanoit?

– Rommilla ei ole kaikki hyvin, eikä meilläkään. Luutiamme ei löydy mistään.

Artemisia kääntyi katsomaan Rommia. Hän vapisi, mutta se ei ollut mitään verrattuna Rommiin. Rommi kouristeli, hänen suustaan valui solkenaan kuolaa ja vaahtoa, hänen silmänsä olivat muljahtaneet nurin päin.

– Kaikki tiet vievät huipulle, kaikki polut johtavat samaan paikkaan...Rommi sopersi. – Miksi minä en etene?...

– Rommi! Kuuletko minua? huusi Harri ja ravisti Rommia hartioista. – Vastaa minulle!

– Anna hänen olla, sanoi Artemisia. – Ei tuo auta ainakaan.

– Mikä sitten auttaa? Sano sinä, jos tiedät! Harri ärjäisi.

Artemisia nousi ja lähti jaloittelemaan. Hänen jäsenensä olivat kankeat, hän oli yltä päältä märkä ruohon ja sammaleen kasteesta. Hän huomasi lähellä kämmenen levyisen nummenlähteen ja huusi Harrille:

– Tuodaan Rommi tänne! Täällä on raikasta vettä!

Kun he olivat varelleet Rommin kasvoja aikansa, Rommi heräsi. Hänen muutenkin vaaleat kasvonsa olivat kalmankalpeat, hänen silmiensä ympärillä oli paksut violetit renkaat ja hänen poskensa olivat syvällä kuopalla.

– Voitko jo paremmin? kysyi Artemisia ja silitti Rommin takkuista punaista tukkaa. – Ainakin vaikutat siltä, että olisit jo jotenkin tajuissasi.

– Vo-voin ihan hyvin, sanoi Rommi ääni vapisten. – Ei tässä e-enää hä-hätää.

– Sinäkin sitten kokeilit? kysyi Harri.

– No kun ne noidat häippäsivät, niin ajattelin, että miksen minäkin kokeilisi, jos tekin kerran.

– Ne noidat häipyivät meidän luudillamme, sanoi Artemisia. – Olisit vain jäänyt odottamaan meidän virkoamistamme.

– Syytättekö te minua siitä, että noidat varastivat luutamme? Olenko minä muka tehnyt jotain enemmän väärää kuin te? Rommi huusi.

– Emme me syytä sinua, sanoi Harri. – Tämä juttu olisi vain pitänyt suunnitella etukäteen vähän paremmin. Nyt me joudumme kävelemään koululle.

– Jos me joudumme kiinni, meitä rangaistaan ankarasti, sanoi Artemisia. – Meidät voidaan jopa erottaa määrääjäksi.

– Missä niin lukee? kysyi Rommi.

– Koulun ohjesäännössä, vastasi Artemisia, jossa kielletään luihuruo'on käyttö kokonaan.

– Minä tiedän! sanoi Harri. – Mennään Harmingin mökille! Hän auttaa meitä varmasti! Silloin kukaan ei saa tietää mitään, emmekä me joudu vaikeuksiin.

Artemisia ja Rommi katsoivat Harriin ja toisiinsa. Harming oli heidän ainoa mahdollisuutensa.

- Jaksatko kävellä? kysyi Artemisia. Rommi nyökkäsi. Kun Rommi nousi ylös, hänen housunsa takamus oli aivan ruskeansekainen.
- Taisi olla huono matka sinulla? kysyi Harri varovasti.
- Tämä koko matka oli huono! tiuskaisi Rommi.

16. luku: Arvoitukset ratkeavat

- Mistä te ootte tulossa? kysyi Harming. – Näytätte meinaan iha räjähtäneiltä!
- Kumma juttu, sanoi Artemisia kireästi, koska minä luulin kolmen tunnin patikoimisen jälkeenkin näyttäväni ihan freesiltä!
- Sä oot Artsi semmone tulinen likka, et su pitää varoo, mitä sä päästät suustas. Rommillaki o varmaa paskat housussa.
- Niin on, sanoi Rommi hiljaa.
- Ootteks te ollu nummella noidissa?
- Joo, vastasi Harri nolona.
- Olisitte pyytäny multa. Niide kama on epäpuhasta, mun kama o nii lähelle satarosenttista ku voi vaa olla. Veiks ne teidä luudatki?
- Joo, kun me emme tajunneet, että jonkun kannattaisi vartioida, sanoi Harri.
- Se o vähä sama ku et jonku pitää olla kuskina eli selvä. Näis ei voi olla liia varovaine.
- Välitätkö sinä luihuruokoa oppilaille, Harming? kysyi Artemisia. – Etkö tiedä, että se on laitonta?
- Mä e puhuis, jos mä olisin just kokeillu ite.
- Etkö pelkää jääväsi kiinni? jatkoi Artemisia.
- Mul o suojelijoit. Ja mä e välitä kakaroil, vaa ainoostaa kiirastulilaisil ja paratiisilaisil, siis niille, jotka haluaa. Mut tulkaa tonne mu kämpppää ny sit, vaiks mä e vierait yleesä kutsukaa. Ette te voi tollasina mennä sisälle, sanoi Harming ja viittasi heitä seuraamaan. – Mut sit yks juttu: ette puhu sit mistää mitää!
- No, emme me halua paljastua, sanoi Harri.
- Mä tarkotin sitä, mitä te näätte mun luona. Mul o tänää tiedos muutenki hankaluuksii.
- Tietenkään emme puhu, sanoi Harri.
- Artsi ja Romsku lupaa kans!
- Joo joo, he sanoivat.

Jonkin ajan kuluttua heitä vastaan kopisteli yksinäinen kentauri, jonka uljas vartalo hohti hopeisena kuunvalossa. Harming rykäisi ja sanoi:

- Hyvää iltaa.
- Haista itse, sanoi kentauri ja jolkutteli heidän ohitseensa uhraamatta lapsille edes vilkaisua.
- Ne o vähä huonokuulosia, sanoi Harming nolona.
- Ovatko kentaurit sitten niin pahoja? kysyi Artemisia. – Minusta he ovat hurjan komeita!

- Noin voi sanoo vain oikee heppahullu! naurahti Harming ja pärskytti sylkeä. – Ne onki kovii poikii ratsastamaa!

Harming hihitteli itsekseen, kunnes he saapuivat pienehkön vajannäköisen tönön luokse.

- No joo, tääl o mun mökki, sanoi Harming johdattaessaan Harria, Rommia ja Artemisiaa asuntoonsa. – Se o oikeestaa viimmene etuvartio enne metsää, jonne, niinkus tiätte, ei o menemistä.
- Asutko sinä tässä? kysyi Rommi epäuskoisena. – Tämähän on ihan läävä!
- Tää o mun koti, ja jos se ei kelpaa nuoriherra Wellsille, ni sopii lähtee!
- Ei Rommi tarkoittanut pahalla, sanoi Harri vikkellästi vilkaisten Rommin järkyttyneitä kasvoja. – Hän tarkoitti, että on väärin antaa sinun asua huonommin kuin velhot.
- Ai jaa, no se o eri juttu se. Mut ku mä joudun – tai saan, pitäs kai sanoo – hoitamaa joitai elukoita, ni kaikille o parempi, et oon vähä sivussa. Pääsehän mä sit taas ihmiste ilmoille, ku haluun.

Kun Harming avasi oven, heitä vastaan hyppäsi ison koiran kokoinen sfinksi.

- Noh, Cicero, soo so, hä hä, Harming rauhoitteli ilosta mylvivää otusta. – Täs o mun ystäviä, Harri, Rommi ja Artemisia, joita sä voit kans kunnioittaa.
- Ai, sepä hienoa, sanoi sfinksi. – Otetaanko visa? Minkä ikäinen oli Henrik IV:n valkea ratsu?
- Ranskan vai Englannin? kysyi Rommi tiukasti takaisin.
- Mikä oli Sebedeuksen poikien äidin nimi?
- Menkääs te pojat tonne sivummalle, et me saadaa keskustella Harrin ja Artemisian kanssa.
- Me ymmärrettiin, että sinulle olisi tulossa joitain vaikeuksia tänään, sanoi Artemisia, kun Harming ojensi heille höyryävät kupit viinimehua.
- No joo, oikeestaan on, vastasi Harming ja istahti likaiseen laiskanlinnaansa ryystäen samalla juomaansa. – Noi sfinksit o täysin kiellettyjä. Tänne tulee sivistystoimenjohtaja Saukko ja rehtori Doubledoor ite.
- Miksi sfinksit ovat kiellettyjä? ihmetteli Harri. – Nehän ovat melkein yhtä älykkäitä kuin delfiinit.
- Mä luulen, et syynä o se, et ne osaa puhuu meidän kieltä, sanoi Harming. – Vähä niinku jotku tollot ei käytä turkiksii, kun eläin tarttee sen. Mun käsitykse mukaa kuollu eläin ei tartte turkkia sen enempää ku kuollu ihminen lompakkoonsa! Tai elävä, sen parempi. Öh, sori, tehä ootte ihmisii...
- Minusta eläinkokeet ovat väärin! kivahti Artemisia.
- Onks liha murhaa? Harming vinoili.
- En minä niin sanonut!

- Musta on tärkeintä, et liha on mureeta, naurahti Harming.
- Minkälaisia vaikeuksia sinulle on tulossa? kysyi Harri kääntäen keskustelun takaisin asiaan.
- No sfinksejä ei sais olla.
- Tietääkö muutkin, että sinulla on sfinksi?
- Kaikki varmaa tietää, sanoi Harming. – Mut oikeestaan se ongelma o siinä, et miten niit sfinksei tehää.
- Miten niin tehdään? Artemisia hämmästeli. – Sfinksit synnyttävät sfinksejä. Kissat synnyttävät kissoja. Siinä se.
- Se ei katos oo nii. Katos tota, sanoi Harming osoittaen Ciceroa, joka oli uponnut tietokilpailuun Rommin kanssa.
- Mitä Ciceroستا? kysyivät Artemisia ja Harri yhtä aikaa.
- Kattokaas tarkkaan sen piirteitä.

Harri ja Artemisia katselivat mielestään tarkoin. Cicero oli sfinksi, leijonan ruumis varustettuna ihmisen päällä. Iloinen, voimakas, hyvää seuraa ja ärsytettynä varmasti vaarallinen.

- Kattokaa sen kasvoja!

Sitten heillä välähti. Heidän suunsa avautuivat ja sulkeutuivat miltei samassa tahdissa, kun he katsahtivat ensin toisiinsa ja sitten Harmingiin.

- Mutta eihän se ole mahdollista, sanoi Artemisia. – Se on rumaa!
- Hetkone, nuori neiti. Älä tee hätäisiä päätöksiä!

Artemisian kasvot ilmensivät inhoa ja hän oli aikeissa nousta, mutta Harri kiskaisi hänet takaisin.

- Selitä meille, Harming, Harri sanoi.
- Tiedätteks te muulit?
- Muulit? Hevosen ja aasin jälkeläiset? Tiedetään.
- Ne ei pysty lisääntyä keskenään. Muuleja tulee vaan, jos heppa ja aasi, ööh, lisääntyy, keskenää. Sfinksit on ku muuleja. Niitä ei tu ku jellonanmunasta, jota, öh, käsitellää, tota, miehen tolla, siemenellä.
- Jellonan?
- Nii, jellonan. Jellonanmunasta tulee muute jellona. Mut jos tekee noi, ni sit tuleeki sfinksi. Se saa isänsä naaman. Ja ku mulla ei o lapsii, ni toi o tavallaa mun lapsi. Se o iha mun näkönenki.
- Niin se kyllä on, sanoi Artemisia heltyneenä. – Se on tosi suloinen.
- Ja varmaan on tosi uskollinen kaveri, sanoi Harri.
- Nii o, sano Harming ilostuneena. – Sen kanssa o mahtava käydä metsällä! Se noutaa minkä vaa ja mistä vaa! Eiks vaa, Cicero!

Kuullessaan isäntänsä – tai isänsä, ehkä pitäisi sanoa – mainitsevan nimensä, Cicero katsahti Harmingiin ja karjahti iloisesti. Kun Harming hymyili sille, se ryntäsi silitettäväksi ja Harming rapsutti voimakkaasti sen paksua turkkia. Artemisia, Harri ja Rommi katsoivat hymyillen Harmingin ja Ciceron onnea. Mutta äkkiä Cicero jännittyi.

– Mitäs ny? Haistat sä jotai?

Harming meni ikkunalle.

– Ne tulee! Te ette ehi pois.

– Eikö sinulla ole taka-ovea? kysyi Harri.

– Ee...o, mut siit ei ny voi mennä.

– Mitä me teemme? Meitä ei saa nähdä täällä, huudahti Rommi.

– Menkääs tonne nurkkaa, Harming käski. Lapset tottelivat vikkelästi.

– Mä paan teidän päälle mun näkymättömyyskalsarit, jotka sain joskus kaverilta lahjaksi. Ne o ikävä kyl likaset, mutta ne peittää kaike, mikä o kosketuksis niihi, jote teit ei näy, jos vaa kosketatte niitä.

Harmingin hirmuiset, liasta kankeat kalsarit putosivat lasten ylle ja he katosivat näkyvistä.

– Sen suojis voi vaik vähä kuiskata, se ei kuulu mihkää, sanoi Harming. – Cicero, paikka!

– Selvä! sanoi Cicero ja pani pitkäkseen.

Oveen koputettiin.

– Harming, oletko siellä? Tärkeilevä ääni kuului selvästi rehtori Doubledoorille. – Jos olet, avaa ovi!

– Joo, oon mä. Mä avaan, iha sekuntti! Kaikki hyvi? sanoi Harming katsoen epämääräisesti nurkkaan. – Ookoo sitte.

– Iltaa, eläintenkesyttäjä! töräytti Doubledoor teeskennellen. – Ja siinähan on meidän...eläin.

– Tunnetteko te toisenne? kysyi rehtorin vierellä seisova kolho nainen.

– Valokuvista, vastasi sfinksi. – Hän on koulun rehtori.

– Sinulta ei kysytty mitään, sanoi nainen ja katsoi sitten ensimmäistä kertaa Harmingiin. – Minä olen sivistystoimenjohtaja Anu Saukko. Te olette varmaan herra Harming, Inhapihkan lumoeläinten kasvattaja ja aineen virkaatekevä opettaja?

– Joo, nii oon, maam, sanoi Harming esiintyen mahdollisimman sydämellisenä. – Tulkaa sisään ja istukaa, olkaa hyvät!

– Kiitos, Harming-hyvä, sanoi Doubledoor makeilevasti. – Olisikos sinulla tarjota niitä maanmainioita mehujasi?

– Joo, olis, tietty, sanoi Harming ja alkoi säheltää innokkaasti. – Ottaako maam kanssa?

– Kyllä, jos sekin ei ole jotain kiellettyä, vastasi sivistystoimenjohtaja.

Harming ja Doubledoor hätkähtivät kummatkin ja katsoivat toisiinsa. Epäilemättä niin juuri oli asian laita, mutta sivistystoimenjohtaja ei huomannut sitä, vaan jatkoi antaen katseensa vaeltaa ympäri huonetta.

- Tiedätte, herra Harming, miksi olen täällä.
  - Joo, tiedän. Harming yritti hukuttaa hätänsä kattiloiden kalisteluun ja kuppien kilinään, mutta ainakin näkymättömissä lymyävät lapset vaistosivat hänen jännittyneisyytensä.
  - Tiedätte myös, että sfinksit ovat kiellettyjen eläinten listalla. Ne on kielletty, ei vain koulujen opetuskäytössä vaan niiden tuottaminen kaiken kaikkiaan.
  - Se o musta väärin, sanoi Harming. – Sfinkseilt voi oppii monenlaista.
  - Samat asiat ovat luettavissa kirjoista, sanoi Saukko.
  - Mutta me kaikki tiedämme, että paras opetustapa on keskustelu, ja siinä sfinksit ovat verrattomia, sanoi Doubledoor. – Tiedän, että opettajakunnassa on paljon samoin ajattelevia!
  - Olemme myös saaneet useita valituksia kentaureilta.
  - No ne ny valittaa aina –
  - Olette kentaureiden mukaan käyttänyt sfinksejä metsällä.
  - Niitä täytyy ulkoiluttaa, kuten kaikkia eläimiä, sanoi Doubledoor väliin.
  - Ei ole kyse ulkoiluttamisesta vaan siitä, että niillä on metsästetty, kentaureja, muiden muassa. Harmingin huulet muodostivat sanat ”muiden muassa” pikkutarkan huolellisesti, kun sivistystoimenjohtaja ei katsonut häneen.
  - Kentaureja ei saa enää metsästää, Harming-ystävämme tietää sen. Meillä on rauhansopimus, ollut jo vuosia, sanoi Doubledoor taas teennäisen kepeästi.
  - Mut niist saa kyl hyvää saapasrasvaa, tokaisi Harming.
  - Anteeksi kuinka? kysyi sivistystoimenjohtaja.
  - Harming viittasi erääseen vanhaan velhohistoriaan, jossa kentaureja vastaan taistellut velhopäällikkö sanoi juuri noin, ehti Doubledoor tasoitella.
  - Velhoinsuojelupoliisi väittää saaneensa raportteja Harmingista paikkakunnan majataloissa – ostamassa jellonanmunia. Laitonta eläinkauppaa. Munavarkautta.
  - Miksi eivät sitten ole ottaneet kiinni, jos kaikki on selvää? Doubledoor muka-tuhahti. – Tämä haiskahtaa!
  - Tarkkaan ottaen yksi Velhoinsuojelupoliisin upseeri on saanut tiedon. Hän oli paikalla sattumalta. Hän puolestaan tuntee minut.
- Harmingin ilme viekastui. Hän tajusi, että hän ei ollutkaan paljastunut. Doubledoor ei tajunnut.
- Mistä tässä sitten on kysymys? Doubledoor tuhahti, tällä kertaa aidosti.

- Olen kanssanne aivan samaa mieltä sfinksien pedagogisesta merkityksestä, sanoi sivistystoimenjohtaja. – Haluan korostaa, että hyväksyn toimintanne, jos pidätte edelleen matalaa profiilia.
- No, sehä o selvä, sanoi Harming hymyillen.
- Tarvittavat yhteystietoni ovat tässä, nainen sanoi ja ojensi Harmingille kirjekuoren. – Älkää epäröikö ottaa yhteyttä ongelmatilanteissa.
- Ev varmasti, sanoi Harming niin monimielisesti, että Doubledoorin suu oli ammosellaan auki.
- Nyt minun on valitettavasti mentävä, herra Harming, mutta kuulen teistä vielä varmasti.
- Epäilemäti, maam, sanoi Harming ja nousi avaamaan oven naiselle. – Mut mä haluan jatkossa ilmaset poletit miestenvessan automaattiin.
- Mahtuvatko ne sinulle? hämmästeli rehtori.
- Sovitaan niin, herra Harming. Sen voi ajatella jonkinlaisena luontaisena.

Nainen melkein vinkkasi silmää Harmingille, kun taas rehtori Doubledoor yritti silmät pyöreänä etsiä jotain vihjettä Harmingin kasvoista. Kun vieraat olivat poistuneet, Harming otti suuren pullon mehua ja kulautti sen kerralla kurkkuunsa.

- Ai ni, voitte tulla jo.
- Mitä tuo oli? kysyi Harri. – Eihän hän aikonutkaan paljastaa sinua!
- Ihan niin kuin hänellä olisi ollut jonkinlainen juoni mielessään, sanoi Artemisia.
- Joo, varo vain tuota naista. Sillä on ihan varmasti jotain mielessä, sanoi Rommi.
- Mitäs tuossa kuossa on? kysyi Cicero viattomasti.
- Mä luule, et siel o tilinumero.
- Kenen? ihmetteli Rommi. – Miksi hän antaisi sinulle tilinumeron?
- Siksi, että sinne siirretään rahaa, sanoi Artemisia. – Sitä varten tileillä on numerot. Hän kiristää sinua, Harming, eikö niin?
- Nii se yrittää.
- Sinun täytyy heti kertoa poliisille! sanoi Harri.
- Mitä hyötyy? Et sä kuullu ku se sano, et joku velhonsuojelukyttä tietää? Mä e voi ku maksaa.
- Mistä sinä saat rahat?
- Voi lapset, Cicero huokaisi. – Minä en ole ainoa Harmingin sfinkseistä. Niitä on ollut ja tulee vielä lisää. Meille on mahtavat markkinat, laittomat, mutta rahakkaat. Sillä tienaa tosi hyvin.
- Siksi emme siis voineet paeta takakautta, totesi Harri.
- Oletko sinä rikas? Oletko, Harming? kysyi Artemisia.

Harming alkoi päihtyä.

- Joo, oon mä. Tuu istuun mun polvelle, typykkä!

- Minä en ole sinun tyyppikösi, eikä minusta koskaan tulekaan sellaista, sanoi Artemisia painokkaasti ja marssi ulos.
- Vielä sä harmittelet, tyyppi!
- Naiset! vinkaisi Cicero, kun Harri ja Rommi juoksivat Artemisian perään.
- Miksi sinä nyt noin suutuit? Harri kysyi hengästyneenä. – Harming olisi vain halunnut –
- Halunnut mitä? Mitä hän olisi halunnut? Olisiko minun pitänyt ryhtyä rikollisen, kieron, inhottavan, tyhmänovelan semijättiläisen tyyppiköksi?

Artemisia piti käsiään vyötäisillään ja selvästi odotti pojilta vastausta.

- Ei taida tulla pojilta vastausta?

Ei tullut. Koko seuraavan viikon Artemisia näytti hyvin loukatulta ja ylpeältä, eivätkä Harri ja Rommi rohjenneet puhua hänelle sanaakaan.

Päätöstranssiaisten jälkeisenä päivänä Artemisia kävi terveydenhoitajan luona. Hänen mielessään pyörivät edellisen illan tanssivat pöydät, rytmikkäät koputukset ja pirunpolska, kun Kamfeeri-Meeri tarkasteli hänen iiriksiään.

- Vaistosit oikein, totesi terveydenhoitaja. – Usein tytöt tajuavat nämä poikia paremmin. Sinussa on tapahtunut muutos. Tosin odotin tätä jo paljon aikaisemmin.
- Mitä se tarkoittaa?
- Sitä, että sinä kuulut tästä päivästä lähtien Paratiisiin. Manalaan sinulla ei ole enää paluuta. Et vietä siellä enää yhtäkään yötä.
- Voinko hakea sieltä tavarani?
- Totta kai. Et sinä ole missään karanteenissa. Ai jai, sanoi terkkari lempeän haaveksivasti. – On aina yhtä ihmeellistä nähdä velhon kypsyvän. Tolloilla ei ole mitään vastaavaa.

Punaiset nuput ilmestyivät Artemisian poskille, hän punastui.

- Siinähan sinä olet!

Rommi käveli käytävässä yksinään. Hän katsoi ympärilleen ja näki kaksi koulun tavoitelluinta naista, Leanna Loch Nessin ja Sheena Bansheen, tulevan häntä vastaan.

- Sinä juuri, Rommi Wells, sanoi brunetti Sheena. – Me etsimme sinua.

Rommi ei tiennyt, kumpia hän uskoi vähemmän, silmiään vai korviaan. Leanna ja Sheena sekä kävelivät häntä kohti että sanoivat kaipaavansa häntä. Koulun jokainen miespuolinen vaihtaisi paikkaa hänen kanssaan, elävä tai kuollut.

- Nyt hän on ihan ihmeessä, sanoi Leanna iloisesti Sheenalle.

Leanna ja Sheena olivat selvästi Rommia pidempiä, mutta kohdalle päästyään he eivät kumartuneet vähääkään. Rommia se ei haitannut, hän katsoi heitä mielellään ylöspäin.

- Oletko kaivannut kojettasi? kysyi Sheena.
- Mitä? Ai, sitä. No, en oikeastaan ole muistanut koko asiaa, vastasi Rommi.
- Keksitkö sinä sen koneen ihan yksin? kysyi Leanna.
- Kyllä. Siinä oli monia osia muista sähkölaitteista, mutta minä keksin panna ne yhteen.
- Fantastista! Se on aivan uskomaton laite, sanoi Sheena.
- Kaikki paratiisilaiset ovat ihan hulluna siihen, sanoi Leanna.
- Kaikki ovat sitä mieltä, että jos Paratiisista jotain puuttui, niin se, sanoi Sheena.
- Ihanko totta? Rommi hämmästeli. – Rehtori Doubledoor sanoi, että se on täysin turha kapistus, koska meillä on jo olemassa Kirillian-kuvaus ynnä muut. Samaa sanoivat muutkin opettajat.
- Keiltä kaikilta oikein kysyt? Leanna kysyi.
- Rehtorilta, Wauhkohousulta, Kyykkikseltä, Soodalta ja Sepalukselta, vastasi Rommi.
- En yhtään ihmettele, etteivät he keksineet laitteellesi mitään käyttöä, sanoi Sheena. – Sinun olisi kannattanut ehkä kysyä lehtori Mircallalta.
- Ei tullut mieleenikään. Ajattelin, että jos rehtori on sitä mieltä, ettei siitä ole hyötyä, niin kai asia sitten vain on niin, sanoi Rommi.
- Ja sitten luovutit? kysyi Leanna.
- Niin.
- Rommi-kulta, täytyy olla sitkeämpi, sanoi Sheena katsoen Rommiin veikeästi. Rommi punastui. – Ei saa antaa periksi heti ensimmäisen vastoinkäymisen kohdalla!
- Sitä paitsi, tästä asiasta rehtori ei tajua yhtään mitään, nauroi Leanna. – Hän on hölmö!
- Toivottavasti et loukkaannu, kun kerromme, että meillä ei ole konettasi, sanoi Sheena vakavampana. – Olemme toimittaneet sen eteenpäin.
- Mihin? Kenelle? Minkä takia? Rommi melkein hätääntyi.
- Isillemme. He omistavat yrityksen, joka valmistaa tarvikkeita velhoille, sanoi Leanna. – Joten koneesi on hyvässä tallessa asiantuntevissa käsissä. Koekäytimme sitä koko Paratiisin voimin, ja suosittelimme sen sarjavalmistusta.
- Muutaman viikon kuluttua saat erittäin rahakkaan tarjouksen, sanoi Sheena. – Sinusta tulee rikas. Isukkimme pitävät siitä huolen!

Rommi ei tiennyt, mitä olisi sanonut. Hän oli järkyttyneen iloinen.

- Voi pientä raukkaa, söpösteli Leanna. – Nyt hän meni taas ihan hämilleen!
- Ei Rommi ole raukka ollenkaan, vaan suuri keksijänero! sanoi Sheena jämäkästi.
- Keksijäthän saavat mainetta ja kunniaa, eikö niin? Leanna kysyi Sheenalta.
- Aivan varmasti, ja rahaa myös, kuten tässä tapauksessa, vastasi Sheena.
- Siispä meidän naisten kannattaa osoittaa heille kiitollisuuttamme, sanoi Leanna.

– Ehdottomasti. Se on vähintään, mitä voimme tehdä, sanoi Sheena.

Äkkiä Leanna otti Rommia kiinni leuasta ja suuteli häntä suoraan suulle. Se oli Rommin ensimmäinen suudelma.

– Ansaitsemaansa arvostukseen nähden osoitit kiitollisuuttasi miltei vaatimattomasti, sisko hyvä, sanoi Sheena ja otti Rommin kasvot käsiinsä ja suuteli häntä pitkään. Se oli Rommin ensimmäinen kielisuudelma.

– Yksi asia vielä, sanoi Sheena, kun tärkeämmät muodollisuudet oli hoidettu. Rommin puolesta asioita olisi saanut olla vaikka miljoona. – Oliko laitteellasi nimeä?

– No, joko E-mittari tai A-näytin riippuen siitä, ajatteleeko sen koskevan energiaa vai nimenomaan auraa. Vähän samoja asioitahan ne ovat.

– Hassua, sanoi Leanna. – Me emme tienneet tuota ja nimesimme sen. Onneksi keksimämme nimi on hyvin samantyyppinen.

– Jos se on hyvä nimi, niin ei ole mitään väliä, kuka sen on keksinyt, sanoi Rommi. – Minkä nimen te annoitte sille?

– Päätös oli koko Paratiisin yhteinen. Nimeksi tuli G-osoitin, sanoi Sheena.

– Se on oikein hyvä nimi, sanoi Rommi.

Myöhään illalla, kun koko Manalan muu väki nukkui, Rommi ei saanut unta. Hän tunsi Leannan huulet huulillaan ja Sheenan kielen suussaan. Hän ei osannut päättää, kumpi heistä oli ihanampi. Hän ajatteli Sheenaa aavistuksen verran enemmän, koska hän oli edennyt pidemmälle. Mutta hän halusi heidät molemmat.

Rommi tunsi pakotusta jalkovälissään. Näin oli käynyt useasti aiemminkin, mutta hän oli vain odottanut ja toivonut, että se menisi ohi. Hän nousi istumaan mutta jomotus ei hellittänyt. Sitten hän vei kätensä peiton alle vain hämmästyäkseen, kuinka kosketus tuntui hyvälle. Oikea ote ja oikeat liikkeet löytyivät nopeasti. Vähän aikaa jatkettuaan hän tajusi, että tämä saattoi olla juuri sitä toimintaa, jonka rehtori oli kironnut. Hän otti kätensä heti pois ja loihti pikkuisen tuikun tarkastellakseen kättään sen valossa. Ainakaan vielä karvoja ei näkynyt. Pidättäytyminen tuntui kuitenkin ylivoimaiselta. Ehkä hän voisi käyttää hansikkaita ja selittää kaataneensa jonkin taikajuoman käsilleen?

Rommi ei ehtinyt jatkaa kauaa pohdiskeluaan, kun hän huomasi oven avautuvan hiljaa. Lehtori Mircalla astui huoneeseen ja kierteli vuoteelta toiselle katsomassa nukkuvia oppilaita. Hän huomasi Rommin ja tuli istumaan sängynlaidalle.

– Oletko sinä vielä valveilla, Rommi Wells? kuiskasi lehtori Mircalla.

Rommi nyökkäsi ja toivoi, ettei lehtori huomaisi mitään. Itse asiassa hän toivoi lehtorin häipyvän hyvin pikaisesti.

- Olen pahoillani, ettei teitä tänä iltana peitelty, sanoi Mircalla. – Syy on minun. Oli lehtori Upsuksen vuoro, mutta hän tuli huonovointiseksi ja me vaihdoimme vuoroja. Mutta minä unohdin!
- Sellaista sattuu. Ei täällä kukaan valittanut, kuiskasi Rommi toivoen, että lehtori lopettaisi lässyttämisen ja menisi tiehensä.
- Hyvää yötä, sanoi lehtori Mircalla Rommin riemuksi ja Rommi painoi päänsä tyynyyn. Lehtori antoi nopean suukon Rommin poskelle ja sipaisi hänen hiuksiaan. Rommi toivoi vain, ettei lehtori katsoisi väärään kohtaan.

Mutta niin lehtori Mircalla teki. Täysikuu loi valonsäteen Rommin vuoteelle, josta lankesi varjo, jonka Mircalla huomasi noustessaan. Rommi oli kauhustakin jäykkänä, mutta Mircalla otti, sikäli kuin hämärässä saattoi nähdä, miettivän asennon ja mahdollisesti hänen kasvoillaan viivähti jokin hymyntapainen. Hän kumartui aavistuksen Rommin suuntaan.

- Jos et saa unta, voit tulla nukkumaan minun viereeni, hän sanoi.

Rommin mielestä tämä oli kauheinta, mitä saattoi kuvitella. Ei kai hänen ole pakko mennä? Jos hän joutuisi menemään, hän ei voisi...liian kovaa ajatellakaan! Hän ei kestäisi! Hän halusi olla yksin, rauhassa. Hänen nuori elämänsä oli nyt alkamassa, kunhan hän saisi olla omissa oloissaan!

Rommi puisti päätään toivoen, että se riittää. Jos opettaja pakottaisi hänet, kaikki olisi menetetty.

- Ehkä olet vielä liian nuori, sanoi Mircalla hymyillen.

Kerrankin nuoruudesta oli jotain hyötyä, totesi Rommi mielessään.

- Mutta kuka tietää, ehkä jo vuoden, parin päästä...

Rommi päätti sisimmässään, että tätä häneltä ei viedä – ei vuoden päästä, ei koskaan, ei ikinä! Lehtori Mircalla soi Rommille hurmaavimman hymynsä ja poistui huoneesta. Rommi huoahhti. Sitten hän nousi istumaan.

17. luku: Valde Marto

Viimeisenä koulupäivänä, aamiaisen jälkeen, opettajat rehtorista alkaen kätelivät kaikki oppilaat. Jonon viimeiseksi tulivat ensimmäisen lukuvuotensa päättävät, koska heille ojennettiin samalla myös taikasauvat. Saatuaan omansa Harri vetäytyi kirjaston perimmäiseen soppeen saadakseen tutkailla sitä kaikessa rauhassa; ainakaan vielä hän ei tuntenut mitään halua vertailla muiden kanssa. Sauva oli pakattu pahvirasiaan ja kääritty vielä rapisevaan paperiin. Harri otti sen varovasti esille. Kuinka ihmeelliseltä se näyttikään! Se oli pitempi kuin kouluviivain, taipuisa, pyöreäpäinen, väriltään vaaleahko ja puun syyt näkyivät hienosti lakan alta.

Harria houkutti heti kokeilla. Hän heilautti sauvaa takaseinän kirjahyllyn suuntaan, mutta mitään ei tapahtunut. Hän heilautti uudelleen ja lausui vaarattomimman muistamansa loitsun: ”Mitävain!” Kuului naksahdus, narinaa sekä kitinää, kun suuri kirjahylly alkoi liikkua. Kaikki tapahtui kuten hänen taannoisessa unessaan, jossa hän ja Puff yhdessä professori von – !

Tämä saattoi todistaa, ettei hän nähnyt silloin unta, vaan että kaikki oli tapahtunut oikeasti. Rehtori Doubledoor ja pahuuden tuntemuksen opettajaprofessori vakuuttivat niin uskottavasti, että hän kuvitteli unta todeksi, että hän oli itsekin alkanut uskoa heitä. Nyt hän todistaisi heidän väitteensä vääräksi. Harri nousi, katseli ympärilleen ja seuraavienkin hyllyrivien taakse, mutta missään ei näkynyt ketään. Nyt tarvittaisiin mieluiten Rommia ja Artemisiaa, mutta tietenkään edes he eivät ole paikalla, tuumi Harri.

Kirjahyllyn paljastama salaovi ammotti avoinna. Harri kurkisti pilkkopimeään käytävään, heilautti sauvaansa ja lausui:

– Tulkoon valkeus!

Jostain syvyydestä vastasi ääni: - Tulkoon vaan!

Ja valkeus tuli. Seinämään kiinnitetyt soihdut syttyivät ja valaisivat tasaisin välimatkoin päättymättömältä tuntuvaan portaikkoon. Harri muisti nähneensä tämän aiemmin. Hän arveli, että sisään ei kannattaisi mennä yksin, mutta päätti uskaltautua vilkaisemaan. Hän otti yhden askelen, toisen, vielä kolmannenkin – ja putosi!

Harri ravisteli päätään. Hän oli pudonnut syvään railoon, ja vaikka joka paikkaa kolotti, kaikki luut tuntuivat ehjiltä. Oli hämärää. Harri ymmärsi olevansa luolassa suoraan Inhapihkan alapuolella, koska ylhäällä näkyi suurien tippukivien hahmoja. Jolleivät ne sitten olleet vuorenpikkoja.

– Rehtori? Rehtori Doubledoor? Harri huhuili. – Oletteko täällä?

– Ei, Harri hyvä, hän ei ole täällä.

Harri tajusi, että eniten hänessä koski takapuolen arpea. Hän otti taikasauvansa esiin.

- Kuka puhuu? Harri kysyi kohdistuen sanansa hämääseen, suunnilleen sinne, mistä hän oletti äänen tulleen.

Varjoista astui esiin vanhempi herrasmies, jolla oli erittäin hyvin hoidettu lyhyt, harmaa parta.

- Uskoakseni sinun ei tarvitse miettiä sitä kauaa, Harri-ystäväni.
- Oi...sinä olet...Valde Marto!
- Aivan oikein, Harri. Olen täällä tapaamassa sinua.
- Et ole. Olet tuhoamassa Inhapihkan, tämä luola on aivan koulun alla. Olet aikeissa tuhota koko velhouden nykytilan sekä tollot siinä sivussa. Minut tahdot tuhota ensiksi, koska minä yksin voin estää aikeesi.
- Asia ei ole noin yksinkertainen. Mutta sen verran siinä on perää, että kehotan sinua panemaan pois tuon sauvasi.

Harri osoitti sauvallaan salamannopeasti Valde Martoa ja lausui hurjimman kirouksen, jonka tiesi. Mutta Valde Marto torjui kirouksen ja puristi sen kämmeneensä. Sen jälkeen hän avasi nyrkkinsä, nosti kätensä lähemmäs huuliaan ja puhalsi Harria kohti. Tuhannen hirmumyrskyn voimalla, silti miljoonia kertoja lientynyt kirous iski Harriin itseensä. Harrin taikasauva mustui torjunnan rasituksesta ja kuitenkin isku sai hänet putoamaan maahan ja pitelemään vatsaansa. Hän puri hampaat yhteen, ettei olisi huutanut tuskaansa, ja osoitti jälleen Valde Martoa, mutta ei löytänyt voimaa lausua uutta loitsua. Valde Marto seiso horjumatta katsellen rauhallisesti ja oikeastaan, niin Harrista tuntui, myötätuntoisesti.

- Uskonet viimeistään nyt, etten tahdo sinulle pahaa?

Harri ei tiennyt, mitä uskoa. Tunteet ja tiedot törmäsivät hänen päässään. Se, mitä hän näki ja koki, oli ilmeisessä ristiriidassa kaiken hänen oppimansa kanssa. Nyt Valde Marto voisi tuhota hänet. Se olisi aivan helppoa. Silti hän ei tehnyt elettäkään siihen suuntaan.

- Vaikeampaa lienee uskoa siihen, etten tahdo pahaa kenellekään.
- Ei vaikeaa tai vaikeampaa, vaan mahdotonta, sopersi Harri.

Valde Marto loihiti itselleen mukavan laiskanlinnan ja istuutui siihen ristien jalkansa ja kätensä. Hän katsoi suoraan Harriin. Sitten hän loihiti Harrillekin täsmälleen samanlaisen upottavan tuolin.

- Saat ottaa jopa samanlaisen asennon kuin minä, sanoi Valde Marto naurahtaen.

Harri nousi hitaasti, katsoi tuoliin ja sitten Valdeen.

- Rauhallisesti vain. Ei sitä ole ansoitettu, Valde sanoi.

Harri istuutui. Hänen vierelleen ilmestyi tarjoilukärky täynnä virvokkeita ja pientä purtavaa.

- Josko nyt voisimme puhua kuin velho velholle? Mikäli ilmaisu ei ole menettänyt luonnettaan opiskellessasi kaikkea sitä knoppitietoa, jota velhokoulut ovat pullollaan.
- Se kaikki on ollut hyödyllistä ja tarpeellista, sanoi Harri harmistuneena opettajiensa puolesta.

- Saattaa olla niinkin. Ehkäpä kypsyminen vaatii, että aivoja rasitetaan ensin kaikella pienellä, jotta ne voisivat lopulta muodostaa synteessin.
- Mitä haluat? kysyi Harri töykeästi. – Minä en halua keskustella kanssasi, vaan tuhota sinut!
- Niinkö teille koulussa opetetaan?
- Sinä yrität sotkea minut sanoilla! huusi Harri.
- Sanat ovat välttämättömiä. Loitsut ovat sanoja, lausui ne sitten ääneen tai mielessään. Oleellisin oppimme on välitetty sanoilla. Sana on Kaikkeuden ydin.
- Sano sitten, mitä aiot. Varoitin kuitenkin sinua! Harri tiuskaisi.

Valde oli hetken hiljaa. Sitten kaksi kurkkuaan ja pyyhkäisi roskaa, todellisen tai kuvitellun, housujensa lahkeesta.

- Harri, me olemme samanlaisia. Ei, älä nyt rupea inttämään, vaan kuuntele! Vain minulla on kokonaisnäkemys kaikkeudesta ja vain sinulla on mahdollisuus täydentää aikomukseni. Kuten tiedät, olemme aikakauden muutoksen kynnyksellä, millä nimellä sitä nyt kutsutaankaan.
  - Lahnojen aika on päättymässä, vesihäiden aika alkamassa.
  - Niin sinulle on opetettu ja niin opetettiin minullekin aikanaan. Tosiasiassa kyse on suuremmasta kosmisesta muutoksesta. Tai voisi sanoa, että se, mitä tuosta on opetettu, on aivan liian laimeaa. Sanohan, Harri, miksi tollot ovat sinulle niin tärkeitä? Olet aitovelhojen jälkeläinen, mutta suhtaudut tolloihin toisin kuin muut aitovelhot.
  - Kenellekään ei saa tehdä pahaa. Kaikki ovat yhtä arvokkaita. Tollolla ja velholla ei siinä mielessä ole eroa.
  - Aivan. Harri, kun sanoin, että olemme samanlaisia, tarkoitan juuri tuota. Myös minulle tollot ovat yhtä arvokkaita kuin velhot.
  - Aika vaikea uskoa, kun tietää, mitä kaikkea olet tehnyt, Harri tuhahti.
  - Olet poikkeuksellisen suuntautunut tolloihin, jopa tässä vaiheessa opintojasi, jolloin koulutoverisi ovat ylpeitä siitä, että he tietävät salaisuuksia, joita tolloille voi uskoa vain valikoidusti tai ei lainkaan, sanoi Valde piittaamatta vähääkään Harrin piikittelystä.
  - Myös tolloille on kerrottava velhoudesta. Myös heidän on kehityttävä.
  - Aivan! sanoi Valde innostuneesti. – Täsmälleen! Mutta miten se liittyy aikakauden vaihtumiseen?
  - Nyt on alkamassa aika, jolloin tolloille kerrotaan Kosmisesta Järjestyksestä. Heidän vastaanottokykynsä kasvaa vähitellen, Harri sanoi.
  - Tai sitten ei kasva. Luuletko, että voimme välttyä marttyyreilta?
- Sitä Harri ei ollut tullut ajatelleeksi.
- En tiedä, Harri sanoi hiljaa. – Kai kaikki haluavat valaistua.

- Ei, Harri, eivät halua. Jos jatkamme rehtori Doubledoorin linjaa, kestää luultavimmin koko uuden aikakauden, ennen kuin tollot ovat vastaanottavaisia. Jos taas jatkamme Dragonien linjaa, emme piittaa siitä vähääkään. Ensiksi mainitussa hukataan ajan suuret mahdollisuudet, jälkimmäisessä suorastaan käydään niitä vastaan. Ensiksi mainittu linja on liian arka, liian helläkätinen. Jos tolloilta kysytään, he haluavat elää nykyisessä onnellisuudessaan, kunhan heillä vain riittää leipää ja sirkushuveja. Eivät he halua ponnistella jumaluuteen.
- Ja jälkimmäisessä vaihtoehdossa heidät lopulta orjuutetaan, mutisi Harri hiljaa.
- Kumpi on oikein? Tollot on valistettava, mutta annammeko heidän tuhota itse itsensä vai annammeko heidät saaliiksi pimeyden voimille?
- Kummin vain, niin Kaikkeus järkkyy, sanoi Harri ja vuodatti katkeria kyyneleitä.
- Mitä on tehtävä, Harri? Tiedätkö, miksi niin monien toiveet ovat kiinnittyneet sinuun? Harri kuivasi kyyneleet ja niisti hihaansa.
- Tarjoiluvaunussa oli paperinenäliinoja, totesi Valde happamasti.
- Minä olen luultavasti Valittu. Hän, joka tuo valon tolloille, sanoi Harri uhmakkaasti. – Ja sinä olet se, joka vetelet Dragoneita narusta. Sinä haluat saada kaiken valtasi alle. Myös minut.
- Äskeisen lyhyeksi jääneen kamppailumme luulisi osoittaneen sinulle, että ei ole mitään valtaa, joka minulta puuttuisi. Minulla on jo kaikki, mitä yksilö voi toivoa. Myönnän olleeni nuoruudessani kuumapäinen, itsekäs ja ajattelematon, jopa rakkaudeton. Mutta viisaus oli kohdallani sitä, että ymmärsin rakkauden vain etsineen minussa ulospääsyä. Minä, Harri hyvä, en edusta pimeyttä vaan valoa.
- Niin varmasti, naurahti Harri kuivasti.
- Minä haluan, että Kosminen Ajankierto saa täyttymyksensä heti. Että tollot valaistuvat – heti. Minä olen Valo. Me kaikki olemme Valo. Sinä, minä, Doubledoor, ystäväsi Artemisia ja Rommi, jopa koko Dragonien perhe!

Valde naurahti, ja Harri nauroi mukana. Valde jatkoi:

- Me tiedämme, että kaikki on valkeutta ja että kaikki on yhtä. Me emme kuitenkaan voi antaa epävakauden jatkua. On parempi kaikille, että vastustavat tuhotaan.
- Siinä se taas tuli! Harri huusi ja nousi seisomaan. – Tuhoa, kuolemaa, hävitystä! Sinä olet pahuuden edustaja!
- Istuhan alas ja anna minun selittää.

Koska Valde ei tehnyt mitään, Harrin ele jäi turhaksi. Niinpä Harri istuutui. Valde sanoi:

- Kun luonnossa kettu syö linnunpoikasen, vain ihminen vuodattaa kyyneliä. Ei mikään muu taivaassa tai maan päällä. Eivät enkelit tai henkiolennot, eivät jumalat tai eläimet. Vain ihmiset itkevät sen vuoksi. Tai eivät aivan kaikki ihmisetkään. Ketkä, Harri, eivät itke?

- Jotkut velhot eivät itke. Jotkut velhot yrittävät olla itkemättä.
- Hyvä. Jatka vain, Valde kannusti.
- En keksi muita. Kaikki tollot itkevät. Tai jos eivät, heitä pidetään tunteettomina.
- Mikä antaa aiheen miettiä, ovatko kaikki tollot sittenkään velhoja jäljessä, eikö totta? Valde sanoi. – Entä vielä? Löytyykö ihmisiä, jotka eivät itke? Tai jotka lisäksi tietävät, miksi ei pidä itkeä?

Harri mietti hetkisen itsekseen. Useimmat velhot pahoittelivat heikkouttaan liikuttuessaan moisten asioiden vuoksi. Yhtäkkiä Harrille valkeni:

- Vainajat! He eivät murehdi, koska tietävät myös sydämellään, eivät vain päällään, kuten velhot. Eikä vainajissa ole eroa velhojen ja tollojen kesken! He kaikki tajuavat yhtä hyvin!
- Siinä se. He näkevät oikein. Meistä vain harvat. Edes velhot eivät ole täydellisiä, emme edes me kaksi, sillä meidänkin on täytynyt selvittää tuo itsellemme.
- Mutta minäkin itken, joskus, sanoi Harri hiljaa. – En minäkään tiedä sydämelläni.
- Se johtuu siitä, että meidän sydämemme on ruumiillinen, vähempiarvoinen sydän. Vainajilla ei ole tätä taakkaa, eikä niillä tunteettomiksi haukutuilla tolloilla, sanoi Valde. – Harri, mitä sinä aiot tehdä?
- Milloin? Minkä suhteen?
- Tämän aikakauden suhteen. Miten tuot valon? Mitä teet niille, jotka vastustavat? Antaudutko heidän armoilleen vai teetkö heille hyvää, vaikka he vastustaisivat? Miten Kaikkeus suhtautuu sinun epäröintiisi? Jos yksikin velho tai tollo vastustaa sinua, odotatko niin kauan, että hän lopettaa? Vai luotatko siihen, että hänkin lopulta ymmärtää, kun näkee asiat uudessa valossa? Ajattele, että sinulla olisi lapsia, jotka eivät tahdo jotain hyvää, jonka tiedät olevan heille tarpeellista. He eivät syö puuroaan, vaan tahtovat makeisia.
- Lapset eivät aina tajua omaa parastaan, kun vanhemmat kasvattavat heitä, sanoi Harri.
- Harri, me tiedämme, että kaikki johtaa lopulta perille: väärän armeliaisuuden ja hellämielisyyden tie yhtä hyvin kuin itsekkyyden tie. Mutta ne ovat molemmat pitkän kärsimyksen teitä, enkä ole selvillä, miten se sopii Varmaan Lakiin. Sen me näkisimme vasta lopuksi. Jos unohdetaan rajoitukset, kaikki nuo sovinnaiset moraalisäädökset pahoista ajatuksista, pahoista sanoista ja pahoista teoista, niin mitä jää jäljelle? Eikö lyhyt kärsimys, vaikka kova, ole parempi kuin pitkitetty, vaikka itsessään lievempi kärsimys? Isku vatsaan on parempi kuin viikon mittainen nipistäminen tai kuukauden kestävä kutitus.
- On varmaan, Harri sanoi.

- Emme voi välttää kärsimystä. Kaikki muutos tulee lopulta sen kautta. On kuitenkin parempi kantaa itse suurin kärsimys, kuin antaa kaikkien kärsiä. Tuhonsa hetkellä se, mikä tuhoutuu, kärsii. Tuhon jälkeen se, jonka on määrä säilyä, riemuitsee, sanoi Valde.
- Jos vaikka käteni on murtunut ja kipsattu väärin, se täytyy murtaa uudestaan. Se sattuu hirvittävästi, mutta muuten käsi ei parannu.
- On hirvittävää aiheuttaa kärsimystä, mutta välttämätöntä. Kun sen tajuaa oikein, oikeassa yhteydessään, tuntee sydämellään. Kaikkeuden on muututtava ja me voimme olla ne, jotka muuttavat sen.
- Minua itkettää ajatus, että joutuisin satuttamaan muita, sanoi Harri.
- On itkettävä itse, jotta Kaikkeus säästyisi kyyneliltä.

He olivat hetken hiljaa. Lopulta Valde nousi tuolista ja tuli Harrin luo ojentaen kätensä.

- Harri, tartu käteeni! Johdattakaamme Kaikkeus uuteen aikakauteen!

Harri ei tiennyt, mitä olisi tehnyt tai sanonut. Hän ei edes tiennyt, mitä hänen olisi pitänyt tahtoa. Hänen edessään seiso i hän, jota hän oli kaiken aikaa pitänyt vihollisenaan, pahimpana uhkana omalle ja koko olevaisen olemassaololle, ja nyt tämä sama henkilö oli saattanut hänet ymmärtämään kaiken tarkoituksen ja vielä ojensi hänelle kätensä ja lupasi auttaa häntä tehtävässään, jonka hän osoitti selvemmin kuin kukaan muu oli koskaan tehnyt. Silti Harrin olo oli levoton ja rauhaton, hänen ajatuksensa olivat epäselviä ja hahmottomia, hänen sydämensä takoi.

- Uskon ymmärtäväni tunteesi. Sielussasi myllertää juuri nyt. Olotila muistuttaa rakastumista, eikö vain?

Valde Marto seiso i yhä Harrin edessä, eikä Harri ollut vielä tehnyt mitään.

- Sinun on aika rakastaa, Harri.

Jostain etäältä kuului jyrinää.